

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ»

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ: ΓΚΙΟΥΜΕΝ ΤΣΑΡΙΚΤΣΗ

Α.Μ.: 9980201000188

Οι απαρχές της πυγμαχίας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ χάνεται στα βάθη των αιώνων και συνδέεται με τα αρχέγονα ένστικτα του πρωτόγονου ανθρώπου για τροφή και επιβίωση. Η εξέλιξη του σε κοινωνικό ον μετέτρεψε αυτή την πρακτική σε συλλογική μνήμη και της προσέδωσε ηρωικές διαστάσεις.

Σε μία οργανωμένη κοινωνική ζωή όπου το κυνήγι βαθμιαία αντικαταστάθηκε από την καλλιέργεια της γης, οι μεταφυσικές ανησυχίες του σκεπτόμενου πλέον ανθρώπου, οι οποίες γέννησαν τις θρησκείες, καθώς και οι τιμές που έπρεπε να αποδίδονται στους προπάτορες ήρωες, είχαν ως αποτέλεσμα την ενσωμάτωση των πάγιων αυτών πρακτικά στα θρησκευτικά δρώμενα. Σταδιακά καθιερώθηκε και το ανάλογο τελετουργικό, το οποίο στη συνέχεια μετατράπηκε σε κανόνα.

Ειδικά για την πυγμαχία, όπως άλλωστε και για την πάλη, η ρώμη και η δυνατότητα να καταβάλει κανείς τον αντίπαλο σε μια μάχη σώμα με σώμα είχε ιδιαίτερη αξία, γιατί από αυτήν ακριβώς τη δυνατότητα εξαρτιόταν η ίδια η επιβίωση της κοινωνικής ομάδας και η προστασία της από κάποιον εξωτερικό εισβολέα .

Η αρχαιότερη σωζόμενη απεικόνιση σκηνής πυγμαχίας είναι επάνω σε πέτρα, προέρχεται από τη Μεσοποταία όπου κατοικούσαν οι Σουμέριοι, και χρονολογείται ανάμεσα στην 3^η και 4^η χιλιετία π.χ.

Της ίδιας περίπου περιόδου είναι και τα ευρήματα που προέρχονται από την μινωική Κρήτη στα οποία φαίνεται πλέον να έχει καθιερωθεί το αγώνισμα της πυγμαχίας και να έχουν

θεσπιστεί και κανονισμοί, ως αναπόσπαστο μέρος θρησκευτικών τελετουργιών που περιελάμβαναν εκτός από την πυγμαχία, την πάλη, το κυβίστημα και βέβαια τα ταυροκαθάψια.

Η πυγμαχία της Μινωικής εποχής είναι το συχνότερο απεικονισμένο άθλημα μετά τα ταυροκαθάψια. Σε αγγείο (λίθινο κωνικό ρυτό) του 1500 π.χ. περίπου το οποίο βρέθηκε στην τοποθεσία Αγία Τριάδα στην Κρήτη, εικονίζονται ανάγλυφες παραστάσεις πάλης, πυγμαχίας και ταυροκαθαψίων.

Τα ταυροκαθάψια ήταν ιερό αγώνισμα στη μινωική Κρήτη, στο τελετουργικό του οποίου περιλαμβάνονταν και αγώνες πυγμαχίας παιδων και εφήβων.

Οι πυγμαχοί φέρουν περικεφαλαία που καλύπτει όλο το πρόσωπο, εστούς (γάντια πυγμαχίας) και δερμάτινα περιβλήματα (παρόμοια με γκέτες) στα πόδια. Η συμμετοχή των αθλητών αποτελούσε εκδήλωση αφοσίωσης προς τους θεούς.

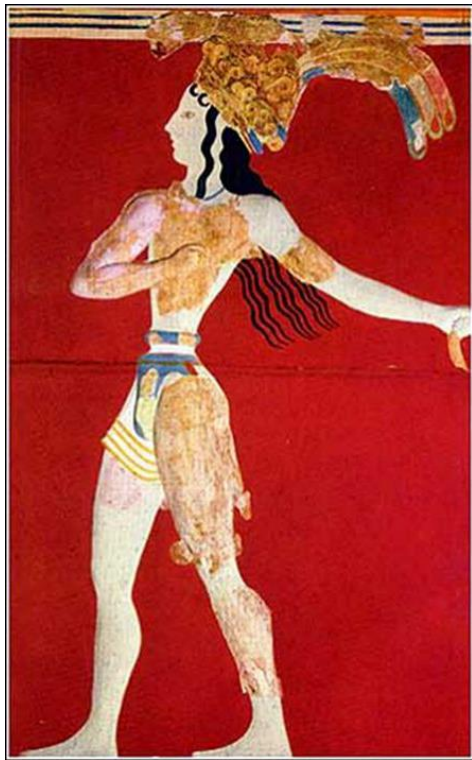
Στην Κρητομινωική περίοδο η πυγμαχία είχε προεξάρχουσα θέση. Δύο παραδόσεις που αναφέρονται στην ίδρυση των

Ολυμπιακών Αγώνων συνδέονται με την Κρήτη. Σύμφωνα με την πρώτη παράδοση ο Ιδαίος Ηρακλής οργάνωσε τους αγώνες τους οποίους ονόμασε Ολυμπιακούς. Σύμφωνα με τη δεύτερη παράδοση ο Κλυμένος από την Κρήτη, απόγονος του Ιδαίου Ηρακλή, ίδρυσε τους αγώνες στην Ολυμπία. Η Κνωσός θεωρείται η πρωτεύουσα της μινωικής πυγμαχίας.

Οι περισσότερες απεικονίσεις πυγμαχίας προέρχονται από το ανάκτορο της Κνωσού, όπου οι νικητές στους αγώνες πυγμαχίας της Μινωικής περιόδου παρουσιάζονται με το σώμα γερμένο προς τα εμπρός, το αριστερό χέρι υψωμένο σαν ασπίδα και το δεξί κλειστό σε γροθιά. Ο ηττημένος πυγμάχος απεικονίζεται σε στάσεις που τον δείχνουν να αποφεύγει τα κτυπήματα του αντιπάλου. Οι πυγμάχοι της Μινωικής περιόδου εικονίζονται με περιποιημένα μαλλιά και στολισμένοι με κοσμήματα.

Ο Πρίγκιπας με τα Κρίνα που βρίσκεται στο Μουσείο της Κνωσού είναι, σύμφωνα με τον Έβανς, η προσωπογραφία του ιερέα-βασιλιά Μίνωα. Οι νεότερες όμως μελέτες του καθηγητή Jean coulomb, απέδειξαν ότι ο Πρίγκιπας με τα Κρίνα είναι πυγμάχος. Σύμφωνα με σχεδιάγραμμα-αποκατάσταση του Coulomb, ο πυγμάχος με τα κρίνα αγωνιζόταν με το αριστερό χέρι υψωμένο προς τα εμπρός, ενώ με το δεξί προστατευόταν. Από τα θραύσματα από κονίαμα τα οποία προέρχονται από το παλάτι της Κνωσού, το ένα ανήκει στο άνω μέρος του μηρού του πυγμάχου και το άλλο απεικονίζει το δεξί χέρι του αθλητή που καταλήγει σε γροθιά.

Πρίγκιπας με τα κρίνα, σχεδιαστική αποκατάσταση των θραυσμάτων, η οποία αποδεικνύει ότι επρόκειτο για αθλητή πυγμαχίας.

Σε τοιχογραφία της προϊστορικής Θήρας(συγκρότημα Β) εμφανίζονται νεαροί πύκτες οι οποίοι εξασκούνται στην πυγμαχία. Οι πυγμάχοι αυτοί είναι νεαρής ηλικίας και

γεροδεμένοι, γεγονός που υποδηλώνει μακροχρόνια εξάσκηση. Οι νεαροί πυγμάχοι φορούν ζώνη στη μέση και έχουν μόνο ένα γάντι πυγμαχίας στο δεξί χέρι τους. Η τεχνική της πυγμαχίας που απεικονίζεται στην τοιχογραφία της Σαντορίνης προϋποθέτει εκγύμναση των αθλητών από πολύ μικρή ηλικία. Παραστάσεις πυγμάχων σώζονται σε αγγεία, σε τοιχογραφίες, σε σφραγιδόλιθους και σφραγίσματα. Στη μινωική Κρήτη έχουν καταγραφεί 21 παραστάσεις πυγμάχων:

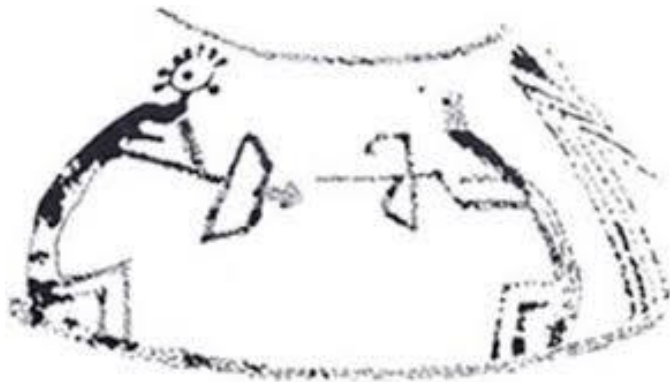
- Σε θραύσματα ενός αγγείου της Κνωσού.
- Απεικόνιση πυγμάχου σε αποτύπωμα μιας σφραγίδας από τα θυσαυροφυλάκια της Κνωσού.
- Δύο πυγμάχοι χαραγμένοι στο θραύσμα αγγείου στο μικρό ανάκτορο της Κνωσού.
- Πυγμάχος σε σπασμένο ρυτό που βρίσκεται σε μουσείο της Νέας Υόρκης.
- Πυγμάχος από ελεφαντόδοντοπου ανακαλύφθηκε στη βασιλική οδό της Κνωσού.
- Πυγμάχος σε τοιχογραφία οικίας στην τύλισο.
- Οι δύο πυγμάχοι στο Ακρωτήριο (Σαντορίνης).
- Δώδεκα πυγμάχοι που είναι χαραγμένοι στο ρυτό της Αγίας τριάδας της (Κρήτη).

Η τοιχογραφία που ανακαλύφθηκε στις ανασκαφές της Θύρας, αποτελεί τη παλαιότερη σωζόμενη απεικόνιση όπου οι αθλητές έχουν καλυμμένα τα χέρια τους προκειμένου να τα προφυλάξουν και να ισχυροποιήσουν το χτύπημα προς τον αντίπαλο.

Οι παραστάσεις πυγμαχίας στη μυκηναϊκή τέχνη είναι λιγοστές. Στον κρατήρα του κιτίου, ύψους 41 εκατοστών, (Μουσείο Λευκωσίας, συλλογή Γ.Γ. Πιερίδη) απεικονίζεται πυγμαχία με έξι πυγμάχους οι οποίοι αγωνίζονται ανα δύο, σε τρία ζευγάρια. Σε τμήμα κρατήρα από την Εγκώμη που βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο, ύψους 19,5 εκατοστών, απεικονίζονται δύο πυγμάχοι. Σε τμήμα κρατήρα από τη Μαρώνη που βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο, εικονίζονται επτά πρόσωπα από τα οποία τα έξι αγωνίζονται ανά δύο. Στο παραπάνω αγγείο άλλοι ιστορικοί εικάζουν ότι παριστάνονται πυγμάχοι, ενώ άλλοι θεωρούν ότι εικονίζονται άνθρωποι που χαιρετούν. Στη νεκρόπολη της Τανάγρας (1240-1170 π.χ.) σε τάφο με αριθμό 22, εικονίζεται σκηνή πυγμαχίας επάνω σε σαρκοφάγο. Σε κεραμικά της Μυκηναϊκής περιόδου (σε δύο

μικρά θραύσματα), οι E.Vermeule και B.Καραγεώργης πιστεύουν ότι παριστάνονται πυγμαχοί.Οι Μυκηναίοι, ωστόσο, δεν ενδιαφέρθηκαν ιδιαίτερα για την πυγμαχία, απέφευγαν τα επικίνδυνα αγωνίσματα, όπως τα ταυροκαθάψια ,και καθιέρωσαν τις αρματοδρομίες, τους αγώνες δρόμου, το τόξο και το δόρυ. Οι παραστάσεις πυγμαχών που προέρχονται απο την Κύπρο είναι αγγειογραφίες του 1400 π.χ. περίπου και παρουσιάζουν ομοιότητες με τα αντίστοιχα μινωικά έργα. Με την επικράτηση των Μυκηνών, τα εργαστήρια της Κρήτης έπαψαν να παράγουν πρότυπα πυγμαχών (πλαστικά ή γλυπτά) και οι τεχνίτες μεταφέρθηκαν ανατολικότερα, στην Κύπρο.Στην αρχαία Αίγυπτο σκηνές πυγμαχίας εμφανίζονται σε τοιχογραφίες του 1370 π.χ

Θραύσμα κρατήρα από την Εγκώμη, το οποίο φυλάσσεται στο Βρετανικό Μουσείο.

Ο Όμηρος περιγράφει αγώνες πυγμαχίας παραθέτοντας μάλιστα αρκετές λεπτομέρειες. Στα ομηρικά έπη, η πυγμαχία αναφέρεται ως ένα απο τα αγωνίσματα των ηρώων που αρμόζουν περισσότερο στην τάξη των αριστοκρατών και στρατιωτικών και εκφράζουν αυτήν ακριβώς την ταξική υπεροχή. Οι ομηρικοί αγώνες συνδέονται με την απόδοση τιμής σε διακεκριμένους νεκρούς , ενώ αργότερα ταυτίζονται με θρησκευτικές τελετές και εορτασμούς στους οποίους

Προστάτης-θεός της πυγμαχίας σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία ήταν ο Απόλλων, ο οποίος θεωρείτο και <<εφευρέτης>> του αγωνίσματος (Άγαλμα του θεού Απόλλωνα του 457 π.Χ. από το δυτικάέτωμα του ναού του Διός στην Ολυμπία).

εξυμνούνται οι θεοί, οι ήρωες και οι νικηφόροι πόλεμοι. Στην εποχή αυτή, η δύναμη των χεριών αποτελούσε επίτευγμα. Οι πυγμάχοι της ομηρικής εποχής ήταν αρχηγοί κρατών, στρατηγοί, καθώς και γιοι αυτών. Η ομηρική κοινωνία χαρακτηρίζεται από ένα γνήσιο αθλητικό πνεύμα. Στους αγώνες των Φαιάκων, μάλιστα, παρατηρείται λαϊκή συμμετοχή. Οι σπουδαιότεροι αγώνες είναι αυτοί που οργάνωσε ο Αχιλλέας στη μνήμη του νεαρού Πατρόκλου. Μεταξύ των αγωνισμάτων συμπεριλαμβάνονταν και η πυγμαχία, όπως αποδεικνύεται από τα ευρήματα των Μυκηνών και της Κύπρου.

Στην Ιλιάδα (Ψ 256-Ω6) (750 π.χ.) ο Μενέλαος καυχίεται στον Αντίλοχο λέγοντας του τα εξής: Όταν οι Επείοι στο βουπράσιο έθαβαν τον βασιλιά Αμαρυγκέα, τα παιδιά του καθιέρωσαν αγώνες προς τιμήν του. Στην πυγμαχία νίκησαν τον κλυτομήδη, γιο του Ήνοπα.

Ο Πίνδαρος και ο Όμηρος συνιστούν, ο πρώτος στους αθλητές πυγμάχους και ο δεύτερος στους ήρωές του που πυγμαχούν, να αποφεύγουν τις υπερβολικά βίαιες πράξεις γιατί αυτές δεν τους προσφέρουν δόξα. Ο Όμηρος μάλιστα υπήρξε ο κύριος υμνηστής της δύναμης του σώματος και καθοδηγητής των προσανατολισμών της αριστοκρατίας. Σε αγώνα πυγμαχίας ο Επείος, γιος του Πανεοπέα, νίκησε τον Ευρύαλο, γιο του βασιλιά Μηκιστέα. Ήταν μια λυσσαλέα σύγκρουση στο τέλος της οποίας ο Ευρύαλος σωριάστηκε μισοπεθαμένος. Ο φιλόστρατος στο σύγγραμμα του Περί Γυμναστικής (κεφάλαια 9, 10, 34) αναφέρει ότι η πυγμαχία ήταν επινόηση των Λακεδαιμονίων και ότι ο Πολυδεύκης ήταν ο καλύτερος πυγμάχος της εποχής. Στο βιβλίο αυτό ο Φιλόστρατος παραθέτει επίσης τα χαρακτηριστικά του πυγμάχου.

Ο Θεόκριτος στα Ειδύλλια (22.27-1350), αναφερόμενος σε αγώνα πάλης του πολυδεύκη με τον Άμυκο, περιγράφει έναν φοβερό αγώνα πυγμαχίας. Ο Πολυδεύκης και ο Άμυκος τυλίξαν τις παλάμες τους με δέρμα βοδιού και όρμησαν στον αγώνα για να εξοντώσει ο ένας τον άλλον. Ο Άμυκος κτυπήθηκε στον αριστερό κρόταφο και κυλίστηκε στο χώμα. Ο Πολυδεύκης ήταν βασιλιάς των Αμυκλαίων στην περιοχή του πόντου ο Άμυκος ήταν ένας γίγαντας με τρομερή όψη και πελώριο στέρνο, ένας κολοσσός που θεωρείτο γιος του θεού ποσειδώνα.

Η πυγμαχία στην εποχή του Ομήρου ήταν πολύ διαδεδομένο άθλημα. Ο Όμηρος τη χαρακτηρίζει οδυνηρή. Στην Ιλιάδα και στην Οδύσσεια συναντούμε πλήθος αναφορών στο άθλημα αυτό. Ο Αχιλλέας θανάτωσε με σιδερένια γροθιά τον Θερσίτη. Ο βασιλιάς των Φαίακων Αλκίνοος οργάνωσε αγώνες πυγμαχίας στους οποίους έλαβε μέρος ο γιός του Λαοδάμας, ο Οδυσσέας κάλεσε τους Φαίακες σε αναμέτρηση, στα αγωνίσματα της οποίας περιλαμβάνονται και η πυγμαχία.

Σύμφωνα με την Ελληνική μυθολογία ο θεός Απόλλων φόνευσε τον φοβερό πύκτη Φόρβαντα, έναν πυγμαχό ο οποίος ζούσε στην περιοχή της Φωκίδας και ανάγκαζε τους ταξιδιώτες που πηγαίναν στους Δελφούς να αγωνιστούν μαζί του. Αναφέρεται μάλιστα ότι ο Φόρβας προκάλεσε σε αγώνα πυγμαχίας τους θεούς.

Ο ημίθεος-ήρωας της Ελληνικής μυθολογίας Θησέας, ο οποίος μαζί με τον Ηρακλή θεωρείτο προστάτης των πυγμαχών.

Ο Απόλλων θεωρείτο, μαζί με τους ημίθεους Ηρακλή και Θυσέα, ως ο εφευρέτης της πυγμαχίας και συνεπακόλουθα

προστάτης θεός του αγώνισματος. Ο Αθηναίος φιλόσοφος Πλάτων αποδίδει την εφεύρεση της πυγμαχίας στον ήρωα των ομηρικών επών Επείο.

ΚΛΑΣΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Το αθλητικό πνεύμα της κλασικής περιόδου αποτέλεσε τη συνέχεια μιας μακράς παράδοσης στον Ελληνικό χώρο. Οι αγώνες μετά τα προϊστορικά χρόνια εξελίσσονται και εμπλουτίζονται με νέα αθλήματα για να είναι σύγχρονοι σε κάθε εποχή. Οι δημοκρατικοί θεσμοί των Αθηναίων των κλασικών χρόνων που δημιούργησαν τη μεγάλη Αθηναϊκή Συμπολιτεία έδιναν στους πολίτες-ιδιαίτερα τους νέους-τη δυνατότητα να αποδείξουν την αξία τους τόσο μέσα στους στίβους όσο και στο πνευματικό επίπεδο. Οι νέοι της Αθήνας διαπλάθονταν καλλιεργώντας το πνεύμα εξίσου με το σώμα, γεγονός που εξέφραζε αυτό ακριβώς το κλασικό ιδεώδες που παραμένει ανεκτίμητη παρακαταθήκη μέχρι σήμερα. Στην αρχαιότητα το αγώνισμα της πυγμαχίας έχαιρε ιδιαίτερης εκτίμησης, αν και η σκληρότητα και η βιαιότητά του ήταν αντίθετες με το πνεύμα και τη φιλοσοφία της εποχής. Θεωρείτο, ωστόσο, πως καλλιεργούσε το θάρρος, την αντοχή, την περιφρόνηση προς τον πόνο και βοηθούσε τους πολίτες και την πόλη στις δύσκολες καταστάσεις.

Οι μάντες ήταν αρχικά απλές μαλακές λωρίδες από λεπτό δέρμα βοδιού, που τυλίγονταν γύρω από τα δάχτυλα και το καρπό και ονομάζονταν μειλίχαι ή στροφία.

Για τον λόγο αυτό η πυγμαχία ήταν μία από τις κυριότερες ασκήσεις της στρατιωτικής εκπαίδευσης των νέων. <<Ο πύκτης>>, γράφει ο Φιλόστρατος, <<θα πληγωθεί ή θα πληγώσει>>.

Στην αρχαία ελληνική σκέψη υπήρχε σαφής διαχωρισμός ανάμεσα στη σωματική βία και στον τραυματισμό ενός αθλητή. Στην πυγμαχία έπρεπε πάντοτε ο αθλητής να γνωρίζει τις συνέπειες που μπορεί να έχει ένα κτύπημα σε έναν ανήμπορο αντίπαλο. Στο δεύτερο ήμισυ του 5^{ου} αι. π.Χ. εμφανίστηκε ο επαγγελματικός αθλητισμός. Στα τέλη του ίδιου αιώνα οι πνευματικοί άνθρωποι, ποιητές, φιλόσοφοι, ρήτορες και συγγραφείς, ασκούσαν αυστηρή κριτική στα βίαια αθλήματα, όπως η πυγμαχία και η πάλη.

Ο Πλάτων, κατά το Διογένη το Λαέρτιο, ήταν καλός παλαιστής' ο φιλόσοφος εισήγαγε μάλιστα αλλαγές στους κανονισμούς της πυγμαχίας με σκοπό την αποφυγή των τραυματισμών(Νόμοι 460). Ο Πλάτων πίστευε επίσης πως οι πυγμαχοί έπρεπε να χαρακτηρίζονται από μετριοφροσύνη,αιδώ και έλλειψη ματαιοδοξίας. Για την αποφυγή τραυματισμών συνιστούσε στους αθλητές καλή

φυσική κατάσταση και πολλές προπαρασκευαστικές ασκήσεις πριν από την αναμέτρηση(Νόμοι 830).

Ο Αριστοτέλης πίστευε ότι στις παλαίστρες, κοντά στους διδασκάλους, οι νέοι πυγμάχοι,εκτός των άλλων, αποκτούν σταθερό χαρακτήρα και ισχυρή θέληση. Ο ίδιος θεωρούσε τους αθλητές της πυγμαχίας και των άλλων βαρέων αγωνισμάτων ισότιμους με τους ποιητές και τους μουσικούς και τους χαρακτήριζε καλούς και τίμιους. Ο Αριστοτέλης σημειώνει επίσης τα εξής : <<Αυτός που μπορεί να απωθεί τον άλλο με τη γροθιά του είναι καλός πυγμάχος' αυτός που μπορεί να πιέζει και να κρατά τον αντίπαλο είναι καλός παλαιστής' αυτός που μπορεί να τα κάνει και τα δύο είναι κατάλληλος για το παγκράτιο>> .

Ο Πυθαγόρας δεν ενέκρινε τη μονόπλευρη άσκηση και την υπέρμετρη εκγύμναση του σώματος, που ήταν χαρακτηριστικά των πυγμάχων της αρχαίας Ελλάδας. Το σώμα έπρεπε να βρίσκεται σε πολύ καλή κατάσταση, γιατί ήταν το περιβάλλον στο οποίο ζούσε η ψυχή.

Ο Αριστοφάνης αναφέρει χαρακτηριστικά ότι οι ήρωες του Μαραθώνα μεγάλωσαν μέσα στις παλαίστρες και τα γυμναστήρια. Πίστευε επίσης ότι η εκπαίδευση των πυγμάχων δημιουργούσε στους νέους καλογυμνασμένο στήθος, ωραίο χρώμα και πλατείς ώμους.

Η εγκατάλειψη του αγώνα υποδηλώνεται με την ανύψωση του δείκτη εκ μέρους του ηττημένου αθλητή.

Ο Πλούταρχος πίστευε ότι τα τρία αθλήματα – η πυγμαχία, η πάλη και το παγκράτιο – αποτελούσαν άσκηση πολέμου.

Κατά τον Γαληνό η Ιλιάδα του Ομήρου, με την καταγραφή των αγώνων πυγμαχίας προς τιμήν του νεκρού Πατρόκλου, καθιέρωσε την πυγμαχία ως το κυριότερο άθλημα στην Ελλάδα. Ο Φιλόστρατος αποκαλεί τους αθλητές της πυγμαχίας λεοντώδεις και αετώδεις ενώ ο ιατροφιλόσοφος Σέξτος Εμπειρικός (2^{ος} – 3^{ος} αι.μ.Χ.) καταδικάζει τους αγώνες πυγμαχίας λόγω της σκληρότητάς τους.

Οι παλαίστρες ήταν δημόσια ιδρύματα και δεν έλειπαν από καμία πόλη της αρχαίας Ελλάδας. Στις παλαίστρες της Αθήνας, μάλιστα, υπήρχαν στεγασμένοι χώροι όπου διδάσκαλοι, σοφιστές και φιλόσοφοι παρείχαν συνολική εκπαίδευση στους νέους.

Ο Νομοθέτης Σόλων αναφέρει ότι η πυγμαχία καθιστά τους πολίτες εύρωστους, δυνατούς και ορμητικούς στους κινδύνους. Στην εποχή του υπήρχαν στην Αθήνα τρία μεγάλα γυμναστήρια: η Ακαδημία, το λύκειο και το κυνοσαργές. Σε

ειδικόμερος του γυμναστηρίου υπήρχε το ελαιοθέσιο όπου τοποθετούσαν το λάδι που χρησιμοποιούσαν οι πυγμάχοι πριν απο την προπόνηση. Σε ειδικό δωμάτιο της παλαίστρας το οποίο ονομαζόταν κονιστήριο, τα σώματα των αθλητών τρίβονταν με σκόνη από τους τεχνικούς της παλαίστρας, τον παιδοτρίβη και τον αλείπτη. Οι αθλητές πήγαιναν στην παλαίστρα αμέσως μετά την ανατολή του ηλίου και έφευγαν μετά τη δύση. Το πρόγραμμα της ημέρας περιλάμβανε μαθήματα θεωρητικά και πρακτικά, καθώς παράλληλα με την άσκηση των πυγμάχων διδάσκοντα βασικές αρχές διατροφής και υγιεινής του σώματος. Η καθημερινή επαφή των πυγμάχων είχε ως φυσικό επακόλουθο την ανάπτυξη πνευματικής ζωής. Αρχαιολογικά ευρήματα που εκτίθενται στα μουσεία της Βέροιας και της Αμφίπολης μάς επιτρέπουν να παρακολουθήσουμε τη ζωή στην παλαίστρα.

Βασικό εργαλείο για τους αθλητές της πυγμαχίας αποτελούσε ο ιμάντας με τον οποίο τύλιγαν τα χέρια τους, προστάτευαν και κρατούσαν σταθερά τα δάκτυλά τους. Ο ιμάντας τυλιγόταν στην παλάμη και άφηνε ακάλυπτο τον αντίχειρα και τα άκρα των δακτύλων. Τον 6^ο αι. π.χ. στις παλαίστρες χρησιμοποιούσαν ιμάντες κατασκευασμένους από μαλακό δέρμα οι οποίοι ονομαζόνταν μειλίχτες. Τον 4^ο αι. π.χ. οι πυγμάχοι προσέθεταν στις παλάμες τους τα στρόφια, τις λεγόμενες σφαίρες, ενώ τον 3^ο αι. π.χ. χρησιμοποιούσαν ιμάντες οξείς με μεταλλικές ακίδες οι οποίες ονομαζόνταν μύρμηγκες. Λίγο μετά τις αρχές του 4^ο αι. π.χ. οι ιμάντες ενισχύθηκαν με περισσότερο δέρμα και απέκτησαν τη μορφή γαντιού (οξείς ιμάντες). Ο τύπος αυτός διατηρήθηκε μέχρι τον 2^ο αι. μ.χ.

Πληροφορίες για τον τρόπο προπόνησης των πυγμάχων στην Αρχαία Ελλάδα παραδίδει ο Πλάτων στο έργο Νόμοι. Οι πυγμάχοι γυμνάζονταν φορώντας σφαιρικά μαλακά περιβλήματα στα χέρια, παρόμοια με τα σημερινά γάντια. Τα κτυπήματα στις προπονήσεις εκτελούνται με μεγάλη προσοχή, ώστε να μην τραυματίζονται οι αντίπαλοι. Τα δυνατά κυπήματα γίνονται στα είδωλα και στους γνωστούς κωρύκους. Στις προπονήσεις οι αθλητές φορούσαν αμφωτίδες ή επωτίδες για να προστατεύουν τα αυτιά τους ενώ στο κεφάλι έφεραν την καλότα, ένα είδος κάσκας.

Ο Γαληνός στο έργο του Περί Υγιεινής γράφει ότι το χοιρινό κρέας αποτελούσε την τροφή των αθλητών των βαρέων αθλημάτων. Το κρέας ως τροφή των πυγμάχων καθιερώθηκε γύρο στα 600 π.χ. Παλαιότερα, οι πυγμάχοι τρεφόνταν με σύκα, τυρί και ψωμή, και έπειναν γάλα και αραιωμένο κρασί. Από τον ιστορικό Πορφύριο πληροφορούμαστε, μάλιστα, ότι ο Πυθαγόρας συμβούλεψε τον πυγμάχο Ευριμένη από τη Σάμο, νικητή στην 77^η Ολυμπιάδα, να επιλέγει το κρέας αντί για το τυρί ως βασική τροφή του. Ο Μίλων, μαθητής του Πυθαγόρα, ήταν γνωστός για τη μεγάλη κατανάλωση κρέατος.

Η επιλογή του κρέατος ως κύριας τροφής των πυγμάχων προκάλεσε αλλαγές στο βάρος και τη μυϊκή τους δύναμη. <<Οι πυγμάχοι>>, γράφει ο ιτροφιλόσοφος Γαλήνος, <<αύξησαν τη μυϊκή τους δύναμη τρώγοντας μεγάλες ποσότητες κρέατος>>. Πολλοί ήταν αυτή μάλιστα που αντιμετώπιζαν προβλήματα υγείας εξαιτίας της υπερβολικής κατανάλωσής του. Στην Αρχαία Ολυμπία η σίτιση των νικητών γινόταν στο Πρυτανείο. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες διεξάγονται σύμφωνα με αυστηρούς κανονισμούς τους οποίους είχε κωδικοποιήσει ο Ονόμαστος από τη Σμύρνη, νικητής στην 23^η Ολυμπιάδα.

Σύμφωνα με τους κανόνες του Ονόμαστου, απαγορευόταν κάθε είδος λαβής και δεν επιτρέπονταν τα κτυπήματα στα γεννητικά όργανα. Όπως είναι φυσικό, και εδώ ο καλός πυγμάχος διακρίνεται για την καλή του σωματική διάπλαση: ψηλός αυχέννας, μακριά χέρια, καρποί σκληροί και ευλύγιστοι, λεπτές κνήμες και επίπεδη κοιλιά.

Στους αγώνες δεν υπήρχαν κατηγορίες βαρών ούτε χωρισμός σε γύρους. Για να ληφθούν υπόψη τα διαφορετικά επίπεδα δύναμης, συνηθίζονταν οι σακούλες των γαντιών να γεμίζονται με κεχρί για τους αδύναμους και με άμμο για τους δυνατότερους πυγμάχους. Οι αντίπαλοι αθλητές αγωνίζονταν μέχρι ο ένας από τους δύο να πέσει κάτω αναίσθητος ή μέχρι να υψώσει το χέρι του, παραδεχόμενος με αυτόν τον τρόπο την ήττα του. Οι διαιτητές επέβαλλαν τους κανονισμούς με μαστίγωση.

Σύμπλεγμα παλαιστών όπου απεικονίζεται η αρχαιότερη λαβή <<αναβαστάσαι εις ύψος>>.

Σε πολλούς αγώνες πυγμαχίας σημειώνονταν θάνατοι του ενός εκ των αντιπάλων, καθώς η ζωή των πυγμάχων δεν προστατευόταν. Η μοναδική τους προστασία ήταν οι επωτίδες που φορούσαν στην περιοχή των αφτιών. Όταν ο ένας από τους αθλητές αισθανόταν ότι δεν μπορεί να συνεχίσει τον αγώνα, ύψωνε το ένα χέρι του με τον δείκτη τεντωμένο, δηλώνοντας έτσι ότι παραδέχεται την ήττα του. Η κίνηση αυτή ονομαζόταν <<απαγορεύειν>> . Σε περίπτωση ισοπαλίας εφαρμοζόταν η <<κλίμαξ>> , δηλαδή εναλλάξ κτυπήματα χωρίς προσπάθεια απόκρουσης. Επειδή μεταξύ άλλων απαγορευόταν η ενίσχυση των ιμάντων με περισσότερες λωρίδες, οι διαιτητές εξέταζαν τις λωρίδες πριν από κάθε αγώνα.

Στην αρχαιότητα δεν καθοριζόταν η χρονική διάρκεια του αγώνα της πυγμαχίας όπως σήμερα, ενώ οι κατηγορίες αθλητών ορίζονταν όχι με βάση το ατομικό βάρος του πυγμάχου αλλά με βάση την ηλικία.

Ο θεμελιωτής της σύγχρονης πυγμαχίας Τζέιμς Φινγκ στηρίχθηκε στα στοιχεία της πυγμαχίας της αρχαίας Ελλάδας και συγκεκριμένα στους πρώτους πυγμαχικούς κανονισμούς που ίσχυσαν για 100 χρόνια.

Στην πυγμαχία απαγορεύονταν οι λαβές και τα κτυπήματα στα γεννητικά όργανα, όπως επίσης το δάγκωμα το οποίο επιτρεπόταν μόνο στη Σπάρτη. Κατά την ομηρική εποχή οι πυγμάχοι καλύπτονταν από την κορυφή ως τους μηρούς' στην Ολυμπία καθιερώθηκε η εμφάνιση ολόγυμνων πυγμάχων από την 15^η Ολυμπιάδα. Όπως φαίνεται σε τοιχογραφία της Θήρας (1500 π.Χ.) η κεφαλή των πυγμάχων καλυπτόταν από κράνος.

Αγώνισμα σκληρότερο από την πυγμαχία ήταν το παγκράτιο. Το παγκράτιο, που σημαίνει απόλυτη δύναμη και ολοκληρωτική νίκη, αποτελεί ένα συνδυασμό πάλης και πυγμαχίας. Η μυθική σύγκρουση Ηρακλή και Ανταίου αποτελεί το πρότυπο του αθλήματος, ενώ με αυτή τη τεχνική νίκησε και ο Θησέας τον Μινώταυρο. Το παγκράτιο θεωρείται επίσης μίμηση της μυθικής συμπλοκής με τον λέοντα της Νεμέας. Κατά τον Αριστοτέλη, εφευρέθηκε από τον αθλητή Λεύκαρο από την Ακαρνανία. Οι αγώνες του παγκρατίου πρωτοεμφανίστηκαν το 648 π.Χ. (33^η Ολυμπιάδα). Στην Αρχαία Ολυμπία θεωρούσαν το παγκράτιο ως το ωραιότερο άθλημα' το παγκράτιο των παιδων εισήχθη στην 154^η Ολυμπιάδα το 200 π.Χ. Ο πρώτος ανδριάντας Ολυμπιονίκη στο άθλημα του παγκρατίου ήταν αυτός του Αιγινήτη Πραξιμάδα(509^η Ολυμπιάδα).

Υπήρχαν επίσης ανδριάντες των Ολυμπιονικών στο παγκράτιο Οπούντιου Ρηξίβιου (601^η Ολυμπιάδα) και Σικυώνιου Σώστρατου. Ο Φίλων ο Ιουδαίος γράφει ότι οι παγκρατιαστές συνέχιζαν τον αγώνα παρά την εξάντληση και τους τραυματισμούς τους. Το άθλημα αυτό ήταν το πιο βίαιο της αρχαιότητας και σε αυτό επιτρέπονταν όλα τα κτυπήματα και οι λαβές, εκτός από το δάγκωμα και την πρόκληση εκδορών με τα νύχια. Οι αθλητές δεν φορούσαν ιμάντες ή γάντια όπως στην πυγμαχία. Μεταξύ των πιο γνωστών παγκρατιστών συγκαταλέγονται ο Αρρίχων από τη Φιγαλία, ο οποίος πέθανε την ώρα του αγώνα, και ο Πολυδάμας από τη Θεσσαλία. Στη Σπάρτη διεξάγονταν αγώνες παγκρατίου και μεταξύ εφήβων.

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Αγώνες πυγμαχίας στην αρχαία Ελλάδα διεξάγονταν κατά τις παρακάτω επίσημες διοργανώσεις:

Πύθια: Δελφοί (582 π.Χ. – 300 μ.Χ.)

Νέμεα: Νεμέα (573 π.Χ. – 394 μ.Χ.)

Ίσθμια: Κόρινθος (582 π.Χ. – 394 μ.Χ.)

Παναθήναια: Αθήνα (556 π.Χ. – 394 μ.Χ.)

Άκτια: Άκτιον (31 π.Χ. – 4ος αι. μ.Χ.)

Ολυμπιακού Αγώνες: Ολυμπία (776 π.Χ. – 394 μ.Χ.)

Πύθια

Τα Πύθια αποτελούσαν μία από τις μεγαλύτερες γιορτές των αρχαίων Ελλήνων και συνδέθηκαν με το μαντείο των Δελφών. Εισηγητής τους θεωρείται ο θεός Απόλλων και στην αρχή διεξάγονταν κάθε οκτώ χρόνια. Έπειτα όμως από τον Ιερό Πόλεμο (595 π.Χ. – 586 π.Χ.), οι αγώνες αναδιοργανώθηκαν η τέλεσή τους πλέον γινόταν κάθε τρίτο έτος της Ολυμπιάδας, το μήνα Βουκάτιο (Αύγουστος-Σεπτέμβριος). Τα Πύθια οργανώνονταν από το 582 π.Χ. έως το 300 μ.Χ. αδιαλείπτως.

Στα Πύθια αναφέρεται ότι έλαβε μέρος ο πυγμάχος Αιχμέας ο Παραποτάμιος. Στους ίδιους αγώνες νίκησε τέσσερις φορές ο Τίσανδρος από την Νάξο της Σικελίας.

Νέμεα

Τα Νέμεα διεξάγονταν προς τιμήν του θεού Δία στην κοιλάδα της Νεμέας και οργανώθηκαν συστηματικά το 573 π.Χ.' από το 270 π.Χ. όμως ο τόπος τέλεσής τους άλλαξε και μεταφέρθηκαν στο Άργος. Τα Νέμεα διεξάγονταν κάθε δύο χρόνια, το χειμώνα του δεύτερου έτους κάθε Ολυμπιάδας, ενώ η τέλεσή τους διακόπηκε περίπου το 394 μ.Χ. Οι νικητές των αγώνων στεφανώνονταν με κλαδί ελιάς και αργότερα με κλαδί σέλινου.

Ο αθλητής Σάτυρος ο Ηλείος νίκησε τέσσερις φορές σε αγώνες πυγμαχίας τον Νεμέων' αναφέρεται επίσης ως νικητής ο Ευάνθης από την Κύζικο. Κατά τη διάρκεια αγώνα πυγμαχίας μεταξύ του Κρεύγα από την Επίδαμνο και του Δαμοξένη από τις Συρακούσες, ο Κρεύγας πέθανε και οι Αργείοι ελλανοδίκες έδωσαν τη νίκη σ' αυτόν. Ο αγώνας ήταν συμφωνημένος αλλά οι ελλανοδίκες δεν μπόρεσαν να αποφανθούν για το γεγονός αυτό γιατί ο Κρεύγας είχε πεθάνει. Ο Διαγόρας ο Ρόδιος, επίσης, νίκησε δύο φορές σε πυγμαχικούς αγώνες τον Νεμέων.

Ίσθμια

Σύμφωνα με μία παράδοση, ιδρυτής των Ισθμίων ήταν ο Ποσειδώνας' σύμφωνα με μία άλλη εκδοχή, οι αγώνες ιδρύθηκαν από τον Σίσυφο ή τον Γλαύκο ενώ οι Αθηναίοι θεωρούσαν ως ιδρυτή τον Θησέα. Τα Ίσθμια ως πανελλήνια

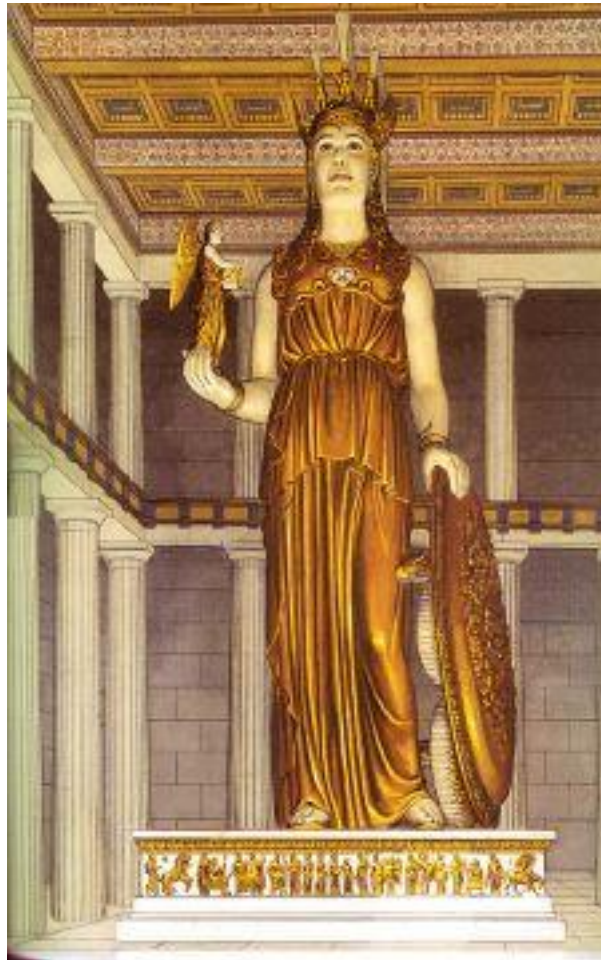
γιορτή καθιερώθηκαν από τους Κυψελίδες το 582 π.Χ. και η διεξαγωγή τους διακόπηκε το 394 μ.Χ.

Τα Ίσθμια αναδιοργανώθηκαν στο πρότυπο των Ολυμπιακών Αγώνων και τελούνταν κάθε δύο χρόνια, την άνοιξη του δεύτερου και τέταρτου έτους της Ολυμπιάδας' ο χώρος στον οποίο διεξάγονταν οι αγώνες βρισκόταν δίπλα στον ναό και το ιερό Άλσος του Ποσειδώνα στην Ισθμία. Το 146 π.Χ., όταν καταστράφηκε η Κόρινθος, τη διοργάνωση ανέλαβαν οι Σικυώνιοι μέχρι το 46 π.Χ.' από το 228 π.Χ. στους αγώνες συμμετείχαν ισότιμα και οι Ρωμαίοι. Οι νικητές των αγώνων βραβεύονταν με ένα στεφάνι από πεύκο και 100 δραχμές. Ο Διαγόρας ο Ρόδιος νίκησε τέσσερις φορές στα Ίσθμια ενώ ο Ευάνθης από την Κύζικο αναφέρεται ως νικητής στην πυγμαχία παιδων.

Παναθήναια

Τα Παναθήναια ήταν η μεγαλύτερη γιορτή της Αθήνας και διεξάγονταν κάθε τέσσερα χρόνια προς τιμήν της θεάς Αθηνάς. Ο χαρακτήρας τους δεν ήταν μόνο θρησκευτικός αλλά και εθνικός και λαϊκός, αφού με τη συμμετοχή ολόκληρου του αθηναϊκού λαού, προσκεκλημένων της πόλης και αξιωματούχων ξένων πόλεων υπογραμμίζόταν η υπεροχή της Αθήνας στην πολιτική και πνευματική ζωή ολόκληρου του ελληνικού κόσμου. Οι αθλητικοί αγώνες των Παναθηναίων χωρίζονταν σε δύο κατηγορίες: η πρώτη κατηγορία περιελάμβανε τα αγωνίσματα που υπήρχαν στο επίσημο πρόγραμμα των Ολυμπιακών Αγώνων στα οποία συμμετείχαν όλοι οι Έλληνες' στη δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνονταν αγωνίσματα που βασίζονταν στην αθηναϊκή παράδοση και σε

αυτά λάμβαναν μέρος μόνο Αθηναίοι. Στους γυμνικούς αγώνες(αγώνες στίβου) συμμετείχαν παίδες, έφηβοι και άνδρες. Στα βαρέα αγωνίσματα ανήκαν η πυγμαχία, η πάλη, το παγκράτιο και το πένταθλο.

Άκτια

Ο Στράβων αναφέρει ότι οι αγώνες που διεξάγονταν στα Άκτια είχαν κύρος ανάλογο με αυτό των Ολυμπιακών. Τους αθλητικούς αγώνες των Ακτίων τελούσαν οι Ακαρνάνες στο Άκτιο, αρχικά κάθε δύο χρόνια και, στη συνέχεια, από το 31 π.Χ. κάθε πέντε χρόνια. Τα Άκτια διεξάγονταν κατά το 2^ο και 3^ο αι. μ.Χ. και έσβησαν την εποχή του Ιουλιανού του Παραβάτη.

Ολυμπιακοί Αγώνες

Ιδρυτές, φορείς και θεμελιωτές των Ολυμπιακών Αγώνων υπήρξαν οι Προέλληνες, ο πελασγικός, ο αιγιακός και ο κρητομυκηναϊκός πολιτισμός και ο κόσμος των αρχαίων ελληνικών πόλεων στο σύνολό του.

Η παλαίστρα οικοδομήθηκε τον 3ο αι. π.Χ. και επρόκειτο για ένα τετράγωνο κτίσμα με αυλή και περιστύλιο. Αρχικός προορισμός του ήταν η εξάσκηση των νέων στην άμυνα κατά τη μάχη εκ του συστάδην.

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία θεωρήθηκε συνεχιστής της παράδοσης των Ολυμπιακών Αγώνων. Έτσι, πρώτος μη Έλληνας Ολυμπιονίκης ήταν ο μετέπειτα αυτοκράτορας Τιβέριος, ενώ αργότερα νικητής στους Ολυμπιακούς αναδείχθηκε και ο Νέρωνας. Η έννοια του αθλητισμού, όπως

έχει σήμερα διαμορφωθεί, βασίζεται στην παράδοση της αρχαίας Ελλάδας και τον σύγχρονο αθλητισμό.

Η Ολυμπία δεν υπήρξε ποτέ πόλη, δεν κατοικήθηκε από μόνιμο πληθυσμό και δεν είχε ποτέ αυτοτελή πολιτική συγκρότηση. Δικαίωμα συμμετοχής στους Ολυμπιακούς Αγώνες είχαν μόνο οι Έλληνες, ενώ αποκλείονταν οι δούλοι, οι ξένοι και οι γυναίκες.

Η πυγμαχία ως επίσημο Ολυμπιακό αγώνισμα εμφανίζεται στους αγώνες του 688 π.Χ. στην 23^η Ολυμπιάδα' η πυγμαχία των παιδων εισήχθη στην 37^η Ολυμπιάδα το 673 π.Χ. Το αγώνισμα της πυγμαχίας διεξαγόταν την τέταρτη ημέρα των Ολυμπιακών Αγώνων, άρχιζε το μεσημέρι και ολοκληρωνόταν με την ανάδειξη του νικητή. Οι αγώνες στην Αρχαία Ολυμπία γίνονταν τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, σύμφωνα με το ημερολόγιο των Ηλείων.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες καταργήθηκαν το 394 μ.Χ. από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Θεοδόσιο Α' . Παρά την κατάργησή τους οι αθλητικοί αγώνες συνεχίστηκαν στις Ολυμπιακές πόλεις της Ανατολής(όπως η Αντιόχεια) με την επωνυμία Ολύμπια έως το 510 μ.Χ. Τελευταίος γνωστός Ολυμπιονίκης ήταν ο πυγμαχός Αρτάβασδος από την Αρμενία ο οποίος καταγόταν από το βασιλικό γένος των Αρσακιδών και αναδείχθηκε νικητής το 385 π.Χ.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες έπαιρναν μέρος όλοι οι πυγμαχοί χωρίς να υπάρχει διαχωρισμός σε ερασιτέχνες και επαγγελματίες. Από τον 5^ο αι. π.Χ. οι Ολυμπιονίκες πυγμαχοί όπως και οι άλλοι αθλητές είχαν φορολογική ατέλεια και ισόβιες παροχές από το δημόσιο.

Ανάμεσα στους διάσημους πυγμάχους της αρχαιότητας αναφέρονται ο Ρόδιος Διαγόρας, ο Ηλείος Ιππόμαχος, ο Καρυστινός Γλαύκος, ο Μελαγκόμας από την Καρία, ο Θάσιος Θεαγενής, ο Κροτωνιάτης Δαίππος και πολλοί άλλοι. Η παλαίστρα της Ολυμπίας βρισκόταν στα βόρεια του Θεηκολεώνα και διατηρούνται ακόμη και σήμερα τα ερείπιά της: χτίστηκε τον 3^ο αι. μ.Χ. και μέσα σε αυτήν βρισκόταν το σφαιριστήριο, ένα εύρυχωρο και καλαίσθητο οικοδόμημα όπου γίνονται οι προπονήσεις των πυγμάχων. Μέσα στην παλαίστρα της Ολυμπίας, η οποία ήταν τετράγωνη με διαστάσεις 66.35 X 66.75 μέτρα, βρισκόνταν τα αποδυτήρια των πυγμάχων, τα λουτρά και οι λοιποί χώροι.

Ο Λουκιανός στο έργο *Ανάχαρσις*(9-14) αναφέρεται στα έπαθλα των αγώνων, που ήταν τα ίδια με αυτά που δίνονταν στα υπόλοιπα αγωνίσματα: στην Ολυμπία στεφάνι αγριελιάς, στα Ίσθμια στεφάνι πεύκου, στα Νέμεα ένα στεφάνι σέληνου, στα Πύθια οι καρποί των ιερών δέντρων του θεού Απόλλωνα και στα Παναθήναια το λάδι της ιερής ελιάς.

Στα Παναθήναια, στον πρώτο νικητή της κατηγορίας των παιδών προσφέρονταν τριάντα αμφορείς λάδι και στο δεύτερο νικητή έξι αμφορείς. Για τον πρώτο νικητή στους αγενείους, το έπαθλο ήταν σαράντα αμφορείς ελαιόλαδο ενώ για το δεύτερο οκτώ αμφορείς.

Σύμφωνα με τον Ευρυπίδη, στην αρχαία εποχή το βραβείο για το νικητή της πυγμαχίας ήταν ένα βόδι επάνω στο οποίο καθόταν μια γυναίκα.

Ο τίτλος του Ολυμπιονίκη χάριζε στο πυγμάχο μεγάλη δόξα και πανελλήνια υστεροφημία' στο θρίαμβο συμμετείχε και η ιδιαίτερή του πατρίδα. Ο Ολυμπιονίκης πυγμάχος αποκτούσε

Το αρχαίο στάδιο της Ολυμπίας είχε χωρητικότητα 40.000 – 50.000 θεατών. Η ονομασία προέρχεται από το στάδιο, μονάδα μήκους η οποία είναι ίση με 192,27 μ. και αντιστοιχεί στην απόσταση που χωρίζει τις δύο λίθινες βαλβίδες εκκίνησης που διατηρούνται μέχρι και σήμερα.

σημαντικές αρμοδιότητες στα πολιτιστικά δρώμενα της πόλης του' στη Σπάρτη, για παράδειγμα, είχε την τιμή να πολεμά πάντοτε δίπλα στον βασιλιά. Η αποθέωση του πυγμάχου ήταν η σύνθεση του επινίκιου ύμνου και της φιλοτέχνησης του αδριάντα του, τόσο στην Ολυμπία όσο και στην ιδιαίτερη πατρίδα του.

Σύμφωνα με τον ιστορικό Πλίνιο, ο αδριάντας δεν αποδίδει ατομικά χαρακτηριστικά αλλά αποτυπώνει το πρότυπο του καλού αθλητή.

Το άγαλμα του Διαγόρα ήταν πελώριο και κοσμούσε την Άλτη, όπου τοποθετήθηκε μετά τη νίκη του το 464 π.Χ. Δίπλα στο άγαλμα του Διαγόρα βρίσκονταν τα αγάλματα των γιων του

Δαμάγητου, Ακουσιλάου και Δωριέα ενώ στον ίδιο χώρο είχε τοποθετηθεί το άγαλμα του εγγονού του, Ευκλή. Άγαλμα στην Ολυμπία είχε στηθεί και προς τιμήν του Θεαγένη από τη Θάσο. Στην Ολυμπία επίσης υπήρχε το άγαλμα του παιδός Κυνίσκου από την Αρκαδία.

Οι ναοί και τα μνημεία της Ολυμπίας, καθώς και τα αγάλματα των πυγμάχων, λεηλατήθηκαν από τους Γότθους' ο σεισμός, ωστόσο, του 6^{ου} αι. μ.Χ. ισοπέδωσε τους ναούς. Σήμερα σώζονται τα εξής εκθέματα που αφορούν το αγώνισμα της πυγμαχίας στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Μουσείο Αρχαίας Ολυμπίας

Στο μουσείο της Αρχαίας Ολυμπίας βρίσκεται η βάση του ανδριάντα του πυγμάχου Κυνίσκου από την Μαντίνεια. Στο ίδιο μουσείο βρίσκεται του ανδριάντα του πυγμάχου Ο Εύθυμος νίκησε στις Ολυμπιάδες του 484, του 476 και του 472 π.χ.

Το πρώτο κρούσμα χρηματισμού πυγμάχων αναφέρεται στην 96^η Ολυμπιάδα' ο Θεσσαλός Εύπολος δωροδόκησε τους πυγμάχους Αγήνορα από την Αρκαδία και Πρύτανη από την Κύζικο. Αναφέρεται επίσης ότι ο πυγμάχος Αντίπατρος ο Κλινοπάτρου, Ολυμπιονίκης στην κατηγορία των παιδων, πιάστηκε χωρίς αποτέλεσμα απο τον πατέρα του για αν λάβει χρήματα απο τους απεσταλμένους των Συρακουσίων προκιμένου να δηλωθεί ως Συρακούσιος.

Στην Αρχαία Ελλάδα κυριαρχούσε το ιδεώδες του ισχυρού βασιλιά που με τις γροθιές του σκότωνε όποιον του προκαλούσε τη μήνιν. Ο Λουκίλιος γράφει μία από τις

παρωδίες του: «Ο πυγμάχος Αύλος συγκέντρωσε όλα τα σπασμένα οστά του κρανίου του αντιπάλου του και τα αφιέρωσε στο Δία». Σε επίγραμμα του Λουκιλίου αναφέρεται ότι ο πυγμάχος Ανδρόλεως στους αγώνες της Πισσας έχασε το αυτί του, στις Πλαταιές ένα βλέφαρο ενώ στους Δελφούς σωριάστηκε μισοπεθαμένος. Από ένα άλλο επίγραμμα του Λουκιλίου προκύπτει ότι ο πυγμάχος Απολλοφάνης έχασε τη μύτη, το σαγόνι, το φρύδι, τα αφτιά και τα βλέφαρα του. Σε επιτάφιο επίγραμμα αναφέρεται ότι ο πυγμάχος Κάμιλος ο Αλεξανδρεύς θανατώθηκε στην Ολυμπία από αντίπαλο του. Ο Λουκίλιος αναφέρει επίσης ότι ο πυγμάχος Στρατοφών γρονθοκοπήθηκε τόσο πολύ, ώστε μόνο τα σκυλιά του μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν. Ο φιλόσοφος Πτολεμαίος ο Χέννος (1^{ος} αι. μ.χ.) γράφει ότι στην Ολυμπία ο πυγμάχος Διόγνηστος από την Κρήτη νίκησε και θανάτωσε τον αντίπαλο του, ωστόσο δεν βραβεύτηκε με στεφάνι επειδή ο αντίπαλος του ονομαζόταν Ηρακλής. Ο πυγμάχος Κλεοπίδης από την Αστυπάλεια σκότωσε τον Ίκκο από την Επίδαυρο· ο πυγμάχος Ευρυδάμας από την Κυρήνη αναγκάστηκε να καταπιεί τα δόντια του για να μη γίνει γνωστή η συμφορά του, επειδή είχε νικήσει στην πυγμαχία· ο πυγμάχος Κρεύγας από την Επίδαμνο αντιμετώπισε στη Νεμέα τον Δαμοξένη από τις Συρακούσες. Ο Πausanias παραθέτει μια χαρακτηριστική περιγραφή του αγώνα: «Είχε νυχτώσει και οι δύο αθλητές πυγμαχούσαν. Ο Κεύγας χτύπησε τον Δαμοξένη στο κεφάλι ο Δαμοξένης πρόσταξε τον Κρεύγα να σηκώσει το χέρι του και όταν εκείνος το σήκωσε, τον χτύπησε στο πλευρό και τον σκότωσε». Ανασκαφές που πραγματοποιήθηκαν στην Ερέτρια το 1969 έφεραν στο φως αγγεία με ιδιαίτερα βίαιες παραστάσεις πυγμαχίας. Σύμφωνα με τον Όμηρο, δεν υπήρχε μεγαλύτερη

δόξα για τον άνδρα απο αυτήν που μπορούσαν να του προσφέρουν τα έργα των χεριών του.

Ο Χείλων πέθανε στην Ολυμπία μην αντέχοντας τη συγκίνηση που του προκάλεσε η νίκη του γιου του στο άθλημα της πυγμαχίας.

Ο κατάλογος των Ολυμπιονικών που ακολουθεί συγκροτήθηκε για πρώτη φορά το 400 π.χ. από τον Ηλείο σοφιστή Ιππία με βάση τα αρχεία της Ολυμπίας, την προφορική παράδοση και τις ζωντανές αναμνήσεις εκείνης της εποχής. Το έργο του Ιππία αναθεωρήθηκε και συνεχίσθηκε από τον φιλόσοφο Αριστοτέλη και αργότερα από τον Ερατοσθένη και τον Φλέγοντα από τις Τράλλεις. Από τους νεότερους καταλόγους σώζεται πλήρης ο πίνακας των σταδιονικών του Ιουλίου Αφρικάνου ο οποίος έχει περιληφθεί στα Χρονικά του Ευσεβίου. Στη δημιουργία του καταλόγου συντέλεσαν επίσης οι ιστορικές και φιλολογικές πηγές, τα σχετικά κείμενα των παπύρων της Οξυρρύγχου, οι μαρτυρίες του Πausανία και επιγραφές αγνώστων συγγραφέων.

Βάση επιτύμβιου αγάλματος του 510 π.Χ. με σκηνή πάλης.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΠΥΓΜΑΧΩΝ (688 π.Χ. – 385 μ.Χ.)

- 688 π.Χ. 23^η Ολυμπιάδα Ονόμαστος από τη Σμύρνη
- 652 π.Χ. 32^η Ολυμπιάδα Κομαίος από τα Μέγαρα
- 624 π.Χ. 39^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 620 π.Χ. 40^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 616 π.Χ. 41^η Ολυμπιάδα 1) Φιλύτας ή Φιλώτας, παις από τη Σύβαρη
2) Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 612 π.Χ. 42^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 608 π.Χ. 43^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 588 π.Χ. 48^η Ολυμπιάδα Πυθαγόρας από τη Σάμο
- 556 π.Χ. 56^η Ολυμπιάδα Δαμάγητος ή Χίλων Λακεδαιμόνιος
- 544 π.Χ. 59^η Ολυμπιάδα Πραξιδάμας από την Αίγινα
- 540 π.Χ. 60^η Ολυμπιάδα 1) Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
2) Νεοκρέων, παις από την Κέα
- 536 π.Χ. 61^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 532 π.Χ. 62^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 528 π.Χ. 63^η Ολυμπιάδα Τίσανδρος Νάξιος από τη Σικελία
- 520 π.Χ. 65^η Ολυμπιάδα Γλαύκος από την Κάρυστο, παις
- 496 π.Χ. 71^η Ολυμπιάδα Κλεομήδης από την Αστυπάλαια
- 492 π.Χ. 72^η Ολυμπιάδα Φίλων από την Κέρκυρα
- 488 π.Χ. 73^η Ολυμπιάδα Φίλων από την Κέρκυρα
- 484 π.Χ. 74^η Ολυμπιάδα Εύθυμος Λοκρός από την Ιταλία
- 480 π.Χ. 75^η Ολυμπιάδα 1) Θεαγένης από τη Θάσο
2) [...] φανης από την Ηραία, παις
- 476 π.Χ. 76^η Ολυμπιάδα 1) Εύθυμος Λοκρός από την Ιταλία
2) Αγησίδαμος Λοκρός από την Ιταλία, παις

- 472 π.Χ. 77^η Ολυμπιάδα 1) Εύθυμος Λοκρός από την Ιταλία
2) Τέλλων από το Μαίναλο, παις
- 468 π.Χ. 78^η Ολυμπιάδα 1) Μενάλκης από τον Οπούντα
2) [...] νης από την Τίρυνθα, παις
- 464 π.Χ. 79^η Ολυμπιάδα 1) Διαγόρας από τη Ρόδο
2) Χαρμείδης από την Ηλεία, παις
- 460 π.Χ. 80^η Ολυμπιάδα Κυνίσκος από τη Μαντίνεια, παις
- 456 π.Χ. 81^η Ολυμπιάδα Αλκαινέτος Λεπρεάτης, παις
- 452 π.Χ. 82^η Ολυμπιάδα 1) Αριστίων από την Επίδαυρο
2) Κλεόδωρος, παις
- 448 π.Χ. 83^η Ολυμπιάδα 1) Ακουσίλαος Διαγόρα από τη Ρόδο
2) Αρίστων, παις
- 444 π.Χ. 84^η Ολυμπιάδα Αλκαινέτος Λεπρεάτης
- 424 π.Χ. 89^η Ολυμπιάδα Ελλάνικος Λεπρεάτης, παις
- 420 π.Χ. 90^η Ολυμπιάδα Θέαντας Λεπρεάτης, παις
- 416 π.Χ. 91^η Ολυμπιάδα Γνάθων από την Αρκαδία, παις
- 396 π.Χ. 96^η Ολυμπιάδα 1) Ευκλής, εγγονός του Διαγόρα από τη Ρόδο
2) Νεολαΐδας Φενεάτης, παις
- 392 π.Χ. 97^η Ολυμπιάδα 1) Φορμίων από την Αλικαρνασσό
2) Αντίπατρος από τη Μίλητο, παις
- 388 π.Χ. 98^η Ολυμπιάδα 1) Εύπωλος από τη Θεσσαλία
2) Πεισίδωρος Θούριος, παις
- 384 π.Χ. 99^η Ολυμπιάδα 1) Δαμοξενίδας από το Μαίναλο
2) Αλκέτος από την Κλειτορία, παις
- 380 π.Χ. 100^η Ολυμπιάδα Ίππος από την Ηλεία, παις
- 376 π.Χ. 101^η Ολυμπιάδα Ξενόδικος από την Κω, παις

372 π.Χ. 102^η Ολυμπιάδα Κριτόδαμος από την Κλειτορία, παις

348 π.Χ. 108^η Ολυμπιάδα Θερσίλοχος από την Κέρκυρα, παις

344 π.Χ. 109^η Ολυμπιάδα Δαμάρητος από τη Μεσσηνία, παις

340 π.Χ. 110^η Ολυμπιάδα Τελέστας από τη Μεσσηνία, παις

336 π.Χ. 111^η Ολυμπιάδα 1) Μυς από τον Τάραντα
2) Πύτταλος από την Ηλεία, παις

332 π.Χ. 112^η Ολυμπιάδα 1) Φιλάμων από την Αθήνα
2) Χοίριλος από την Ηλεία, παις

328 π.Χ. 113^η Ολυμπιάδα Σάτυρος από την Ηλεία

324 π.Χ. 114^η Ολυμπιάδα 1) Σάτυρος από την Ηλεία
2) Δούρις από τη Σάμο

320 π.Χ. 115^η Ολυμπιάδα Θεότιμος από την Ηλεία, παις

308 π.Χ. 118^η Ολυμπιάδα Κάλλων από την Ηλεία, παις

300 π.Χ. 120^η Ολυμπιάδα Αθηναίος από την Έφεσο, παις

296 π.Χ. 121^η Ολυμπιάδα 1) Κάλλιπος από τη Ρόδο
2) Μυρκεύς από την Αρκαδία, παις

240 π.Χ. 135^η Ολυμπιάδα Κλεόξενος από την Αλεξάνδρεια

212 π.Χ. 142^η Ολυμπιάδα Κλειτόμαχος από τη Θήβα

200 π.Χ. 145^η Ολυμπιάδα Μόσχος από τον Κολοφώνα, παις

140 π.Χ. 160^η Ολυμπιάδα Αγγελής από τη Χίο, παις

136 π.Χ. 161^η Ολυμπιάδα Αγιάδας από την Ηλεία, παις

120 π.Χ. 165^η Ολυμπιάδα Χαιρέας Σικυώνιος, παις

116 π.Χ. 166^η Ολυμπιάδα Αγήσαρχος από την Αρκαδία, παις

104 π.Χ. 169^η Ολυμπιάδα Νικοφών από τη Μίλητο

72 π.Χ. 177^η Ολυμπιάδα 1) Ατυάννας Αδραμυττηνός
2) Σωτήριχος, από την Ηλεία, παις

21 π.Χ. 200^η Ολυμπιάδα Θαλιάρχος από την Ηλεία, παις

33 μ.Χ. 203^η Ολυμπιάδα Θαλίαρχος από την Ηλεία
45 μ.Χ. 206^η Ολυμπιάδα Μελαγκόμας
57 μ.Χ. 209^η Ολυμπιάδα Αυλός
89 μ.Χ. 217^η Ολυμπιάδα Σαραπίων από την Αλεξάνδρεια, παις
93 μ.Χ. 218^η Ολυμπιάδα Ηρακλείδης από την Αλεξάνδρεια
125 μ.Χ. 226^η Ολυμπιάδα Σαραπάμων από την Αρσινόη
141 μ.Χ. 230^η Ολυμπιάδα Τύλλιος Μ. από την Απαμεία
145 μ.Χ. 231^η Ολυμπιάδα Τύλλιος Μ. από την Απαμεία
177 μ.Χ. 239^η Ολυμπιάδα Δαμάς
205 μ.Χ. 246^η Ολυμπιάδα Ευδαίμων από την Αίγυπτο
221 μ.Χ. 250^η Ολυμπιάδα Ειρηναίος από τη Λαοδικεία
385 μ.Χ. 291^η Ολυμπιάδα Βαρασδάτης ή Αρτάβασδος από την Αρμενία

Ακολουθούν Ολυμπιονίκες της πυγμαχίας που είναι γνωστοί από φιλολογικές μαρτυρίες και επιγραφές που χρονολογούνται κατά προσέγγιση και δεν μπορούν να ενταχθούν σε συγκεκριμένες Ολυμπιάδες:

Προ του 480 π.Χ. : Επικράδιος από τη Μαντίνεια, Ολυμπιονίκης στους παίδες.

500 – 450 π.Χ. : Πρωτόλαος από τη Μαντίνεια, Ολυμπιονίκης στους παίδες.

450 403 π.Χ. : Κλεόμαχος Μάγνης από Μαιάνδρου.

Περίπου 300 π.Χ. : 1) Φίλιππος Αρκάς, Ολυμπιονίκης στους παίδες

2) Άρχιππος από τη Μυτιλήνη.

Περίπου 180 π.Χ. : Επίθερσης από την Ερυθραία, δύο φορές Ολυμπιονίκης.

Περίπου 150 π.Χ. : Ξενόθεμις από τη Μίλητο.

Μετά το 25 μ.Χ. : Δημοκράτης ο Μάγνης από Μαιάνδρου, τρεις φορές Ολυμπιονίκης.

Μετά το 212 μ.Χ. : Μάρκος Αυρήλιος Πάππος Μυρεύς και Τλωεύς.

Στην αρχαία Σπάρτη η πυγμαχία ήταν το πρώτο άθλημα των νέων. Ο Φιλόστρατος γράφει μάλιστα ότι αυτή υπήρξε εφεύρεση των Λακεδαιμονίων. Οι στρατιώτες αντιμετώπιζαν τους αντιπάλους με γροθιές. Η πυγμαχία στην αρχαία Σπάρτη ήταν πολεμικό αγώνισμα, στενά συνδεδεμένο με την πολεμική πρακτική. Οι πυγμάχοι της Σπάρτης εμφανίζονταν στους αγώνες γυμνοί.

Ονομαστοι πυγμάχοι της αρχαιότητας

Κλειτόμαχος ο Θηβαίος

Αναδείχθηκε νικητής ύστερα από αιματοχυσία. Στην 141^η Ολυμπιάδα ο Κλειτόμαχος αγωνίστηκε στο παγκράτιο και την πυγμή με αντίπαλο τον Κάπρο από την Ηλεία.

Εύθυμος

Ο Εύθυμος καταγόταν από την Ιταλία(από τους Επιζεφύριους Λοκρούς), νίκησε στην 74^η Ολυμπιάδα και κύριος αντίπαλός του ήταν ο Θεαγένης. Στο Μουσείο της Αρχαίας Ολυμπίας σώζεται η βάση του ανδριάντα του.

Κλεομήδης από την Αστυπάλεια

Ο Πausανίας στο έργο του Ελλάδος Περιήγησις(VI 9.6-7) αναφέρει ότι ο Κλεομήδης σκότωσε στην Ολυμπία το 496 π.Χ. τον Ίκκο από την Επίδαυρο. Οι ελλανοδίκες τον καταδίκασαν για την ενέργειά του αυτή αφαιρώντας του τη νίκη. Ο Κλεομήδης επέστρεψε στην πατρίδα του, μπήκε στο σχολείο την ώρα της διδασκαλίας και γκρέμισε το στύλο που κρατούσε την οροφή του κτιρίου, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν εξήντα μαθητές. Το μαντείο των Δελφών έδωσε στους Αστυπαλείς τον εξής χρησμό: <<Να τον τιμάτε με θυσίες γιατί δεν είναι θνητός>>.

Μίλων ο Κροτωνιάτης

Όπως αναφέρει ο Θεόδωρος Ιεραπολίτης στο έργο του Περί Αγώνων(228 μ.Χ.), ο Μίλων έτρωγε 20 μνες κρέας και άλλες τόσες ψωμί και έπινε τρεις μνες κρασί. Στην Ολυμπία μετέφερε έναν τετράχρονο ταύρο στην πλάτη του και αφού τον περιέφερε στο στάδιο, τον έσφαξε και τον έφαγε μόνος του σε μια μέρα. Ο Δημοσίδης, γιατρός από τον Κρότωνα, γνωστός για την επιτυχημένη θεραπεία του Δαρείου, επεδίωκε να παντρευτεί την κόρη του Μίλωνα, με σκοπό να αποδείξει στο Δαρείο ότι ήταν σημαντικός και δημοφιλής άνθρωπος. Ο Μίλων κατά την είσοδό του στο στάδιο το 510 π.Χ. δεν βρήκε κανένα αντίπαλο, επειδή το ογκώδες σώμα του προκαλούσε φόβο.

Πραξιδάμας ο Αιγινίτης

Ο Πραξιδάμας νίκησε στην 59^η Ολυμπιάδα. Μια εικόνα του αθλητή, φιλοτεχνημένη σε ξύλο, διατηρείτο μέχρι την εποχή του Πausανία, δηλαδή για περισσότερα από 700 έτη.

Διαγόρας ο Ρόδιος

Η οικογένεια των Ροδίων Διαγορίδων τον 5^ο αι. π.Χ. ανέδειξε έξι πυγμαχούς Ολυμπιονίκες(πατέρα, τρεις γιους και δύο εγγόνια) μεταξύ των οποίων ο γιος της κόρης του Διαγόρα, Καλλιπάτειρας. Ο Πίνδαρος αφιέρωσε μια από τις ωδές του στον Διαγόρα ο οποίος είχε κερδίσει νίκες σε όλους τους πανελλήνιους αγώνες. Ο Ρόδιος αθλητής ήταν φημισμένος για την ομορφιά και το παράστημά του, που λέγεται ότι έφθανε τα 2.20 μέτρα.

Ο Διαγόρας είχε το προσωνύμιο Ευθυμάχης γιατί αντιμετώπιζε κατά πρόσωπο τους αντιπάλους του. Σύμφωνα με την παράδοση, το 448 π.Χ. παρακολούθησε στην Ολυμπία τους αγώνες των παιδιών του. Μετά το στεφάνωμα οι γιοί περιέφεραν τον πατέρα τους στο στάδιο και, όπως λέγεται, ο Διαγόρας ξεψύχησε στην αγκαλιά των παιδιών του.

Ευρυδάμας

Ο Ευρυδάμας από την Κυλλήνη υπήρξε νικητής στην πυγμαχία στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Επειδή ο αντίπαλός του τού είχε τσακίσει τα δόντια με τις γροθιές, ο Ευρυδάμας για να μη γίνει γνωστή η συμφορά του, τα κατάπιε.

Μελαγκόμας

Ο Μελαγκόμας νίκησε πολλές φορές στην πυγμαχία χωρίς να τραυματιστεί και χωρίς να τραυματίσει τον αντίπαλό του. Ήταν σπουδαίος στην τέχνη της πυγμαχίας και με την τεχνική του ενθουσίαζε τους θεατές, ενώ λέγεται ότι μπορούσε να αγωνίζεται συνεχώς δύο μέρες χωρίς να ξεκουράζεται. Ο Μελαγκόμας είχε μετατρέψει το βίαιο άθλημα της πυγμαχίας σε ευγενές. Στον πυγμάχο αυτόν αναφέρεται επίσης ο σοφιστής Θεμίστιος(4^{ος} αι. μ.Χ.).

Ονόμαστος

Ο Ονόμαστος καταγόταν από τη Σμύρνη και ήταν Ολυμπιονίκης στην 23^η Ολυμπιάδα. Στην Ολυμπιάδα αυτή εισήχθη για πρώτη φορά το άθλημα της πυγμαχίας.

Γλαυκός

Ο Γλαυκός καταγόταν από την Κάρυστο και ήταν γεωργός.

Θεαγένης ο Θάσιος

Ο Θεαγένης νίκησε στην Ολυμπιάδα του 480 π.Χ. Σε ηλικία εννέα ετών μετέφερε στον ώμο του ένα χάλκινο άγαλμα από την αγορά έως το σπίτι του' κέρδισε τρεις φορές στα Πύθια, εννέα φορές στα Νέμεα και δέκα φορές στα Ίσθμια. Αρχαίες πηγές αναφέρουν ότι είχε κερδίσει 1400 στεφάνια σε αγώνες

ανά την Ελλάδα. Στο άγαλμά του στη Θάσο, οι συμπατριώτες του προσέφεραν θυσίες και τον λάτρευαν σαν θεό.

Αγήσαρχος ο Τριταιεύς

Ο αθλητής Αγήσαρχος είχε αναδειχθεί νικητής σε αγώνες πυγμαχίας στα Πύθια, τα Ίσθμια και τα Νέμεα.

Τίσανδρος ο Κλεοκρίτωνος

Ο Τίσανδρος νίκησε τέσσερις φορές στους Ολυμπιακούς Αγώνες και τέσσερις φορές στα Πύθια.

Άρχιππος ο Μυτιληναίος

Ο Άρχιππος αναδείχθηκε νικητής σε τέσσερις αγώνες πριν συμπληρώσει το 20ό έτος της ηλικίας του.

Κλειτόμαχος ο Θηβαίος

Ο αθλητής αναδείχθηκε νικητής στα Ίσθμια.

Νικοφάνης

Ο πυγμάχος Νικοφάνης ονομαζόταν ταύροα εξαιτίας του χοντρού αυχένα του και των εξαιρετικά δυνατών ώμων του. Για τους ίδιους λόγους ονομαζόταν Άτλας και Ηρακλής.

Αιχμέας Παραποτάμιος

Ο Πausανίας αναφέρει τον Αιχμέα ως νικητή παιδων στους αγώνες των Πυθίων.

Αντίπατρος ο Κλινοπάτρου

Ο Αντίπατρος καταγόταν από τη Μίλητο της Ιωνίας και υπήρξε νικητής στην πυγμαχία παιδων. Ο πατέρας του τον πίεσε να λάβει χρήματα από τους Συρακουσίους απεσταλμένους για να δηλωθεί στους Ολυμπιακούς Αγώνες ως Συρακούσιος. Παρά τη νεαρή ηλικία του ο Αντίπατρος δεν δέχθηκε την προσφορά.

Απολλώνιος ο Αλεξανδρεύς

Στην 218^η Ολυμπιάδα ο Απολλώνιος αποκλείστηκε από τους Ολυμπιακούς Αγώνες γιατί έφθασε στην Ολύμπια αργοπορημένος. Ο αντίπαλός του Ηρακλείδης, ο οποίος καταγόταν επίσης από την Αλεξάνδρεια, τον κατηγορήσε ότι η καθυστέρηση οφειλόταν σε αγώνες στην Ιωνία στους οποίους έλαβε μέρος και χρηματίστηκε. Στη διάρκεια της απονομής ο Απολλώνιος επιτέθηκε στον Ηρακλείδη.

Δίδας και Σαραπάμων

Και οι δύο πυγμάχοι κατάγονταν από την Αρσινόη της Αιγύπτου. Αναφέρεται πως τιμωρήθηκαν επειδή είχαν προσυνηνοθηθεί για το αποτέλεσμα του αγώνα.

Κυνίσκος από τη Μαντίνεια

Στο Μουσείο της Αρχαίας Ολυμπίας σώζεται η βάση του ανδριάντα του Κυνίσκου από τη Μαντίνεια.

Χάλκινο άγαλμα πυγμάχου. Ύστερη Ελληνιστική περίοδος.

Νικόδορος

Ο Νικόδορος ήταν πυγμάχος από τη Μαντίνεια και αργότερα έγινε νομοθέτης στην πατρίδα του.

Σάτυρος ο Ηλείος

Ο Σάτυρος αναφέρεται ως νικητής στην πυγμαχία σε δύο Ολυμπιακούς Αγώνες.

Εύανθης από την Κύζικο

Ο Ευάνθης αναδείχθηκε μία φορά Ολυμπιονίκης.

Στο μεταξύ, στον κόσμο...

Στην Κίνα η πυγμαχία εμφανίζεται για πρώτη φορά στην αυλή του Ουκε Ηναν στην επαρχία Tsi Kuang Tie το 685 π.Χ.. Το 520 π.Χ. υπήρχαν στην Κίνα δύο σχολές πυγμαχίας' η Shaoling και η Tai Ki.

Το 300 π.Χ. οργανώθηκαν πυγμαχικοί αγώνες στην Ινδία, ενώ ένα σύστημα πυγμαχίας και πάλης εμφανίστηκε στην Κορέα το 37 π.Χ.

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Το 250 π.Χ. αρχίζει η διεξαγωγή πυγμαχικών αγώνων στη Ρώμη. Οι αθλητές ήταν είτε επαγγελματίες είτε σκλάβοι, ενώ οι ευγενείς Ρωμαίοι εκπαιδεύονταν στην πυγμαχία, στο Campus Martius.

Στη Ρώμη ο αθλητισμός αποτελούσε ένα είδος στρατιωτικής εκπαίδευσης. Ο αυτοκράτορας Αύγουστος καθιέρωσε

αθλητικούς αγώνες στο πρότυπο των Ολυμπιακών, οι οποίοι ονομάζονταν Ισολύμπιοι και είχαν ως κύρια αγωνίσματα την πάλη, την πυγμαχία και το παγκράτιο. Οι αγώνες πυγμαχίας διεξάγονταν κατά τη διάρκεια θρησκευτικών εκδηλώσεων καθώς και στις κηδείες των αρχόντων. Αν και οι Ρωμαίοι μιμήθηκαν τον πολιτισμό των Ελλήνων, δεν υιοθέτησαν την άμιλλα των αθλητικών αγωνισμάτων. Το άθλημα της πυγμαχίας διεξαγόταν στον Ιππόδρομο της Ρώμης και οι πυγμάχοι ήταν δούλοι ή αιχμάλωτοι πολέμου οι οποίοι αγωνίζονταν αποκλειστικά για την ευχαρίστηση των θεατών. Οι νικητές στην πυγμαχία και την πάλη εξυμνούντο ως γίγαντες με τεράστιες μυϊκές δυνάμεις.

Οι μάντες των Ρωμαίων πυγμάχων ήταν μεταλλικοί και ονομάζονταν μύρμηγκες. Καθώς οι Ρωμαίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το αθλητικό πνεύμα των Ελλήνων, η πυγμαχία έγινε ένας απάνθρωπος αγώνας που είχε ως στόχο τη διασκέδαση του πλήθους και στον οποίο συμμετείχαν μόνο σκλάβοι. Οι θεατές ζητούσαν αιματηρό θέαμα, με αποτέλεσμα τα γάντια να ενισχυθούν με καρφιά και σφαίρες από σίδηρο και μολύβι. Οι πυγμαχικοί αγώνες της Ρώμης τελείωναν με τον θάνατο του αντιπάλου και προκαλούσαν τον ενθουσιασμό των θεατών. Η πυγμαχία κατά τα ρωμαϊκά χρόνια ήταν γνωστή ως *rugnum* (γροθιά). Ο Κικέρων γράφει για το άθλημα αυτό αναφερόμενος σε έναν Έλληνα Ολυμπιονίκη «Η νίκη ανάμεσα σε Έλληνες αποτελούσε μεγαλύτερη επιτυχία από ένα θρίαμβο της Ρώμης». Κατά τη ρωμαϊκή περίοδο στους Ολυμπιακούς αγώνες λάμβαναν μέρος και Ρωμαίοι πολίτες. Ο φιλόσοφος Σενέκας καταδικάζει τα βάρβαρα αγωνίσματα της πάλης και της πυγμαχίας και τα ονομάζει απάνθρωπα, ενώ ο Τάκιτος χαρακτηρίζει την πυγμαχία αντιάθλημα. Ο χριστιανός

συγγραφέας Τερτυλλιανός στιγματίζει επίσης την πυγμαχία, θεωρώντας την βάρβαρο θέαμα. Το αγώνισμα της πυγμαχίας στις Ρωμαϊκές αρένες αποτελούσε ένα τρόπο προβολής της εξουσίας του αυτοκράτορα. Οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τον Ολυμπιονίκη πυγμάχο πρωταθλητή της οικουμένης. Ο Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς αναφέρει ότι οι νικητές αποκτούσαν παγκόσμια φήμη και ήταν γνωστοί σε όλους. Η ρωμαϊκή νεολαία καλλιεργούσε τα βίαια ένστικτά της μέσα στην παλαίστρα. Σύμφωνα με τον Πλίνιο μέσου της πυγμαχίας οι νέοι εξασκούσαν στην τέχνη του πολέμου.

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Κατά τη Βυζαντινή περίοδο η έννοια του αθλητισμού μεταβάλλεται ριζικά. Το 391 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος, ο αυτοαποκαλούμενος Μέγας, ύστερα από υπόδειξη της Εκκλησίας απαγόρευσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ο αθλητισμός διατηρήθηκε στο Βυζάντιο όχι ως μέρος της θρησκείας ή της εκπαίδευσης αλλά ως κομμάτι του καθημερινού τρόπου ζωής, ενώ από τον 7^ο αι. απέκτησε αποκλειστικά ψυχαγωγικό χαρακτήρα. Τα κείμενα των Χρυσοστόμου και του Βασιλείου μας πληροφορούν για τα αγωνίσματα της πυγμαχίας, της πάλης και του παγκρατίου. Πολλές πληροφορίες για το αγώνισμα της πυγμαχίας, παρέχει επίσης, ο συγγραφέας Λιβάνιος ο οποίος έζησε στην Αντιόχεια και είχε άμεση αντίληψη για τους αγώνες της παλαίστρας. Ο Ευστάθιος σχολιάζει στα συγγράμματά του την πυγμαχία η οποία ήταν γνωστή με την ονομασία σφοντυλιά. Κατά τη βυζαντινή περίοδο η εκπαίδευση των νέων δεν περιελάμβανε

σωματικές ασκήσεις' δεν υπήρχε οργανωμένη κρατική εκπαίδευση, η παιδεία παρεχόταν από ιδιώτες και οι δάσκαλοι ήταν κληρικοί. Ο νόμος των Ομηριτών απαγόρευε τις συναθροίσεις των παιδιών και τα παιχνίδια, γεγονός που συντέλεσε στην απομάκρυνση των νέων από τα αθλήματα.

Η βιαιότητα των ρωμαϊκών αγώνων μεταφέρθηκε στον Ιππόδρομο της Κωνσταντινούπολης. Οι κάτοικοι της Πόλης παρακολουθούσαν τους αγώνες τις Κυριακές μετά τον εκκλησιασμό' την ώρα εκείνη η Πόλη ερημωνόταν και ο Ιππόδρομος αντηχούσε από τις άγριες κραυγές των πυγμαίων. Στο Βυζάντιο διεξάγονταν και τα τρία αγωνίσματα, της πάλης, της πυγμαχίας και του παγκρατίου. Οι παλαιστές ήταν γυμνοί και φορούσαν μόνο μία ζώνη στη μέση' οι αγώνες της πάλης κατέληγαν σε γρονθοκοπήματα όπως στην πυγμαχία. Οι Βυζαντινοί συγγραφείς αναφέρουν σε κείμενά τους περιπτώσεις παλαιστών που εξουθενώνονταν εντελώς από τα γρονθοκοπήματα. Οι πυγμαίοι, όπως και στην αρχαιότητα, τύλιγαν τις παλάμες τους με σκληρούς ιμάντες. Ο Χρυσόστομος αναφέρει χαρακτηριστικά: «Οι πυγμαίοι τραυματίζονταν στο κεφάλι, γέμιζαν με αίματα και γύριζαν γύρω από τον εαυτό τους ζαλισμένοι». Ο νικητής που σκότωνε τον αντίπαλό του σε αγώνα πυγμαχίας δε δικαζόταν όπως στην αρχαιότητα. Αναφορές στο αγώνισμα της πυγμαχίας περιέχονται σε αρκετά από τα δημοτικά τραγούδια της εποχής, από τα οποία ξεχωρίζει το ακριτικό Ο θάνατος του Διγενή.

Η πυγμαχία στο σύγχρονο κόσμο

Η ΣΟΦΗ ΡΗΣΗ των αρχαίων Ελλήνων «νους υγιής εν σώματι υγείη» και το αθλητικό ιδεώδες που γεννήθηκε και ανδρώθηκε στην αρχαία Ελλάδα, ήταν και παραμένουν αναπόσπαστες συνθετικές αξίες του πολιτισμού. Η ανβίωση αυτών των διαχρονικών αξιών αποδείχθηκε ιστορική ανάγκη που συντελέστηκε νομοτελειακά, μετά το σκοτεινό για την ανθρωπότητα διάλειμμα του Μεσαίωνα και την περιορισμένη ανάπτυξη και καλλιέργεια μερικών μόνο από τις πολιτισμικές αξίες στην περίοδο της Αναγέννησης.

Από τις αρχές του 18^{ου} αιώνα άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους οι νεότερες αντιλήψεις για την ανάγκη σωματικής άσκησης των παιδιών και των νέων ανθρώπων, χάρη στις πρωτοπόρες ιδέες ορισμένων από τα φωτεινότερα μυαλά της Ευρώπης.

Ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ(1712 – 1778) υποστήριζε ότι τα παιδιά πρέπει να βρίσκονται σε διαρκή κίνηση, επειδή μέσω της σωματικής άσκησης δημιουργείται πολιτική συνείδηση. «Το σώμα πρέπει να είναι ισχυρό και να πειθαρχεί στην ψυχή», υποστήριζε ο Γάλλος φιλόσοφος και παιδαγωγός.

Ο Τζ. Μπ. Μπασεντάου(1723 – 1790) θεωρούσε την γυμναστική αναπόσπαστο τμήμα της σχολικής εκπαίδευσης. Ο Τζ. Φ. Γκάτς Μάθς(1759 – 1839) θεωρείται ο πατριάρχης της γυμναστικής. Ήταν παιδαγωγός και χρησιμοποιούσε ως βάση ατ γυμναστικά πρότυπα της αρχαίας Ελλάδας για να

δημιουργήσει τη σύγχρονη γυμναστική. Το πρώτο του γυμναστήριο ήταν υπαίθριο.

Ο Γιόχαν Πεσταλότσι(1745 – 1827) ήταν ο εμπνευστής της ελεύθερης γυμναστικής, ενώ ο Φρ. Γιαν (1778 – 1852) θεωρείται ο πατέρας του γερμανικού γυμναστικού συστήματος που βασιζόταν στη δημιουργία αθλητικών κοινοτήτων.

Ο ισπανικής καταγωγής Φράνσις Αμόπος(1770 – 1848) ήταν ο άνθρωπος που έφερε τη γυμναστική στη Γαλλία και στην Ισπανία, ενώ ο Φραντς Νάτσγκαλ(1777 – 1848) θεωρείται ο πατέρας της δανέζικης γυμναστικής και ήταν ο πρώτος που χρησιμοποίησε τα στρώματα για λόγους ασφαλείας. Ο Ρερ Λινγκ(1776 – 1839) μία από τις κορυφαίες πνευματικές μορφές της Σουηδίας, υπήρξε θεμελιωτής της σουηδικής γυμναστικής. Ο Λινγκ επινόησε ασκήσεις, διάφορα όργανα γυμναστικής, καθώς και τη χρήση των πάγκων και προσάρμοσε τις γυμναστικές ασκήσεις των Αρχαίων Ελλήνων στις ανάγκες της εποχής του. Η χώρα, ωστόσο, που ανέπτυξε το σύγχρονο σύστημα φυσικής αγωγής είναι η Αγγλία. Μέσα σε αυτό το κλίμα των νέων ιδεών, αναβίωσε στη χώρα αυτή η πυγμαχία στις αρχές του 18^{ου} αιώνα. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο το γεγονός ότι οι Άγγλοι πυγμάχοι παρέμειναν οι κύριοι διεκδικητές του τίτλου του αθλήματος αυτού κατά τον 18^ο και 19^ο αιώνα.

Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

Ο Τζέιμς Φιγκ θεωρείται ο πατέρας της σύγχρονης πυγμαχίας. Υπήρξε μάλιστα ο πρώτος πρωταθλητής και κατάφερε να

διατηρήσει τον τίτλο για 15 ολόκληρα χρόνια, από το 1719 μέχρι το 1734. Το 1720 ίδρυσε σχολή στην πόλη Τότεναμ όπου διδασκόταν η πυγμαχία χωρίς γάντια. Ιδιαίτερη σημαντική χρονιά για το Φιγκ ήταν το 1729, όταν κλήθηκε να υπερασπιστεί τον τίτλο του με αντίπαλο τον Σάτων. Η απόσταση ανάμεσα στους δύο πυγμάχους ορίστηκε στη μία γιάρδα, περίπου 92 εκατοστά και ο κάθε γύρος μετρούσε από το ένα νοκ νταουν μέχρι το επόμενο. Ο αγώνας αυτός διήρκεσε δύο ώρες.

Ο Τζ. Μπράουτον εισήγαγε το 1743 τους πρώτους κανονισμούς, οι οποίοι αποτέλεσαν τη βάση της σημερινής πυγμαχίας. Σύμφωνα με αυτούς, ο γύρος τελείωνε όταν κάποιος αθλητής έπεφτε κάτω(νοκ νταουν). Οι συγκεκριμένοι κανονισμοί ίσχυαν για περίπου εκατό χρόνια μέχρι το 1838, και αποτελούσαν τη βάση της ασφάλειας των αθλητών. Ο Μπράουτον υπήρξε μαθητής του Φιγκ, τον οποίον κέρδισε το 1732. Ίδρυσε δική του σχολή πυγμαχίας το 1742, ενώ την ακριβώς επόμενη χρονιά ανακηρύχθηκε πρωτοπυγμάχος της Αγγλίας. Για να μειώσει τον κίνδυνο τραυματισμού, ο Μπράουτον χρησιμοποίησε για πρώτη φορά το 1747 ειδικά γάντια. Η χρήση γαντιών τόσο στους αγώνες όσο και στην προπόνηση αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα προόδου για το άθλημα.

Στις 17 Μαρτίου 1787 ο Ντάνιελ Μεντόζα, Εβραίος μετανάστης από την Πορτογαλία ο οποίος ζούσε στην Αγγλία, οργάνωσε υπαίθριο αγώνα ενάντια στον Μάρτιν Μπούτσερ, του οποίου κατάφερε να υπερισχύσει. Ο Ντάνιελ Μεντόζα έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στον ρόλο των ποδιών και στα κτυπήματα με το αριστερό χέρι.

Ο Τζον Τζάκσον, ο οποίος ήταν επίσης γνωστός ως «τζέντλεμαν», διαδέχθηκε τον Ντάνιελ Μεντόζα και ήταν ένας από τους πυγμαχούς που αύξησαν τη δημοτικότητα του αθλήματος. Στην ακαδημία πυγμαχίας που ίδρυσε ο Τζον Τζάκσον μαθήτευσαν και έκαναν προπόνηση μέλη της αγγλικής αριστοκρατίας της εποχής εκείνης. Ιδιαίτερο στοιχείο της σχολής του Τζάκσον αποτελεί η εισαγωγή της μεθόδου του λυγίσματος του σώματος.

Σημαντικός ήταν ο αγώνας πυγμαχίας που έγινε στο Έσεξ στις 10 Δεκεμβρίου του 1810 ανάμεσα στον Αφροαμερικάνο Τομ Μολινό και το Βρετανό Τομ Κριμπ. Μολονότι ο Μολινό νίκησε τον Κριμπ στον 20^ο γύρο, ο διαιτητής διέταξε την επανάληψη του αγώνα.

Στης 28 Νοεμβρίου 1811 πραγματοποιήθηκε αγώνας ρεβάνς ανάμεσα στους Κριμπ και Μολινό στο Θίσελξον Καμπ μπροστά σε 20.000 θεατές. Τα στοιχήματα των θεατών για τον αγώνα αυτόν ανέρχονταν σε εκατομμύρια λίρες. Ο Μολινό ηττήθηκε με εγκατάλειψη του αγώνα.

Το 1830 σε αγώνες πυγμαχίας στη φυλή Νιουπ στο Σουδάν, αποδείχθηκε ότι το άθλημα μπορεί να διεξάγεται θαυμάσια και με συνοδεία τοπικής μουσικής!

Το 1832 ο τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Α΄ απαγόρευσε την πυγμαχία η οποία ήταν ερασιτεχνική και σταδιακά έλαβε τη μορφή λαϊκής ψυχαγωγίας.

Το άθλημα διεξαγόταν μαζικά. Στη λαϊκή ρωσική πυγμαχία εφαρμόζοταν ωστόσο και ορισμένοι από τους κανονισμούς της τότε ερασιτεχνικής πυγμαχίας.

Σε πολλές όμως ακόμη χώρες, οι αρχές δεν επέτρεπαν το αγώνισμα της πυγμαχίας. Η απαγόρευση αυτή οφειλόταν όχι μόνο στην άποψη ότι ήταν ένα άγριο ξυλοκόπημα που απείχε πολύ από το να θεωρείται άθλημα αλλά και στο γεγονός ότι συχνά σημειώνονταν επεισόδια μεταξύ των θεατών εξαιτίας των στοιχημάτων.

Στις 30 Μαΐου 1833 σε αγώνα πυγμαχίας που διεξήχθη μεταξύ του Σάιμον Μπερν και του Τζέιμς Μπέρκ, ο Ιρλανδός Μπερν έχασε τη ζωή του. Ο Μπερκ κατηγορήθηκε για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως αλλά αθωώθηκε από το δικαστήριο. Ο θάνατος του Μπερν είχε ως αποτέλεσμα να χάσει το άθλημα τη δημοτικότητα που είχε αρχίσει να αποκτά. Το 1860 έγινε στο Γιάρμπορο «η μάχη του αιώνα», ανάμεσα στον Βρετανό Τομ Σειερς και τον Αμερικανό Τζον Χίναν. Όταν ο Σέιερς στο 37^ο γύρο φάνηκε να χάνει τον αγώνα, οι θεατές όρμησαν και έτρεψαν σε φυγή τον Χίναν. Την ίδια εποχή οι Αμερικανοί άρχισαν να αμφισβητούν τις αποφάσεις του Λονδίνου σχετικά με τον παγκόσμιο τίτλο.

Το 1882 ο διάσημος πυγμάχος Τζ. Σάλιβαν ανακηρύχθηκε πρωταθλητής βαρέων βαρών. Εντυπωσιακό είναι το γεγονός ότι ο Σάλιβαν στην αρχή μαχόταν με γυμνή γροθιά ενώ αργότερα χρησιμοποιούσε δερμάτινα γάντια.

Στις 9 Ιουλίου 1899 διεξήχθησαν οι πρώτοι επίσημοι αγώνες πυγμαχίας στο Αμβούργο της Γερμανίας, στην αθλητική λέσχη 'Lion'.

Το 1921 έγινε για πρώτη φορά ραδιοφωνική αναμετάδοση πυγμαχικού αγώνα. Ήταν ο αγώνας που διεξήχθη στις ΗΠΑ ανάμεσα στους Ντεμσί και Κάρπεντερ.

Σε συνεδρίαση της FIBA που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι τον Ιούνιο του 1926, αποφασίστηκε ότι στους επόμενους Ολυμπιακούς Αγώνες η κάθε χώρα θα συμμετείχε μόνο με έναν αθλητή.

Το 1930 οργανώθηκαν στο Χάμιλτον της Μ.Βρετανίας οι πρώτοι αθλητικοί αγώνες της αυτοκρατορίας, οι οποίοι περιλάμβαναν αγώνες πυγμαχίας σε έξι κατηγορίες.

Τον Μάιο του 1930 στο 8^ο συνέδριο της FIBA αποφασίστηκε η αυστηρή καταδίκη σε περιπτώσεις παροχής οποιοδήποτε είδους αμοιβής, μισθού ή αποζημίωσης στους πυγμάχους, με στόχο να αποτραπεί η νόθευση του αθλήματος από τη συμμετοχή επαγγελματιών.

Το Δεκέμβριο του 1930 πρόεδρος της FIBA ήταν ο Τζον Χ. Ντάγκλας, του οποίου ο γιος, Τζον Τζον Ντάγκλας, Ολυμπιονίκης της πυγμαχίας το 1908 στο Λονδίνο, πνίγηκε όταν βυθίστηκε το ατμόπλοιο Όμπερον καθώς ταξίδευε από τη Φιλανδία προς την Αγγλία.

Το 1932 καθιερώθηκε το «Κύπελλο Β. Μπάρνερ» το οποίο κατακτούσε ο πυγμάχος με την καλύτερη τεχνική στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ο Λουίς Λόρια ήταν ο πρώτος πυγμάχος που κέρδισε το κύπελλο αυτό, στη διάρκεια της 11^{ης} Ολυμπιάδας στο Βερολίνο (1936). Στην ίδια Ολυμπιάδα έχουμε για πρώτη φορά δύο ρινγκ.

Το Μάιο του 1937 οργανώθηκε για πρώτη φορά στο Σικάγο ο αγώνας «Ευρώπη εναντίον Αμερικής» για τα «Χρυσά Γάντια», με πρωτοβουλία της εφημερίδας Chicago Tribune. Όταν ξέσπασε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος (1939), ο Άρθουρ Φον Καντόφσκι, επίτιμος γραμματέας της FIBA, υποστήριζε

Πολωνούς πυγμάχους που πέρασαν από την Ουγγαρία στη Δυτική Ευρώπη και ταυτόχρονα πρότεινε να επιδείξουν κάθε δυνατή μέριμνα οι εθνικλες ομοσπονδίες των κρατών που είχαν εμπλακεί στον πόλεμο προς τους πυγμάχους που βρίσκονταν στις φυλακές.

Τον Ιούλιο του 1942 ο γιος του Ιταλού δικτάτορα Μπενίτο Μουσολίνι, Βίτοριο, έγινε πρόεδρος της πυγμαχικής ομοσπονδίας της χώρας του. Ο αντιπρόεδρος Εντουάρντο Μαρία αναγκάστηκε να παραιτηθεί.

Το Μάϊο του 1953 σε συνέδριο της FIBA στο Μιλάνο, ο Ράσελ ζήτησε από την ΔΟΕ να αναγνωριστεί η πυγμαχία ως εθνικό άθλημα. Τον Οκτώβριο του 1954 στο 3^ο συνέδριο της ΑΙΗΑ, ελήφθη η απόφαση για συμμετοχή περισσότερων κριτών' αποφασίστηκε, επίσης, να διαφοροποιηθούν τα γάντια ανάλογα με την κατηγορία και τέθηκε σε εφαρμογή η απόφαση, που ελήφθη στο Ελσίνκι το 1952, να μην απονέμεται χάλκινο μετάλλιο σε πυγμάχους που δεν προκρίθηκαν σε τελικούς. Έτσι οι δύο ηττημένοι των ημιτελικών μοιράζονταν απλώς την τρίτη θέση.

Στο Ολυμπιακό τουρνουά του Μονάχου(1972), αποφασίστηκε η οργάνωση των αγώνων του παγκοσμίου πρωταθλήματος πυγμαχίας του 1974 στην Αβάνα, παρά το ψυχροπολεμικό διεθνές κλίμα.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

Οι πρώτοι κανονισμοί πυγμαχίας, έπειτα από εκείνους που είχε ορίσει ο Τζ. Μπράουντον το 1743, διατυπώθηκαν στο Λονδίνο το 1939. Οι κανονισμοί αυτοί αναθεωρήθηκαν το 1853' ορίστηκε τότε ότι οι πυγμαχικοί αγώνες πρέπει να διεξάγονται σε τετράγωνο ρινγκ με πλευρά 24 πόδια(7.5 m), το οποίο περιβάλλεται από σκοινιά. Οι κανονισμοί που αφορούσαν τους γύρους και το τέλος του αγώνα παρέμειναν οι ίδιοι, (εκείνοι του Μπράουντον) προσθέτοντας απλώς ότι ο πυγμάχος που θα έπεφτε έπρεπε να σηκωθεί και να σταθεί στα πόδια του με τις δικές του δυνάμεις χωρίς να επιτρέπεται η βοήθεια από τρίτους. Απαγορεύτηκαν επίσης τα λακτίσματα, τα οποία επιτρέπονταν στη γαλλική πυγμαχία, οι κεφαλιές και οι λαβές, καθώς και ατ οποιασδήποτε μορφής κτυπήματα κάτω από τη ζώνη.

Κατά την περίοδο 1866 – 1867 καθιερώθηκαν από την Ένωση Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας οι κανόνες της πυγμαχίας που είναι γνωστοί ως «κανονισμοί του Κουίνσμπερι» και ίσχυαν κυρλιως για τους ερασιτεχνικούς αγώνες. Σταδιακά αυτοί αντικατέστησαν τους κανονισμούς της πυγμαχίας του Λονδίνου. Οι δώδεκα από τους δεκαέξι κανονισμούς διατυπώθηκαν από τον Μαρκήσιο του Κουίνσμπερι Τζον Ντάγκλας και τον Τζον Τσέιμπερς.

Ο Αμερικανός πρωταθλητής Τζ. Σάλιβαν υπήρξε ο τελευταίος μεγάλος πρωταθλητής που αγωνιζόταν σύμφωνα με τους κανονισμούς του Λονδίνου. Ο πρώτος που ανακηρύχθηκε παγκόσμιος πρωταθλητής σύμφωνα με τους κανονισμούς του Κουίνσμπερι ήταν ο Τζέιμς Κομπέρτ ο οποίος νίκησε τον Σάλιβαν το 1892. Οι κυριότεροι από τους κανονισμούς ήταν οι εξής: Α) Επιβάλλεται η χρήση γαντιών.

Β) Η διάρκεια των γύρων συμφωνείται στα τρία λεπτά.

Γ) Εισάγονται διαλείμματα ενός λεπτού.

Δ) Μετά την πτώση ο διαιτητής μετρά ως το δέκα.

Από το 1906 οι πυγμάχοι υποβάλλονταν υποχρεωτικά σε ιατρικές εξετάσεις. Στις 13 Μαΐου 1920 καθορίζονται οι κανονισμοί της πυγμαχίας με βάση τους κανονισμούς του Κουίνσμπερι.

Στο 7^ο συνέδριο της FIBA που διεξήχθη στις Βρυξέλλες το Μάιο του 1920, συζητήθηκε για πρώτη φορά η παρουσία του διαιτητή επάνω στο ρινγκ κατά τη διάρκεια των αγώνων, Μέχρι τότε οι διαιτητές κάθονταν σε ψηλή καρέκλα έξω από το ρινγκ. Στο ίδιο συνέδριο, επίσης, συζητήθηκε το θέμα της συμμετοχής ουδέτερων κριτών.

Το Μάιο του 1931, στο 9^ο συνέδριο της FIBA στις Βρυξέλλες, αποφασίστηκε τόσο παρουσία του διαιτητή επάνω στο ρινγκ όσο και η συμμετοχή ουδέτερων κριτών. Επετράπη επίσης στους πυγμάχους να φορούν προστατευτική μασέλα στο στόμα, καθώς και κράνος.

Στους 10^ο^υς Ολυμπιακούς Αγώνες στο Λος Άντζελες το 1932, έγινε συζήτηση για όλους τους κανονισμούς των αγώνων πυγμαχίας, κατά τη διάρκεια του 10^{ου} συνεδρίου της FIBA που διεξήχθη εκεί ταυτόχρονα με την Ολυμπιάδα.

Ιδιαίτερα σημαντικό για την εξέλιξη του αθλήματος ήταν το 11^ο συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στην Πράγα τον Ιούνιο του 1933. Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου αυτού, ψηφίστηκε μία σειρά από διαφοροποιήσεις των κανονισμών της πυγμαχίας.

Τον Ιούνιο του 1938 έγινε ειδικό συνέδριο της FIBA στο Βερολίνο με αντικείμενο κυρίως το θέμα των κανονισμών. Τότε καθιερώθηκε το δεκαδικό σύστημα για τη μέτρηση του βάρους των πυγμάχων, αντί για το αγγλοσαξωνικό που ίσχυε μέχρι τότε.

Το 1950, στο συνέδριο της Κοπεγχάγης αποφασίστηκε να διακόπτεται ο αγώνας μετά την Τρίτη πτώση του πυγμάχου(νοκ ντάουν). Ένα μέρος των συζητήσεων στην Κοπεγχάγη αφορούσε επίσης το διαχωρισμό των αθλητών σε κατηγορίες ελαφρών και βαρέων βαρών. Περισσότερες κατηγορίες θα δημιουργηθούν αργότερα, το 1960 καθώς και το 1994, όταν οι κατηγορίες βαρών έφτασαν τις δώδεκα' σήμερα οι κατηγορίες είναι πάλι έντεκα.

Στο Ολυμπιακό τουρνουά του Ελσίνκι το 1952, έχουμε για πρώτη φορά δέκα κατηγορίες βαρών με δύο τρίτες θέσεις η κάθε μία, τις οποίες καταλάμβαναν οι ηττημένοι των ημιτελικών. Στο αντίστοιχο συνέδριο αποφασίστηκε να μοιραστούν την τρίτη θέση οι δύο που αποκλείστηκαν στους ημιτελικούς και, για πρώτη φορά, να μην απονεμηθεί χάλκινο μετάλλιο. Τον Οκτώβριο του 1958 στο συνέδριο της AIBA που πραγματοποιήθηκε στην Λειψία, ελήφθησαν μεταξύ άλλων αποφάσεις σχετικές με τους κανονισμούς. Ελήφθη επίσης η απόφαση να συνεχίζεται το μέτρημα του διαιτητή ακόμη και μετά το τέλος των γύρων. Αυτό έγινε για λόγους προστασίας των ίδιων των αθλητών, αφού μέχρι τότε το καμπανάκι που σήμαινε το τέλος του γύρου έσωζε τον πεσμένο πυγμάχο αλλά τον άφηνε εκτεθειμένο στη δοκιμασία ενός επόμενου γύρου, ο οποίος θα μπορούσε να είναι μοιραίος για την υγεία του. Στο ίδιο συνέδριο έγινε εισήγηση να αυξηθεί το βάρος των γαντιών από 227 σε 284 γραμμάρια. Η αγγλική ABA προσφέρθηκε να

δοκιμάσει για δώδεκα μήνες το νέο τύπο γαντιών στις κατηγορίες ελαφρών βαρών.

Στο 5^ο συνέδριο της AIBA, το οποίο πραγματοποιήθηκε το 1962 στο Ιντερλάκεν της Ελβετίας, συζητήθηκαν κατά κύριο λόγο θέματα σχετικά με τη βελτίωση των ιστορικών και τεχνικών κανόνων του αθλήματος.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μεξικού(1968) ίσχυσε για πρώτη φορά η 11^η κατηγορία, τα ελαφρά βάρη. Το 1970 άρχισαν έρευνες που αφορούσαν τον προστατευτικό εξοπλισμό για το κεφάλι και τα αποτελέσματα έδειξαν πως με τη χρήση του μειώνονται τα νοκ άουτ ενώ αποφεύγονται συγχρόνως οι εγκεφαλικές βλάβες. Αυτός ο προστατευτικός εξοπλισμός χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λος Άντζελες, το 1984. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου(27 Αυγούστου – 10 Σεπτεμβρίου 1972), για πρώτη φορά προστέθηκαν τα γάντια με άσπρη λωρίδα στο επάνω μπροστινό μέρος τους με σκοπό να είναι ευκολότερο για τους κριτές να διακρίνουν αν τα κτυπήματα ήταν κανονικά, αν δηλαδή δίνονταν με εκείνο το νήμα του γαντιού. Στους αγώνες για το παγκόσμιο πρωτάθλημα που πραγματοποιήθηκαν το 1986 στο Ρένο της Νεβάδα(ΗΠΑ), καθιερώθηκαν τα γάντια των δέκα ουγγιών για τους αθλητές άνω των 64 κιλών. Όσον αφορά στη διάρκεια των πυγμαχικών αγώνων, μια πρώτη ρύθμιση είχε γίνει με τους κανονισμούς του Κουίνσπερι, όταν συμφωνήθηκε ότι η διάρκεια κάθε γύρου θα είναι τρία λεπτά και θα υπάρχει διάλειμμα ενός λεπτού ανάμεσα σε δύο γύρους. Στο 5^ο συνέδριο της FIBA που έγινε στο Παρίσι τον Ιούνιο του 1926, η διάρκεια των αγώνων ορίστηκε σε τρεις γύρους των τριών

λεπτών. Για τις επόμενες διοργανώσεις συζητήθηκαν και εναλλακτικές λύσεις όπως οι πέντε γύροι των δύο λεπτών.

Στο 2^ο συνέδριο της AIBA στην Κοπεγχάγη, τον Ιούνιο του 1950, εισήχθησαν νέοι κανονισμοί, σύμφωνα με τους οποίους ο αγώνας θα διακοπτόταν αν ο πυγμάχος έπεφτε τρεις φορές(νοκ ντάουν) στη διάρκεια του ίδιου γύρου. Αν η πτώση(νοκ νταουν) προερχόταν από κτύπημα στο κεφάλι, τότε θα δινόταν στον πυγμάχο προστατευτικό κάλυμα του κεφαλιού(κράνος). Στο ίδιο εκείνο συνέδριο προστέθηκαν οι κατηγορίες 61 και 67 κιλών και βαρέων βαρών' έτσι οι κατηγορίες έφτασαν τις δέκα.

Στο 3^ο συνέδριο της AIBA που έγινε στη Ρώμη τον Οκτώβριο του 1954, αποφασίστηκε η συμμετοχή περισσότερων κριτών και έγινε η πρόταση να χρησιμοποιούνται γάντια με διαφορετικό βάρος ανάλογα με την κατηγορία. Ήδη από το 1908 οι αθλητές στους αγώνες του Λονδίνου χρησιμοποιούσαν γάντια βάρους οκτώ ουγγιών και ο κάθε αγώνας αποτελείτο από τρεις γύρους, εκ των οποίων οι δύο πρώτοι διαρκούσαν τρία λεπτά και ο τρίτος διαρκούσε τέσσερα λεπτά. Οι δύο κριτές και ο διαιτητής έδιναν πέντε σημεία(βαθμούς) για τους δύο πρώτους γύρους και επτά σημεία για τον τρίτο και τελευταίο.

Νοκ άουτ – Βαθμολογία (σημεία) – Διάρκεια αγώνων

Καθώς η ερασιτεχνική πυγμαχία εξελισσόταν, γύρω στα τέλη του 19^{ου} αιώνα έγινε αποδεκτή η έννοια του νοκ άουτ, δηλαδή του μετρήματος μέχρι το 10, όταν ο ένας πυγμάχος πέσει στο ρινγκ. Όταν σηκωθεί μέχρι το 8 και είναι σε θέση να συνεχίσει

τον αγώνα(κατά την κρίση του διαιτητή ή και του γιατρού), τότε έχουμε νοκ ντάουν και ο διαιτητής δίνει το σύνθημα της συνέχισης του αγώνα με τον όρο «τάιμ» ‘ αν ο πυγμάχος δε σηκωθεί μέχρι το 10, τότε χάνει τον αγώνα με νοκ άουτ’ αν ο ένας πυγμάχος πέσει από τυχαίο γλίστρημα ή επειδή έχασε την ισορροπία του, δεν υπάρχει νοκ ντάουν και ο αγώνας συνεχίζεται κανονικά.

Ταυτόχρονα με τον όρο νοκ άουτ έγινε δεκτή και η έννοια της βαθμολογίας (σημεία) από τους κριτές. Ένας βαθμός (σημείο) κερδίζεται όταν ο πυγμάχος κτυπήσει τον αντίπαλο κατευθείαν στο μπροστινό ή πλαϊνό μέρος του κεφαλιού ή στον κορμό, με την άσπρη λωρίδα του γαντιού. Κτυπήματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού όπως και στον κορμό αλλά και κάτω από τη ζώνη, θεωρούνται αντικανονικά. Το σύνολο των σημείων που κέρδισε ένας πυγμάχος στους τέσσερις γύρους του αγώνα αναδεικνύει τον νικητή.

Ένας αγώνας κερδίζεται, επίσης, κατόπιν διακοπής από τον διαιτητή σε περίπτωση τραυματισμού (τεχνικό νοκ άουτ) ή λόγω μεγάλης διαφοράς κλάσεως μεταξύ των δύο πυγμάχων ή με εγκατάλειψη. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο προπονητής του πυγμάχου που εγκαταλείπει ρίχνει μέσα στο ρινγκ μια λευκή πετσέτα και ο διαιτητής διακόπτει αμέσως τον αγώνα. Ο διαιτητής έχει, επίσης, το δικαίωμα να ζητά σε κάθε περίπτωση τη γνώμη του γιατρού διακόπτοντας προσωρινά τον αγώνα. Οι ερασιτεχνικοί αγώνες περιλαμβάνουν τέσσερις γύρους των δύο λεπτών.

Πριν από την έναρξη του αγώνα, οι δύο αντίπαλοι καταλαμβάνουν μία από τις δύο χρωματιστές γωνίες του ρινγκ

(μπλε – κόκκινη) που βρίσκονται η μία απέναντι από την άλλη' οι άλλες δύο γωνίες είναι λευκές.

Όταν ο ένας πυγμάχος ρίξει τον αντίπαλο κάτω (νοκ ντάουν), πρέπει να προχωρήσει αμέσως και να σταθεί σε μία από τις δύο λευκές γωνίες και να περιμένει το μέτρημα του διαιτητή και την απόφασή του για το αν θα συνεχιστεί ή όχι ο αγώνας' οι δύο αντίπαλοι περιμένουν να ακουστεί το καμπανάκι για να ξεκινήσει ο αγώνας. Το καμπανάκι σημειώνει την έναρξη και τη λήξη κάθε γύρου.

Ο εξοπλισμός της πυγμαχίας

Για την ασφαλή διεξαγωγή του αθλήματος και την αποφυγή των τραυματισμών, ο εξοπλισμός ακολουθεί ορισμένες συγκεκριμένες προδιαγραφές.

Το γάντι δεν πρέπει να έχει χωρίσματα ανάμεσα στα δάκτυλα, ώστε να αποφεύγονται οι τραυματισμοί στο πρόσωπο και ιδιαίτερα στα μάτια. Δεν πρέπει, επίσης, να έχει γωνίες ενώ το γέμισμά του επιβάλλεται να είναι ομοιόμορφο.

Το κράνος πρέπει να είναι ακριβώς στο μέγεθος του κρανίου' ένα καλό κράνος μειώνει δραστικά ή και αποκλείει τους τραυματισμούς των ματιών και των αφτιών.

Πρέπει να χρησιμοποιείται σωστή ασπίδα των σιαγόνων (μασέλα), ώστε ο πυγμάχος να προστατεύεται από τραυματισμούς στη γνάθο και μέσα στο στόμα.

Προστατευτικό κάλυμμα φοριέται στα γεννητικά όργανα για να ελαχιστοποιείται ο κίνδυνος τραυματισμών.

Η προστατευτική επίστρωση του ρινγκ είναι υποχρεωτική προκειμένου να αποφεύγονται οι τραυματισμοί στο κεφάλι

όταν ο πυγμάχος πέσει στο πάτωμα' η επίστρωση έχει πάχος μίας ίντσας (2.54 εκ.).

Το περιθώριο εκτός ρινγκ είναι 16 ίντσες (40 εκ.), ώστε να ελαχιστοποιούνται οι τραυματισμοί στα πόδια και τους αστραγάλους. Τα σκοινιά έχουν ειδική επάλειψη ώστε να μην προκαλούνται γδαρσίματα. Οι γωνίες των ρινγκ είναι ειδικά κατασκευασμένες για την ασφάλεια των πυγμάχων.

Οι αρμοδιότητες του γιατρού

Ο γιατρός του ρινγκ έχει τέσσερα σημαντικά καθήκοντα:

- Προετοιμασία πριν τον αγώνα
- Ιατρική εξέταση
- Έλεγχος του ρινγκ
- Εξέταση μετά τους γύρους

Πριν τη διεξαγωγή του αγώνα, ο γιατρός πρέπει να ολοκληρώσει κάποιες συγκεκριμένες εργασίες. Κατ'αρχάς, πρέπει απαραίτητως να επισκεφθεί το ρινγκ' πρέπει να είναι σίγουρος ότι το προσωπικό του ρινγκ προστατεύεται από οποιαδήποτε ενδεχόμενη ανάρμοστη ενέργεια εκ μέρους των θεατών' οφείλει, επίσης, να γνωρίζει τις συνθήκες υγιεινής που επικρατούν στα αποδυτήρια. Επιπλέον ο γιατρός πρέπει να γνωρίζει το πλησιέστερο στον αγωνιστικό χώρο νοσοκομείο ή σταθμό πρώτων βοηθειών καθώς και να έχει στη διάθεσή του τηλέφωνο για περιπτώσεις ανάγκης. Στις υποχρεώσεις του περιλαμβάνεται, ακόμη, ο έλεγχος των διαστάσεων του ρινγκ

καθώς και ο έλεγχος της ποιότητας του χώρου μέσα σε αυτό, ώστε να είναι απόλυτα προστατευμένοι οι πυγμάχοι που θα αγωνιστούν από τυχόν μικροτραυματισμούς.

Διαφορές ανάμεσα στην επαγγελματική και την ερασιτεχνική πυγμαχία

Η ερασιτεχνική πυγμαχία ακολουθεί τους κανονισμούς της AIBA οι οποίοι έχουν γίνει αποδεκτοί σε παγκόσμια κλίμακα. Στην επαγγελματική πυγμαχία υπάρχουν αρκετοί διαφορετικοί κανόνες, ενώ ορισμένοι κοινοί κανονισμοί είτε δεν τηρούνται είτε η εφαρμογή τους εξαρτάται από την κρίση και την ανοχή του διαιτητή.

Στόχος του ερασιτεχνικού αγώνα είναι να αναδειχθεί ο νικητής με τη βαθμολογία (σημεία), επομένως το νοκ άουτ θεωρείται σήμερα ένα ατυχές γεγονός. Στην επαγγελματική πυγμαχία το νοκ ντάουν και το νοκ άουτ αποτελούν τον αντικειμενικό στόχο και των δύο αντιπάλων.

Στην ερασιτεχνική πυγμαχία είναι υποχρεωτική η χρήση του εξοπλισμού ασφαλείας (κράνος, μασέλα) για το κεφάλι, ενώ στην επαγγελματική είναι προαιρετική.

Ο γιατρός μπορεί να διακόψει την εξέλιξη του αγώνα σύμφωνα με την κρίση του σε οποιοδήποτε λεπτό, ώστε να εξετάσει τον πυγμάχο. Η απόφαση του γιατρού να διακόψει προσωρινά ή οριστικά τον αγώνα είναι δεσμευτική για όλους τους παράγοντες. Ο κανονισμός αυτός ισχύει και στην επαγγελματική πυγμαχία, ωστόσο ο γιατρός σπάνια επεμβαίνει και ο διαιτητής δείχνει κάποια ελαστικότητα όσον αφορά την κρίση της κατάστασης του πυγμάχου εξαιτίας των

οικονομικών και τηλεοπτικών συμφερόντων που υπάρχουν στις επαγγελματικές διοργανώσεις.

Στην ερασιτεχνική πυγμαχία ο διαιτητής εφαρμόζει πολύ αυστηρά τους κανονισμούς για τα αντικανονικά κτυπήματα (ντισκαλιφιέ), ενώ στην επαγγελματική επιδεικνύει μεγαλύτερη ανοχή. Διακόπτει τον ερασιτεχνικό αγώνα όταν ένας πυγμάχος δεχθεί δυνατά κτυπήματα στο κεφάλι και δείχνει να είναι ζαλισμένος, ενώ στον επαγγελματικό αγώνα ισχύει το ίδιο αλλά δεν εφαρμόζεται πάντα.

Στην επαγγελματική πυγμαχία οι αγώνες περιλαμβάνουν τέσσερις γύρους των δύο λεπτών χωρίς εξαίρεση. Οι επαγγελματικοί αγώνες περιλαμβάνουν από τέσσερις μέχρι δώδεκα γύρους ενώ οι αγώνες επαγγελματικών πρωταθλημάτων διαρκούν από δώδεκα έως δεκαπέντε γύρους.

Στους ερασιτεχνικούς αγώνες ο διαιτητής έχει το δικαίωμα της διακοπής, αν κρίνει ότι ένας πυγμάχος έχει τραυματιστεί σοβαρά, ενώ στην επαγγελματική πυγμαχία η διακοπή επιτρέπεται μόνο αν ο διαιτητής κρίνει ότι ο πυγμάχος δεν είναι πλέον σε κατάσταση να συνεχίσει τον αγώνα, αν υπάρχει συνεχής αιμορραγία ή κάποιο τραύμα.

Τόσο στην ερασιτεχνική όσο και στην επαγγελματική πυγμαχία, όταν ο πυγμάχος ρίξει κάτω τον αντίπαλο (νοκ ντάουν), είναι υποχρεωμένος να σταθεί στη λευκή γωνία και να περιμένει εκεί μέχρι να αρχίσει ξανά ή όχι ο αγώνας.

Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι στην επαγγελματική πυγμαχία οι κριτές είναι τρεις, ενώ στην ερασιτεχνική είναι πέντε.

Η ερασιτεχνική πυγμαχία είναι άθλημα στο οποίο οι αθλητές συμμετέχουν για τη χαρά της νίκης και για να δείξουν ότι είναι καλύτερα καταρτισμένοι τεχνικά, καθώς και ότι είναι πιο επιδέξιοι και πιο εύστροφοι από τον αντίπαλο.

Οι κατηγορίες της πυγμαχίας

Κατά τη διάρκεια του 18^{ου} και στο πρώτο μισό του 19^{ου} αιώνα, οι επαγγελματίες πυγμάχοι αγωνίζονταν χωρίς διάκριση βάρους. Πολλοί πυγμάχοι, πάντως, υπάγονταν σε ξεχωριστή κατηγορία, αυτή που αργότερα χαρακτηριζόταν ως «βαρέων βαρών», δηλαδή η άνω των 79 κιλών. Οι υπόλοιπες κατηγορίες καθιερώθηκαν κατά το δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα και ήταν οι εξής:

- ~ Μύγας μέχρι 51 κιλά
- ~ Πετεινού μέχρι 53 κιλά
- ~ Φτερού μέχρι 57 κιλά
- ~ Ελαφρών βαρών μέχρι 61 κιλά
- ~ Ημιμέσων βαρών μέχρι 67 κιλά
- ~ Μέσων βαρών μέχρι 72 κιλά
- ~ Ημιβαρέων βαρών μέχρι 79 κιλά
- ~ Βαρέων βαρών πάνω από 79 κιλά

Σήμερα στην πυγμαχία ισχύουν έντεκα κατηγορίες:

Κατηγορία

Ανδρών έως 48 κιλά Ελαφρά μύγας

Ανδρών έως 51 κιλά Μύγας

Ανδρών έως 54 κιλά Πετεινού

Ανδρών έως 57 κιλά Φτερού

Ανδρών έως 60 κιλά Ελαφρά βάρη

Ανδρών έως 64 κιλά Ελαφρά μέσα

Ανδρών έως 69 κιλά Ημιμέσα βάρη

Ανδρών έως 75 κιλά Μέσα βάρη

Ανδρών έως 81 κιλά Ημιβαρέα βάρη

Ανδρών έως 91 κιλά Βαρέα βάρη

Ανδρών +91 κιλά Υπερβαρέα βάρη

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΠΡΟΠΟΝΗΤΕΣ

Μεταξύ των μεγάλων προπονητών αξίζει να αναφερθούμε στους παρακάτω:

Ο Αλσίδες Σαγάρα Γκαρόν αναγνωρίζεται ως ο πιο επιτυχημένος προπονητής του κόσμου' το γεγονός ότι η Κούβα έγινε η πρώτη παγκόσμια δύναμη οφείλεται στον Γκαρόν. Με τη δική του καθοδήγηση οι Κουβανοί πυγμάχοι κέρδισαν από το 1963 δώδεκα Ολυμπιακά χρυσά μετάλλια, από τα οποία τα επτά στη Βαρκελώνη το 1992. Η Κούβα έχει επίσης κερδίσει

περισσότερα από πενήντα χρυσά μετάλλια σε παγκόσμια πρωταθλήματα, έχει κατακτήσει από το 1967 περισσότερους από εξήντα τίτλους στους Παναμερικανικούς ενώ σε τουρνουά πυγμαχίας οι νίκες είναι αμέτρητες.

Ο Γερμανός Κουρτ Ρόζεντριτ (1918- 1994) υπήρξε αναμφίβολα ένας από τους πιο γνωστούς και έμπειρους προπονητές πυγμαχίας.

Ο Πατ Νάπι (1917 – 1993) ήταν ο πρώτος που τιμήθηκε με τον τίτλο «προπονητής ΗΠΑ της χρονιάς» το 1969 και το 1979. Διατέλεσε ομοσπονδιακός προπονητής των ΗΠΑ από το 1979 έως το 1992. Η μεγαλύτερη επιτυχία του σημειώθηκε το 1984, όταν η ομάδα κέρδισε εννέα χρυσά στους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες.

Ο Πολωνός Φέλιξ Σταμ (1901 – 1976) έγινε παγκοσμίως γνωστός ως «ο δάσκαλος της πυγμαχίας». Ξεκίνησε ως δάσκαλος ιππασίας στην Πολωνία και από το 1922 έγινε προπονητής πυγμαχίας. Από το 1928 έως το 1936 ήταν προπονητής της εθνικής ομάδας της Πολωνίας και από το 1937 έως το 1968 ήταν ο κύριος προπονητής' την περίοδο εκείνη κέρδισε έξι Ολυμπιακά μετάλλια.

Ο Ούγγρος Λάζλο Παπ (γενν. 1926) υπήρξε ένας από τους σπουδαιότερους προπονητές' ήταν ο πρώτος που στέφθηκε τρεις φορές Ολυμπιονίκης, (το 1948, το 1952 και το 1956) και δύο φορές πρωταθλητής Ευρώπης. Αφότου εγκατέλειψε την επαγγελματική πυγμαχία, έγινε προπονητής της Εθνικής Ουγγαρίας. Διάσημος πυγμάχος, Ολυμπιονίκης στο Μόναχο το 1972, ήταν ο μαθητής του, Γκιόργκι Σέντο.

Ο Βίκτορ Ογκουρένκοφ υπήρξε προπονητής στην πρώην ΕΣΣΔ στη δεκαετία του 1960, ενώ στο Βερολίνο το 1965 παρουσίασε την «ομάδα – θαύμα» που κέρδισε οκτώ ευρωπαϊκά πρωταθλήματα.

Ο Αλεξέι Κισέλιεφ διαδέχθηκε τον Ογκουρένκοφ. Υπήρξε δύο φορές Ολυμπιονίκης με ασημένια μετάλλια το 1964 και το 1968. Ήταν προπονητής από το 1969 έως το 1970 και από το 1976 έως το 1980.

Σπουδαίοι προπονητές ήταν επίσης οι Γιούρι Ράντονιακ, Αρτιέμ Λαβρόφ, Μπούντερ Ντέμπερτ, Νατάλ Ρέι, Άλντο Κονσεντίνο, Ντίτερ Νέμονερ, Κέβιν Χάιτσι.

Η κυριαρχία των Αμερικανών πυγμάχων

Πατέρας της αμερικανικής πυγμαχίας θεωρείται ο εβραϊκής καταγωγής Γιακό Χάγιερ. Ο γιος του, Τομ Χάγιερ, αναδείχθηκε πρωταθλητής βαρέων βαρών των ΗΠΑ το 1849, ύστερα από αγώνα με τον Γιάνκι Σάλιβαν.

Ο ιρλανδικής καταγωγής Ράντι Ράιαν ήταν ο πρώτος Αμερικανός παγκόσμιος πρωταθλητής που διατήρησε τον τίτλο από το 1880 έως το 1882.

Επόμενος κάτοχος του τίτλου υπήρξε ο Τζ. Σάλιβαν ο οποίος ήταν παγκόσμιος πρωταθλητής από το 1882 έως το 1892.

Μετά τον Σάλιβαν οι ΗΠΑ κυριαρχούν στην πυγμαχία. Από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα αρχίζουν να εμφανίζονται οι πρώτοι ταλαντούχοι Αφροαμερικανοί πυγμάχοι, οι οποίοι όμως συναντούν εμπόδια στη σταδιοδρομία τους εξαιτίας του έντονου ρατσισμού. Ο παγκόσμιος πρωταθλητής βαρέων

βαρών Τζ. Λούις (1914 – 1981), που διατήρησε τον τίτλο του από το 1937 έως το 1949, υπήρξε εξαιρετικά δημοφιλής, με αποτέλεσμα τη σταδιακή μείωση των φυλετικών προκαταλήψεων και την αποδοχή των Αφροαμερικανών πυγμάχων από το κοινό. Από το 1950 η πυγμαχία διαδόθηκε ευρύτατα στην ανατολική Ασία και στα νεοσύστατα κράτη της Αφρικής. Έτσι στα επόμενα χρόνια η κυριαρχία των Αμερικανών περιορίζεται στις μεγάλες κατηγορίες.

Η πρώτη περίοδος κατά την οποία η πυγμαχία γίνεται εξαιρετικά δημοφιλής αρχίζει τη δεκαετία του 1920 και οφείλεται κυρίως στον Αμερικανό Τεξ Ρίκαρντ και στα εκατομμύρια δολάρια που διέθεσε για το σκοπό αυτό. Παρά το γεγονός ότι όλοι οι πυγμαχικοί αγώνες ήταν δημοφιλείς, ιδιαίτερο ενδιαφέρον έδειχνε το κοινό για την κατηγορία των βαρέων βαρών. Ο Τζακ Ντέμσι υπήρξε το πρώτο είδωλο της κατηγορίας αυτής' θεωρείται ο μεγαλύτερος πυγμάχος όλων των εποχών και οι συμπατριώτες του τον τίμησαν ως εθνικό ήρωα. Ακολούθησε χρονικά ο Τζ. Λούις, οι αγώνες του οποίου μεταδίδονταν από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς με πολύ μεγάλη ακροαματικότητα. Μετά το 1949, όταν ο Τζ. Λούις έχασε τον τίτλο, αρχίζει μια δεύτερη περίοδος μεγάλης δημοτικότητας για την πυγμαχία χάρη στις τηλεοπτικές μεταδόσεις.

Η τηλεόραση δεν αύξησε μόνο τη δημοτικότητα της πυγμαχίας αλλά απέφερε συγχρόνως τεράστια κέρδη στους εκάστοτε πρωταθλητές.

Η διοίκηση της πυγμαχίας

Η διοίκηση της επαγγελματικής πυγμαχίας, στα πρώτα βήματα του αθλήματος ήταν έργο των ίδιων των πυγμάχων. Από το 1866 εμφανίζονται οι πρώτοι οργανισμοί για την ερασιτεχνική πυγμαχία. Η Ερασιτεχνική Αθλητική Ένωση (AAU), που ιδρύθηκε το 1888, ήταν εκείνη η οποία προώθησε την πυγμαχία στους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1904. Το 1911 ιδρύθηκε η Διεθνής Ένωση Πυγμαχίας που είναι υπεύθυνη για τους επαγγελματίες.

FIBA – AIBA

Η FIBA ιδρύθηκε σε συνέδριο που πραγματοποιήθηκε το 1920 με τη συμμετοχή της Αγγλίας, της Γαλλίας, του Βελγίου, της Βραζιλίας και της Ολλανδίας, και παρατηρητές από τις ΗΠΑ, την Ιρλανδία και τη Σκωτία. Ωστόσο, η επίσημη ίδρυση της FIBA έγινε κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αμβέρσας. Πρώτος Πρόεδρος της ήταν ο Τζον Ντάγκλας και αντιπρόεδρος ο Π. Ρουσσώ' γραμματέας ορίστηκε ο Μορίς Κολάρ.

Στις 31 Μαΐου 1921 διεξήχθη στη Λωζάννη το επόμενο συνέδριο της FIBA. Στις 18 Νοεμβρίου 1921 πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι το 3^ο συνέδριο, στο οποίο απορρίφθηκε η πρόταση να αποκλειστούν οι ηττημένες χώρες του Α' Παγκοσμίου Πολέμου' στις 14 Ιουλίου 1924, στο 4^ο συνέδριο της FIBA στο Παρίσι κατά τη διάρκεια της 8^{ης} Ολυμπιάδας, αποφασίστηκε ότι οι ερασιτέχνες πυγμάχοι δεν πρέπει να αμείβονται με οποιονδήποτε τρόπο.

Στις 11 Ιουνίου 1926, στο 5^ο συνέδριο της FIBA στο Παρίσι, αποφασίστηκε ότι στους επόμενους Ολυμπιακούς κάθε χώρα θα συμμετείχε με έναν μόνο αθλητή.

Στις 13 Μαΐου 1931 διεξήχθη στις Βρυξέλλες το 9^ο συνέδριο με πρόεδρο τον Όσκαρ Ζέντερλουντ.

Το 11^ο συνέδριο έγινε στην Πράγα στις 1 και 2 Ιουνίου 1933' πρόεδρος εξελέγη ο Άρτουρ φον Κανκόφσκι.

Στις 21 και 22 Ιουνίου 1938 διεξήχθη έκτακτο συνέδριο της FIBA στο Βερολίνο, κατά τη διάρκεια του οποίου αποφασίστηκε η επανεκλογή του Όσκαρ Ζέντερλουντ ως προέδρου και του Κανκόφσκι ως επίτιμου γραμματέα.

Στις 20 Νοεμβρίου 1946 πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο προπαρασκευαστικό συνέδριο για την ίδρυση διεθνούς συνδέσμου πυγμαχίας. Με πρωτοβουλία του αγγλικού και του γαλλικού συνδέσμου γίνεται μια καινούργια αρχή, καθώς η ομοσπονδία είχε χάσει την αξιοπιστία της εξαιτίας της συμπεριφοράς των μελών της στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Ο. Ζέντερλουντ και ο Βίκτορ Σμεντς παραιτήθηκαν από τη θέση του προέδρου και του αντιπροέδρου αντίστοιχα.

Η Διεθνής Ομοσπονδία Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας (AIBA), ως ένας από τους μεγαλύτερους διεθνείς θεσμούς, κατέχει αξιοσέβαστη θέση στην Ολυμπιακή οικογένεια. Τα είκοσι ιδρυτικά μέλη της AIBA είναι: η Αργεντινή, η Αυστρία, το Βέλγιο, η Βραζιλία, η Γερμανία, η Αίγυπτος, η Αγγλία, η Ισπανία, η Φιλανδία, η Γαλλία, η Ιρλανδία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο, η Ολλανδία, η Νορβηγία, η Πορτογαλία, η Σκωτία, η Σουηδία, η Ουρουγουάη και οι ΗΠΑ. Στην επέτειο

των 50 χρόνων της μετρούσε 186 χώρες – μέλη. Το σλόγκαν της ΑΙΒΑ είναι «Πες όχι στα ναρκωτικά».

Μετά το 1945 η ερασιτεχνική πυγμαχία γνώρισε μια νέα περίοδο άνθησης. Το 1946 ο Άνουαρ Τσάουντρι, πρόεδρος της ΑΙΒΑ, δήλωσε αρκετές φορές ότι η πυγμαχία είναι το άθλημα των φτωχών.

Στις 29 και 30 Νοεμβρίου 1946 διεξήχθη το 1^ο συνέδριο της ΑΙΒΑ στο Λονδίνο με συμμετοχή 21 χωρών. Από το 1^ο συνέδριο και εξής η ΑΙΒ ανέλαβε τη διεύθυνση της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αθλήματος.

Σε συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο στις 5 και 6 Αυγούστου 1948, ιδρύθηκε ιατρική επιτροπή με πρόεδρο τον Αλεξάντερ Κένεντι (Μ. Βρετανία).

Το 2^ο συνέδριο της ΑΙΒΑ πραγματοποιήθηκε στην Κοπεγχάγη στις 15 και 16 Ιουνίου 1950' η ΑΙΒΑ τότε είχε 54 χώρες – μέλη. Πρόεδρος εξελέγη ο Γάλλος Εμίλ Κρεμό ενώ το συνέδριο αποφάσισε να μη διεξάγονται αγώνες για χάλκινο μετάλλιο, απόφαση που ίσχυσε για πρώτη φορά στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ελσίνκι το 1952.

Το 3^ο συνέδριο της ΑΙΒΑ πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη στις 17 και 18 Οκτωβρίου 1954. Πρόεδρος εξελέγη για μια ακόμη φορά ο Εμίλ Κρεμό.

Στις 18 και 19 Οκτωβρίου 1958 διεξήχθη το 4^ο συνέδριο στη Λειψία. Ο Κρεμό επανεξελέγη πρόεδρος για τελευταία φορά, καθώς πέθανε την επόμενη χρονιά (1959).

Το 5^ο συνέδριο της ΑΙΒΑ πραγματοποιήθηκε το 1962 στο Ιντερλάκεν της Ελβετίας. Πρόεδρος εξελέγη ο Ράντιαρντ Ράσελ ενώ ο Χάρι Μπανκς ορίστηκε γραμματέας. Το 1966 διεξήχθη το

6^ο συνέδριο της AIBA στη Ρώμη. Τα κυριότερα θέματα που συζητήθηκαν ήταν η παροχή ευκαιριών σε αθλητές ανάλογα με τα προσόντα τους, το έργο της ιατρικής επιτροπής και οι τεχνικές της πυγμαχίας, που στο εξής προσλαμβάνουν άλλες διαστάσεις.

Από τις 18 έως τις 22 Οκτωβρίου 1970 πραγματοποιήθηκε το 7^ο συνέδριο της AIBA στο Παρίσι με τη συμμετοχή 116 χωρών – μελών (27 από την Αφρική, 26 από την Αμερική, 29 από την Ασία, 29 από την Ευρώπη και 5 από την Ωκεανία).

Συζητήθηκαν εκτενώς αρκετά ζητήματα που αφορούσαν τα οικονομικά, την ιατρική κάλυψη, καθώς και τεχνικά θέματα, ενώ επανεξελέγησαν ο Ράντιαρντ Ράσελ και ο Χάρι Μπανκς.

Στο 8^ο συνέδριο της AIBA που πραγματοποιήθηκε στο Νταρ Ες Σαλάμ της Τανζανίας από τις 20 έως τις 25 Σεπτεμβρίου 1974, υπήρξε ισάριθμη αντιπροσώπευση από όλες τις ηπείρους, με πρωτοβουλία του προέδρου της AIBA Νικόλας Νικιφόροφ – Ντενίσοφ. Την ίδια χρονιά τα γραφεία της Ομοσπονδίας μεταφέρθηκαν από το Λονδίνο στη Μόσχα ενώ οι χώρες – μέλη της AIBA έφθασαν τις 127.

Στις 24 και 25 Νοεμβρίου 1978 διεξήχθη στη Μαδρίτη το 9^ο συνέδριο της AIBA, κατά τη διάρκεια του οποίου αποφασίστηκε να χωριστεί η Αμερική σε δύο περιοχές (Νότια και Βόρεια). Τα γραφεία της AIBA μεταφέρθηκαν από τη Μόσχα στο Γκρέσχιλ.

Στις 22 και 23 Νοεμβρίου 1982 διεξήχθη το 10^ο συνέδριο της AIBA στο Κολοράντο των Ηνωμένων Πολιτειών. Στο συνέδριο αυτό επανεξελέγη ο Ντον Χαλ από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Πρόεδρος και γενικός γραμματέας εξελέγη ο Πακιστανός

Άνουαρ Τσάουντρι, ενώ αντιπρόεδρος ο Τυνησίος Ταγιέμπ Χοβίτσι.

Στο τουρνουά που διεξήχθη στο Los Angeles Memorial Sports Arena από τις 29 Ιουλίου έως τις 11 Αυγούστου 1984 εμφανίστηκε για πρώτη φορά η κατηγορία των +91 κιλών. Επετράπη επίσης στους αθλητές των 67 κιλών και άνω να φορούν γάντια βάρους 284 γρ. και στους αθλητές μέχρι 67 κιλά να χρησιμοποιούν γάντια 227 γραμμαρίων.

Στις 26 και 27 Νοεμβρίου 1986 πραγματοποιήθηκε το 11^ο συνέδριο της AIBA στην Μπανγκόκ, στο οποίο εξελέγη πρόεδρος ο Πακιστανός Άνουαρ Τσάουντρι και γενικός γραμματέας ο Ανατολικογερμανός Καρλ – Χάινζ Δερ.

Τον Ιανουάριο του 1987 τα γραφεία της AIBA μεταφέρθηκαν στο Βερολίνο.

Το 5^ο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Πυγμαχίας πραγματοποιήθηκε στη Μόσχα από τις 17 Σεπτεμβρίου έως την 1^η Οκτωβρίου 1989. Σε αυτό χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά ηλεκτρονικό σύστημα βαθμολόγησης.

Το 12^ο συνέδριο της AIBA πραγματοποιήθηκε στο Σίδνεϊ στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1990. Επανεξελέγησαν ο Πακιστανός Άνουαρ Τσάουντρι στη θέση του προέδρου και ο Γερμανός Καρλ – Χάινζ Δερ στη θέση του γραμματέα.

Σε συνάντηση των αντιπροέδρων της AIBA, που έγινε στη Τυνησία στις 19 Νοεμβρίου 1993, ρυθμίστηκαν θέματα σχετικά με τη γυναικεία πυγμαχία.

Στις 21 και 25 Αυγούστου 1994 διεξήχθη στο Πεκίνο το 13^ο συνέδριο της AIBA. Ο Άνουαρ Τσάουντρι εξελέγη για μια ακόμη φορά πρόεδρος, ενώ ο Καρλ-Χάινζ Δερ γραμματέας.

Στο συνέδριο αυτό το ανώτατο όριο ηλικίας των πυγμάχων άλλαξε και ορίστηκε από τα 32 στα 34 χρόνια, ενώ για λόγους ασφαλείας καθιερώθηκαν τα γάντια των 284 γραμμαρίων (10 ουγκιές). Επίσης, αναγνωρίστηκε η γυναικεία πυγμαχία ως επίσημο αγώνισμα.

Από την 1^η Ιανουαρίου 1996 κάθε πυγμάχος ήταν υποχρεωμένος να διατηρεί ένα επίσημο βιβλίο καταγραφής των αποτελεσμάτων. Από την 1^η Ιανουαρίου του 1997 οι αγώνες αποτελούνται από πέντε γύρους των δύο λεπτών.

Στις 27 και 28 Ιανουαρίου 1996 πραγματοποιήθηκε στο Δουβλίνο πανηγυρικός εορτασμός με αφορμή τα πενήντα χρόνια της AIBA. Τη χρονιά αυτή η AIBA αριθμούσε 186 χώρες – μέλη από όλο τον κόσμο.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΟΥΑΡ ΤΣΑΟΥΝΤΡΙ

Διεθνούς κύρους οργανισμοί έχουν τιμήσει τον καθηγητή Άνουαρ Τσάουντρι με τις ανώτατες διακρίσεις τους, ως αναγνώριση της προσφοράς του στον κόσμο του αθλητισμού. Παράλληλα, τα τμήματα Αθλητικής Οργάνωσης και Φυσικής Αγωγής πέντε πανεπιστημιακών ιδρυμάτων τον έχουν ανακηρύξει επίτιμο διδάκτορα. Ο Τσάουντρι είναι ο εφευρέτης του ηλεκτρονικού συστήματος καταμέτρησης βαθμολογίας, χάρη στο οποίο η πυγμαχία συνεχίζει να είναι ένα από τα βασικότερα Ολυμπιακά αθλήματα. Έπειτα από τους Ολυμπιακούς της Σεούλ το 1988, και εξαιτίας ορισμένων αντιφατικών αποφάσεων των κριτών, η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή ανακοίνωσε πως θα εξετάσει εκ νέου το θέμα της

διεξαγωγής της πυγμαχίας στους Ολυμπιακούς. Ως πρόεδρος της AIBA, ο καθηγητής Τσάουντρι ανέλαβε την ευθύνη της διάσωσης του αθλήματος και κατασκεύασε ένα ηλεκτρονικό σύστημα βαθμολόγησης επιδόσεων, το οποίο όχι μόνο διασφάλισε τη θέση της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αγωνίσματος, αλλά συγχρόνως μετέβαλε ριζικά την εικόνα του αθλήματος. Το όνομα του καθηγητή Τσάουντρι συνδέεται με έναν σημαντικό αριθμό αθλητικών σωματείων ανά τον κόσμο. Είναι ο ιδρυτής της Γενικής Γραμματείας Ασιατικών Αθλημάτων (GAASF), του Σωματίου Ασιατικής Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας (FAAB) και της Ασιατικής Κολυμβητικής Ένωσης(ASA).

Ο καθηγητής Άνουαρ Τσάουντρι, μια σημαντική προσωπικότητα στο διεθνές αθλητικό στερέωμα.

Παγκόσμια αθλητικά βραβεία

ANOC (Σωματείο Διεθνών Ολυμπιακών Επιτροπών)

Το 1992 το ANOC βράβευσε τον καθηγητή Άνουαρ Τσάουντρι για την προσφορά του. Στο βραβείο αναγράφεται η εξής

φράση: «Το βραβείο αυτό απονέμεται σε εσάς για τις υπηρεσίες και την αξιέπαινη προσφορά σας στον κόσμο του αθλητισμού».

Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή

Το 1992 η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή απένειμε τη παγκοσμίου κύρους Ολυμπιακή Αναγνώριση στον καθηγητή Τσάουντρι. Στο βραβείο αναγράφονται τα εξής: «Ως πρόεδρος επί σειρά ετών της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας αναδειχθήκατε σε έναν ένθερμο υποστηρικτή τού **ευ αγωνίζεσθαι** και του Ολυμπιακού πνεύματος. Έχετε αποδείξει την αφοσίωσή σας στην πυγμαχία, όχι μόνο δείχνοντας σεβασμό προς τους κανόνες, αλλά και με τη συνδρομή σας στην ανάπτυξη του αθλητικού προτύπου, κάτι το οποίο υπήρξε ευεργετικό για τους Ολυμπιακούς Αγώνες».

UNESCO

Το 1995 η παγκόσμια επιτροπή της UNESCO απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι το ανώτατο βραβείο της, τιμώντας τις εξαιρετικές υπηρεσίες του στο χώρο του αθλητισμού. Στο βραβείο αναγράφεται: «Από τα νεανικά του χρόνια είχε στενή σχέση με τον αθλητισμό και κατάφερε να γίνει ο πιο σημαντικός και επιφανής αθλητικός ηγέτης, η γνώμη του οποίου έχει βαρύνουσα σημασία στους παγκόσμιους αθλητικούς κύκλους. Ο καθηγητής Τσάουντρι πέτυχε να λάβει δύο από τα σημαντικότερα αθλητικά βραβεία : της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής, η οποία τον βράβευσε με την τιμητική Ολυμπιακή Αναγνώριση, και του Σωματείου Διεθνών

WBC (Παγκόσμιο Συμβούλιο Πυγμαχίας)

Το 1995 το WBC κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσής του, απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι το βραβείο του Παγκόσμιου Συμβουλίου Πυγμαχίας για τις εξαιρετικές υπηρεσίες του στο χώρο της πυγμαχίας.

Στην τιμητική αναφορά αναγράφονται τα εξής : «Συνεισέφερε κατά τρόπο ουσιαστικό, με πίστη και ακεραιότητα, στην αναβάθμιση της πυγμαχίας. Για το λόγο αυτό το Παγκόσμιο Συμβούλιο Πυγμαχίας τιμά τη μεγαλύτερη προσωπικότητα στο χώρο της πυγμαχίας, στον εορτασμό των 30 χρόνων από την ίδρυσή του. Ο πρόεδρος και ο επικεφαλής της Επιτροπής του WBC απονέμουν αυτή τη διάκριση προς τιμήν αυτής της σημαντικής προσωπικότητας».

AIBA (Διεθνής Ομοσπονδία Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας)

Τον Ιανουάριο του 1997 η AIBA, με την ευκαιρία του εορτασμού των πενήντα χρόνων από την ίδρυσή της, απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι το Ειδικό Βραβείο της Διεθνής Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας για τις εξαιρετικές υπηρεσίες του στο χώρο. Το μοναδικό άτομο – εκτός από τον καθηγητή- που τιμήθηκε με το ίδιο βραβείο, ήταν ο πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής. Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ.

Στο βραβείο αναγράφονται τα εξής: «Ο κκαθηγητής Τσάουντρι, πρόεδρος της AIBA από το 1986, έχει συντελέσει σημαντικά στην εξέλιξη της Διεθνής Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας. Την ανήγαγε σε μία από τις σπουδαιότερες παγκόσμιες αθλητικές ομοσπονδίες. Τον

ευχαριστούμε για την ακούραστη προσφορά, την ευρύτατη γνώση και την εμπειρία του». Ο καθηγητής Τσάουντρι, ο οποίος κατέχει τιμητικές θέσεις σε πολλές ακόμη παγκόσμιες αθλητικές ενώσεις και οργανισμούς, βοήθησε τη Διεθνή Ομοσπονδία Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας να καταστεί μια παγκοσμίως αναγνωρισμένη ομοσπονδία και αναπόσπαστο κομμάτι του Ολυμπιακού κινήματος.

EABA (Ευρωπαϊκή Ένωση Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας)

Κατά τη διάρκεια της 25^{ης} επετείου της η Ένωση Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι διάκριση για τις υπηρεσίες του στο χώρο της πυγμαχίας. Στο βραβείο αναγράφεται: «Στον άνθρωπο που αναγνωρίστηκε ως ο καλύτερος κριτής και διαιτητής στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Τόκιο το 1964' στον άνθρωπο που είναι γνωστός και ως «πατέρας του ηλεκτρονικού συστήματος βαθμολόγησης», το οποίο έφερε επανάσταση στην πυγμαχία' στον εμπνευστή και υπερασπιστή της ερασιτεχνικής πυγμαχίας στο πλαίσιο του Ολυμπιακού κινήματος. Για τη δυναμική του ηγεσία, η Ευρώπη τού απονέμει το ανώτατο βραβείο της EABA».

Βασιλιάς της Ταϊλάνδης

Το 1998 ο βασιλιάς της Ταϊλάνδης απένειμε τη Μέγιστη Τιμητική Διάκριση στον Τσάουντρι. Στο βραβείο αναγράφεται χαρακτηριστικά: «Υπό την προεδρία του καθηγητή Τσάουντρι, η Διεθνή Ομοσπονδία Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας σημείωσε σημαντική πρόοδο. Υπό την ηγεσία του

πραγματοποιήθηκε ένα πλήθος δραστηριοτήτων στο χώρο της πυγμαχίας, όχι μόνο στην Ασία αλλά και σε όλο τον κόσμο».

Κυβέρνηση του Πακιστάν

Το 1999 η κυβέρνηση του Πακιστάν απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι το βραβείο Σιτάρα – Ι – Ιμτιάζ, μία από τις πλέον σημαντικές διακρίσεις της χώρας, για τις υπηρεσίες του στον αθλητισμό και ιδιαίτερα στην πυγμαχία. Στο βραβείο αναγράφονται τα εξής: «Για τις εξαιρετικές του υπηρεσίες στον αθλητισμό και ιδιαίτερα στην πυγμαχία, έλαβε πολλά σημαντικά βραβεία σε όλο τον κόσμο. Όντας μηχανικός στο επάγγελμα, εφηύρε τον ηλεκτρονικό μηχανισμό βαθμολόγησης των πυγμάχων, καθιστώντας κατά αυτόν τον τρόπο ασφαλές το μέλλον της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αθλήματος. Τιμώντας την πολύπλευρη αυτή συνεισφορά του, η κυβέρνηση του Πακιστάν τού απένειμε το βραβείο Σιτάρα – Ι – Ιμτιάζ».

Κυβέρνηση του Καζακστάν

Η Δημοκρατία του Καζακστάν τον Ιούνιο του 2002 απένειμε στον καθηγητή Τσάουντρι το «Ντοστίκ», ένα από τα σπουδαιότερα βραβεία της χώρας, για την προώθηση του αθλήματος της πυγμαχίας του Καζακστάν.

Στην τιμητική διάκριση αναφέρεται: «Τιμούμε τον πρόεδρο της Παγκόσμιας Ένωσης Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας με το βραβείο “Ντόστικ” πρώτης τάξεως, για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στην εδραίωση και προώθηση του Ολυμπιακού κινήματος και

για την αναβάθμιση του επιπέδου της πυγμαχίας στο Καζακστάν».

Κυβέρνηση του Αζερμπαϊτζάν

Τον Οκτώβριο του 2001 ο καθηγητής Τσάουντρι τιμήθηκε για τη συνεισφορά του στον αθλητισμό από την κυβέρνηση της Δημοκρατίας του Αζερμπαϊτζάν, με το μετάλλιο της δόξας «Σοχράτ», μία από τις σημαντικότερες διακρίσεις της χώρας. Στο βραβείο αναγράφεται: «Ο κύριος Άνουαρ Μοχάμεντ Χουσεϊν Τσάουντρι τιμάται με το μετάλλιο της δόξας για τη συνεισφορά του στην προώθηση των διεθνών σχέσεων της Δημοκρατίας του Αζερμπαϊτζάν στον τομέα του αθλητισμού».

Πόλη του Χιούστον

Ηνωμένες Πολιτείες, Ημέρα καθηγητή Τσάουντρι

Το 1999 ο δήμαρχος της πόλης Χιούστον των Ηνωμένων Πολιτειών καθιέρωσε την 27^η Αυγούστου 1999 ως ημέρα καθηγητή Τσάουντρι. Η ανακοίνωση που εξέδωσε ο δήμος αναφέρει: «Ο καθηγητής Τσάουντρι συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη του δήμου μας μέσω των αφοσιωμένων υπηρεσιών που πρόσφερε ως πρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας. Η επίμονη εργασία του, το ταλέντο και η προσήλωσή του στα ανταγωνιστικά αθλήματα, τον οδήγησαν στην επίτευξη πολλών σπουδαίων στόχων».

Εθνική Ολυμπιακή Επιτροπή του Καζακστάν

Το 1999 η Εθνική Ολυμπιακή Επιτροπή του Καζακστάν απένειμε στον καθηγητή Άνουαρ Τσάουντρι τη διάκριση του Χρυσού Ολυμπιακού Τάγματος, καθώς και τιμητική διάκριση της Κυβέρνησης του Καζακστάν, αναγνωρίζοντας τις σημαντικές υπηρεσίες του στον αθλητισμό.

Παγκόσμια Ακαδημία για την Ενσωμάτωση της Επιστήμης και των Επιχειρήσεων

Το 1999 η Παγκόσμια Ακαδημία για την Ενσωμάτωση της Επιστήμης και των Επιχειρήσεων ψήφισε τον καθηγητή Τσάουντρι ως μόνιμο μέλος της Ακαδημίας, παρέχοντας του την υποστήριξη του Ινστιτούτου.

Πόλη του Γκιουλιστάν

Το 1999 ο δήμαρχος της πόλης του Γκιουλιστάν στην Κεντρική Ασία τίμησε τον καθηγητή Άνουαρ Τσάουντρι κάνοντάς τον επίτιμο δημότη της.

Η ανακοίνωση αναφέρει τα εξής: «Ο καθηγητής Τσάουντρι τιμάται για την πολυετή συνεισφορά του στη διάδοση και ανάπτυξη της ερασιτεχνικής πυγμαχίας, καθώς και την προσπάθειά του να κάνει το άθλημα δημοφιλές στους νέους και να βελτιώσει τη θέση του σε παγκόσμιο επίπεδο. Αφιέρωσε όλες του τις δυνάμεις για να διατηρήσει το άθλημα της ερασιτεχνικής πυγμαχίας στην Ολυμπιακή οικογένεια».

Παγκόσμιο Τουρνουά καθηγητή Άνουαρ Τσάουντρι

Από το 1996 η Εθνική Ολυμπιακή Επιτροπή του Αζερμπαϊτζάν, με την πλήρη υποστήριξη της κυβέρνησης, οργανώνει κάθε χρόνο Παγκόσμιο πυρνούα πυγμαχίας που φέρει το όνομα του καθηγητή Τσάουντρι. Στο τουρνουά αυτό συμμετέχει ένας μεγάλος αριθμός χωρών από όλο τον κόσμο.

Τιμητικές Πανεπιστημιακές Διακρίσεις

1994: Επίτιμος Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Φυσικής Αγωγής του Αζερμπαϊτζάν.

1995: Επίτιμος Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Ουζμπεκιστάν.

1996: Επίτιμος Διδάκτωρ της Ανώτατης Σχολής Διοίκησης Επιχειρήσεων των Ανατολικών Φιλιππίνων.

1996: Επίτιμος Καθηγητής στο Ινστιτούτο Φυσικής Αγωγής στο Καζακστάν.

2000: Επίτιμος Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Φυσικής Αγωγής της Αρμενίας.

Σχόλια Προσωπικοτήτων

«Είστε ο πρώτος Ασιάτης αθλητικός ηγέτης που έλαβε τόσο σημαντικές διακρίσεις, γεγονός που αποτελεί μεγάλη τιμή για τον αθλητισμό της Ασίας στο σύνολό του». (Η. Ε. Ζενλιάνγκ)

«Αποκτήσατε το βραβείο αυτό με την αξία σας καθώς είστε ένα μοναδικό παράδειγμα προς μίμηση στην Ασία, και ιδιαιτέρως στο ισλαμικό κόσμο». (Σαΐχ Αχμέντ Αλ Ζαμπάχ)

«Ο καθηγητής Άνουαρ Τσάουντρι έτυχε της σπάνιας διάκρισης να λάβει δύο βραβεία ταυτόχρονα». (UNESCO)

Επινόηση του Μηχανισμού Βαθμολόγησης

Έπειτα από την αμφιλεγόμενη απόφαση για έναν γύρο πυγμαχίας ανάμεσα σε αθλητές των Ηνωμένων Πολιτειών και της Κορέας, στους Ολυμπιακούς της Σεούλ το 1988, η ύπαρξη της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αθλήματος άρχισε να απειλείται. Ο πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής δήλωσε κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου πως η συνέχιση της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αθλήματος πρέπει να επανεξεταστεί. Η μοναδική λύση για να σωθεί η πυγμαχία από ένα ενδεχόμενο αποκλεισμό ήταν η δημιουργία ενός προγράμματος βαθμολόγησης το οποίο θα μπορούσε να εγγυηθεί την αξιοπιστία των αποτελεσμάτων για κάθε γύρο. Ο καθηγητής Τσάουντρι, όντας ο ίδιος μηχανικός ανέπτυξε το σημερινό ηλεκτρονικό σύστημα βαθμολόγησης με τη βοήθεια και την υποστήριξη της κυβέρνησης της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Αυτό το σύστημα λειτουργεί με βάση την κοινή απόφαση τουλάχιστον τριών εκ των πέντε κριτών προς όφελος του πυγμάχου που κερδίζει στο δευτερόλεπτο. Παρά το γεγονός ότι αναπτύχθηκε μόλις πριν από μία δεκαετία, αυτό το σύστημα φάνηκε ιδιαίτερα χρήσιμο στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Βαρκελώνης, της Ατλάντα και του Σίδνεϋ, όπως και σε μία πληθώρα παγκοσμίων πρωταθλημάτων και διεθνών τουρνουά. Σήμερα είναι ένα αναγνωρισμένο σύστημα

βαθμολόγησης για όλα τα τουρνουά πυγμαχίας ακόμα και σε εθνικό επίπεδο. Για την αφοσίωσή του αυτή προς τον κόσμο του αθλητισμού και ιδιαίτερα της πυγμαχίας, όλοι οι αθλητές οφειλούν την ευγνωμοσύνη τους στον καθηγητή Τσάουντρι, καθώς η πρωτοποριακή αυτή ανακάλυψη διασφάλισε το μέλλον της πυγμαχίας ως Ολυμπιακού αθλήματος.

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ

Σε όλες τις εποχές η πυγμαχία αποτέλεσε ερέθισμα για τους ζωγράφους, τους γλύπτες και τους συγγραφείς. Όσον αφορά στη ζωγραφική, πιστεύεται ότι αυτή συνδέεται με την πυγμαχία, γιατί ο πυγμαχός και ο ζωγράφος μοιράζονται την ίδια μοναξιά, την ίδια απόλυτη αφοσίωση και πλήρη αδιαφορία για τη ζωή και τον θάνατο.

Οι ζωγραφικές παραστάσεις που απεικονίζονται σε αμφορείς της μυκηναϊκής περιόδου εκφράζουν την ένταση και τη δραματικότητα του πυγμαχικού αγώνα, την αβεβαιότητα για τη νίκη, τον πλούτο κινήσεων και τη θαυμάσια γραμμή της πυγμαχίας. Η απaráμιλλη γραμμή της ελληνικής τέχνης αποτυπώνεται σε αγγεία της μινωικής, της μυκηναϊκής και της κλασικής περιόδου. Απεικονίσεις πυγμαχικών αγώνων μετά τη ρωμαϊκή περίοδο δεν υπάρχουν.

Μετά τον 17^ο αιώνα η πυγμαχία στην Αγγλία έγινε σύγχρονο άθλημα, αυξήθηκε η δημοτικότητά της και κέρδισε την προσοχή όχι μόνο των λαϊκών τάξεων αλλά και της πνευματικής ελίτ. Ο Ρόμπερτ Κρούικσανκ ζωγράφισε υδατογραφίες όπως η πυγμαχία στο Λονδίνο, ενώ ο Ουίλιαμ Τέρνερ και ο Τόμας Ροούλαντσον φιλοτέχνησαν

χαρακτηριστικά με το ίδιο θέμα. Σε περιοδικά και εφημερίδες της εποχής εμφανίστηκαν οι αθλητικές τυπογραφίες, οι οποίες αποτέλεσαν πηγή πληροφοριών για τους μεταγενέστερους συγγραφείς. Το 1674 στο Άμστερνταμ παρουσιάστηκαν παραστάσεις πυγμαχίας και ιστορικές μαρτυρίες στο βιβλίο του Ιερώνυμους Μερκουριάλης περί της τέχνης της γυμναστικής, καθώς και στα συγγράμματα του Ολλανδού Νικόλας Πέτερ. Στην περίοδο του ευρωπαϊκού κλασικισμού, ο Ιταλός γλύπτης Αντόνιο Κανόβα φιλοτέχνησε το μαρμάρينو γλυπτό Δαμοξένης και Κρεύγας, το οποίο αναπαριστά το φοβερό αγώνα των δύο πυγμαχών που διεξήχθη κατά τους Πανελλήνιους αγώνες της Νεμέας' στον αγώνα αυτό ο Κρεύγας σκότωσε το Δαμοξένη.

Καλλιτέχνης των αρχών του 20^{ου} αιώνα, όπως ο Ματίς, ο Πικάσο, ο Βλάμικ και ο Ροντέν, συμπεριλαμβάνονται στους οπαδούς της πυγμαχίας, ενώ ο Ζορζ Μπράκ ήταν και ο ίδιος πυγμαχός. Ο Ραούλ Ντάφιν εξέφρασε τον ενθουσιασμό του για το άθλημα στον πίνακα **Η πυγμαχία**. (1932)

Το 1940 ο Ρόμπερτ Ρίνγκς ζωγράφησε τον πίνακα **Ο μαύρος δυναμίτης**, συλλαμβάνοντας την αποφασιστική στιγμή της νίκης του Τζ. Λούις εναντίον του Γερμανού Μαρξ Σμέλινγκ. Ο Άντι Γουόρχολ φιλοτέχνησε μία σειρά από πορτραίτα, **Τους Δέκα Αθλητές** όπου απεικονίζεται, μεταξύ άλλων, και ο Μοχάμεντ Άλι. Ο Γερμανός ποιητής Χάινριχ Φον Κλάιστ (1777 – 1814) παρακολούθησε τυχαία κάποιον αιματηρό αγώνα πυγμαχίας, τον οποίο περιγράφει σε ανέκδοτο κείμενο με τίτλο **Οι δύο πυγμαχοί** στους γνωστούς διαλόγους στο κουκλοθέατρο. Ο Κάρολος Ντίνκενς, ο Ουίλιαμ Θάτσερεϊ και άλλοι συγγραφείς περιγράφουν παραστατικά αγώνες και σκηνές πυγμαχίας' είναι επίσης γνωστό ότι ο φιλέλληνας λόρδος Βύρων ήταν

ερασιτέχνης πυγμάχος. Εντυπωσιακές εικόνες με γυμνές γροθιές περιγράφονται στο ποίημα **Το τραγουδι του τσάρου**, στο οποίο ο Ρώσος ρομαντικός λυρικός ποιητής Μιχαήλ Λεμόντοφ εξέφρασε το γενικό κλίμα δυσαρέσκειας προς τον δεσποτισμό του τσάρου.

Ο Γάλλος Β. Ουγκώ στη νουβέλα **Ο άντρας που γελά** περιγράφει έναν αγώνα 25 γύρων στην Αγγλία του 18^{ου} αιώνα, παραθέτοντας λεπτομέρειες γεμάτες βία και σκληρότητα, και καταδικάζοντας με τον τρόπο αυτό την πυγμαχία ως συνέπεια της ταπείνωσης των φτωχών.

Ο Ιρλανδός συγγραφέας Τζορτζ Μπέρναρντ Σο (1856 – 1950), ο οποίος ήταν και ο ίδιος ένας αξιόλογος ερασιτέχνης πυγμάχος στα νεανικά του χρόνια, στη νουβέλα του **Το επάγγελμα του Κάσελ Μπάιρον** (1886) έχει ως ήρωα ένα αυτοδίδακτο επαγγελματία πυγμάχο που δεν αγωνίζεται στο ρινγκ μόνο για τη νίκη αλλά, κατά κύριο λόγο, για την κοινωνική του ανέλιξη.

Ο Τζακ Λόντον (1870 - -1916) ο οποίος υπήρξε ερασιτέχνης πυγμάχος, έδωσε κύρος στην πυγμαχία μέσα από το έργο του στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Ο Λόντον έκανε πολλές αναφορές σε μεγάλους πρωταθλητές και τους αγώνες τους.

Μολονότι υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής της πυγμαχίας, αποκάλυψε τις ανέντιμες πρακτικές του αθλήματος σε ιστορίες, όπως αυτές που εκτυλίσσονται στα βιβλία του **Ο Αγώνας** (1905) και **Ο Μεξικάνος** (1913)՝ συναντούμε μάλιστα μία περιγραφή αγώνα γεμάτη βία, δραματικότητα και βαρβαρότητα που αποτελεί ταυτόχρονα ένα «κατηγορώ» για τις μεθόδους εκμετάλλευσης και καταπάτησης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας στους πυγμαχικούς αγώνες.

Το 1899 ο γνωστός γλύπτης Σάμιουελ Μάρει φιλοτέχνησε ένα από τα πιο εντυπωσιακά χάλκινα αγάλματα που αναπαριστούν πυγμάχο.

Ο Έρνεστ Χεμινγουέι (1899 – 1961) περιέγραψε πυγμαχικούς αγώνες σε έργα του όπως η σύντομη ιστορία Θέμα χρώματος, που εκδόθηκε το 1816. Οι γνώσεις που υπήρξαν αποτέλεσεμα προσωπικής εμπειρίας, καθώς ο Αμερικάνος συγγραφέας² δεν έχανε ευκαιρία να παρακολουθεί αγώνες αλλά να πυγμαχεί και ο ίδιος ερασιτεχνικά.

Ο Πολ Γκάλικο (1897 – 1976) ο οποίος μέχρι τα μέσα του 1930 ήταν ο διασημότερος αθλητικογράφος, εξέδωσε το 1940 το συναρπαστικό έργο Τα χρυσά γάντια.

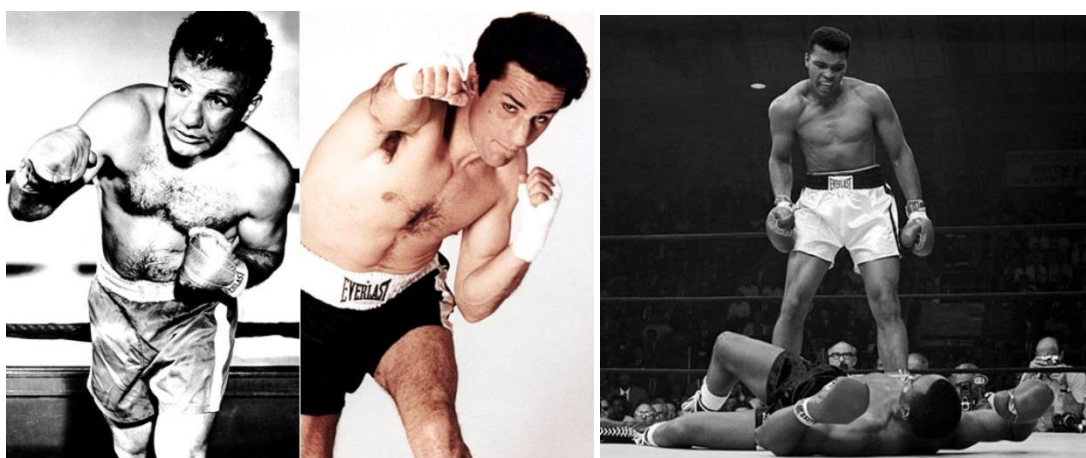
Ο Χένρι Ντε Μονδερλάντ (1896 – 1972) ασχολήθηκε επίσης αρκετά με το θέμα της πυγμαχίας και παρουσίασε τις απόψεις του στην ανθολογία Οι Ολυμπιακοί.

Ο Ζαν Πρέβο (1901 – 1944) ο οποίος επεδίωκε μέσω της άθλησης να επιτύχει την τελειότητα και την αρμονία του σώματος και της ψυχής, εξέφρασε τις απόψεις του για τον αθλητισμό στο βιβλίο Απολαύσεις της άθλησης. Στο έργο αυτό περιλαμβάνεται επίσης η πραγματική ουσία της πυγμαχίας.

Ο Πολωνός συγγραφέας Γιόζεφ Χεν (1923) περιγράφει πυγμαχικούς αγώνες στο βιβλίο του Ο πυγμάχος κι ο θάνατος (1964), στο οποίο ένας Πολωνός κρατούμενος διασώζεται από το θάλαμο αερίων του στρατοπέδου συγκέντρωσης γιατί ο Γερμανός αξιωματικός επιθυμεί τη συμμετοχή του σε πυγμαχικό αγώνα.

Ο Μπέρτολ Μπρέχτ (1898 – 1956) είχε πάντα ιδιαίτερη σχέση με την πυγμαχία, δεν κατόρθωσε όμως να ολοκληρώσει τη

βιογραφία του διάσημου πυγμάχου Πολ Σάμσον Κέρνερ. Στο μυθιστόρημα Η φήμη, το ποίημα αναμνηστικό για δώδεκα παγκόσμιους πρωταθλητές (1927) εκφράζει τον θαυμασμό του για τους μεγάλους πυγμάχους της εποχής του. Η πυγμαχία αποτέλεσε το θέμα πολυάριθμων κινηματογραφικών ταινιών καθόλη τη διάρκεια του 20^{ου} αιώνα, όταν η έβδομη τέχνη έγινε η δημοφιλέστερη μορφή ψυχαγωγίας σε παγκόσμια κλίμακα.

Ο ηθοποιός Ρόμπερτ Ντε Νίρο στην κινηματογραφική ταινία Οργισμένο Είδωλο, στην οποία υποδύεται τον παγκόσμιο πρωταθλητή Τζέικ Λα Μότα (1980).

Ο Μοχάμεντ Άλι, ερμηνεύοντας τον εαυτό του στη ταινία Ο Πιο Μεγάλος (1977)

Το Χόλιγουντ, ιδιαίτερα, έδωσε πλήθος από δημιουργίες με σχετική θεματολογία, στις οποίες τους πρωταγωνιστικούς ρόλους ερμήνευσαν διάσημοι και κοσμοαγάπητοι σταρ όπως οι Τζέιμς Γκάκνεϊ, Ρόμπερτ Ράιαν, Ρόμπερτ Ντε Νίρο και Άλεν Ντελόν. Ανεπανάληπτα, σπαρταριστά επεισόδια παρουσίασαν επίσης στις ταινίες τους αξέχαστοι κωμικοί, όπως ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο Μπάστερ Κίτον, ο Στάνλεϊ Λόρελ, το Τρίο Στούτζες και πολλοί άλλοι. Όταν το σενάριο τους ήθελε να βρίσκονται μπερδεμένοι σε αγώνες πυγμαχίας και να εισπράττουν γροθιές από τους αντιπάλους τους και σφυρίγματα από τους θεατές. Ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος έδωσε πολλές και αξιόλογες

ταινίες με το ίδιο θέμα και με πρωταγωνιστές τον Αλέν Ντελόν, τον Λίνο Βεντούρα, τον Βιτώριο Γκασμάν, τον Ανρί Βιντάλ και άλλους.

ΤΟ ΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

Η πυγμαχία φαίνεται πως έκανε την εμφάνισή της σε όλες τις ηπείρους πριν από πέντε χιλιάδες χρόνια. Έγινε ωστόσο ανταγωνιστικό άθλημα στην Αγγλία μόλις τον 19^ο αιώνα. Σήμερα η πυγμαχία είναι ένα από τα πλέον διαδεδομένα αθλήματα στον κόσμο.

ΕΥΡΩΠΗ

Η Αγγλία, όπως αναφέρθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, είναι η χώρα που ανέδειξε τη σύγχρονη πυγμαχία. Οι κανόνες του αθλήματος, ο εξοπλισμός, η ιατρική κάλυψη, καθώς και η ίδρυση των οργανισμών FIBA, AIBA και EABA, αποτελούν επίτευγμα της Αγγλίας. Ο πρώτος ερασιτεχνικός οργανισμός πυγμαχίας ιδρύθηκε στη χώρα αυτή το 1880 και για περισσότερα από εκατό χρόνια ονομαζόταν Οργανισμός Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας. Το 1981, παρά τις αντιδράσεις, μετονομάστηκε σε Οργανισμό Ερασιτεχνικής Πυγμαχίας της Αγγλίας.

Μέχρι το 1895 η πυγμαχία στα σχολεία διεξαγόταν σε τρεις κατηγορίες: ελαφρών, μεσαίων και βαρέων βαρών. Κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου δεν διεξήχθησαν αγώνες πρωταθλήματος στην ερασιτεχνική πυγμαχία, ωστόσο πραγματοποιήθηκαν αρκετοί επαγγελματικοί αγώνες. Κατά τη

διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ο Έλληνας Αντώνης Χριστοφορίδης κατέκτησε το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα στην κατηγορία ελαφρών βαρών (ΗΠΑ, 1941).

Το 1946 στην Αγγλία δημιουργήθηκε οργανισμός ερασιτεχνικής πυγμαχίας στα σχολεία. Την ίδια χρονιά οι Άγγλοι προτείνουν τη δημιουργία της AIBA.

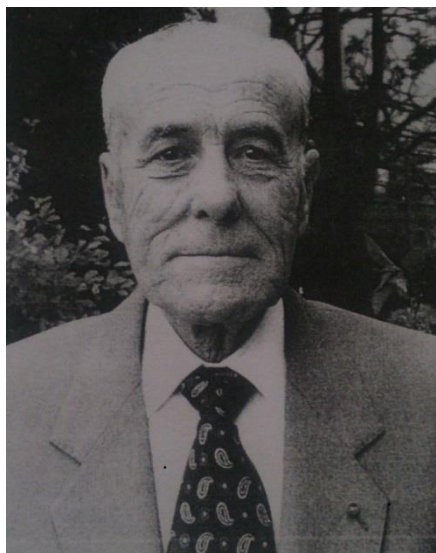
Ο διάσημος Έλληνας πυγμάχος Αντώνης Χριστοφορίδης, ο οποίος κατέκτησε το παγκόσμιο πρωτάθλημα ελαφρών βαρών το 1941.

ΑΦΡΙΚΗ

Η προώθηση της πυγμαχίας στην Αφρική υπήρξε στόχος της AIBA από το 1986. Η Αφρική είναι η ήπειρος από την οποία προέρχονται πραγματικά μεγάλα ταλέντα της πυγμαχίας. Η Αφρικάνικη Ομοσπονδία ιδρύθηκε στα πρότυπα της ευρωπαϊκής υπό την αιγίδα του προέδρου Ταγιέμπ Χοβίτσι, του επονομαζόμενου «αρχηγού της πυγμαχίας».

Η Αφρική συμμετέχει στους Ολυμπιακούς Αγώνες από το 1920' την ίδια χρονιά συμμετείχε για πρώτη φορά σε Ολυμπιάδα η

Νότιος Αφρική. Διάσημοι Αφρικάνοι πυγμάχοι είναι ο Κλάρενς Γουόκερ (ο οποίος κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στα 54 κιλά, 1920), ο Γουίλιαμ Σμιθ (1924), ο Λόρενς Στίβενς και ο Ντέιβιντ Κάρστενς (1932), ο Τζέραλντ Ντράιερ και ο Τζορτζ Χάντερ (1948).

Ο βετεράνος της αφρικανικής πυγμαχίας, αντιπρόεδρος της AIBA, Ταγιέμπ Χοβίτσι.

Οι κυριότεροι αγώνες οργανώθηκαν από την Αραβική Συνομοσπονδία Πυγμάχων στην Αίγυπτο, στην Τυνησία, στη Νιγηρία και στην Κένυα. Το 1960 ξεκίνησε μία διαφορετική περίοδος για αρκετούς Αφρικανούς πυγμάχους. Ο Κλίμεντ Κουόρτι από τη Γκάνα ηττήθηκε στη Ρώμη στον τελικό ελαφρών βαρών από τον Τσέχο Μποχουμίλ Νέμετσεκ και έμεινε στο ασημένιο μετάλλιο. Ο Αμπντελμονέιμ Ελγκουιντί κατετάγη τρίτος στα ελαφρά βάρη και κέρδισε το πρώτο μετάλλιο για την Αίγυπτο σε Ολυμπιακούς Αγώνες. Από το 1960 οι χώρες της Αφρικής κατακτούσαν πάντοτε μετάλλια εκτός από τους Ολυμπιακούς του Μόντρεαλ, το 1976, στους οποίους δε συμμετείχαν. Πρώτος χρυσός Ολυμπιονίκης Αφρικανικής καταγωγής ήταν ο Κενυάτης Ρόμπερτ Ουανγκίλα

το 1980. Οι Αφρικανοί αθλητές έχουν κερδίσει δεκαπέντε μετάλλια στους αγώνες παγκοσμίου πρωταθλήματος. Σπουδαίος πυγμάχος υπήρξε επίσης ο Χοτσίνε Σοϊτάνι από την Αλγερία, ενώ στους φίλους της πυγμαχίας συγκαταλέγεται και ο νομπελίστας ηγέτης και πρόεδρος της Νότιας Αφρικής Νέλσον Μαντέλα, ο οποίος μάλιστα διέθετε μια μικρή εμπειρία στο άθλημα.

Νέλσον Μαντέλα.

Το 1993 ιδρύθηκε στην Τυνησία, κοντά στις μεσογειακές ακτές, ένα μεγάλο κέντρο εκπαίδευσης πυγμάχων. Το κέντρο διαθέτει μεγάλο αριθμό προπονητών και η εκπαίδευση των πυγμάχων είναι εντατική με διάρκεια από τις δύο ως τις τέσσερις εβδομάδες. Αθλητές από περισσότερες από 22 χώρες γυμνάζονται στο κέντρο αυτό, το οποίο βρίσκεται κάτω από την επίβλεψη της AIBA.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Η πυγμαχία αποτελεί παραδοσιακό άθλημα των ΗΠΑ και της Κούβας. Σε πολλές χώρες της Αμερικανικής ηπείρου η ανάπτυξη της πυγμαχίας είναι συνυφασμένη με τη φτώχεια. Σε όλη την Αμερική υπάρχουν 42 Ομοσπονδίες πυγμαχίας που

πρόσκεινται στην ΑΙΒΑ. Λόγω των πολλών θερμών υποστηρικτών του αθλήματος, οι ΗΠΑ ήταν η μόνη χώρα που έλαβε μέρος στο τουρνουά πυγμαχίας στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σεντ Λουίς το 1904, στο οποίο συμμετείχαν 44 πυγμάχοι και βέβαια όλα τα μετάλλια κατακτηθήκαν από Αμερικανούς. Οι αγώνες διεξήχθησαν σε επτά κατηγορίες. Μέχρι την ίδρυση της ΑΙΒΑ το 1946, οι Αμερικανοί αθλητές είχαν κερδίσει σε επτά Ολυμπιάδες, 14 χρυσά, 11 ασημένια και 10 χάλκινα μετάλλια. Το 1924 εμφανίστηκαν οι πρώτοι πυγμάχοι από την Αργεντινή, κερδίζοντας δύο ασημένια και δύο χάλκινα. Το 1928 στο Άμστερνταμ οι Αργεντινοί κέρδισαν δύο χρυσά και δύο ασημένια. Οι Καναδοί πυγμάχοι πέτυχαν εντυπωσιακές επιδόσεις, έχοντας κατακτήσει από το 1920 έως το 1932 δύο χρυσά, δύο ασημένια και τέσσερα χάλκινα. Το 1936 στους Ολυμπιακούς που διεξήχθησαν στη Γερμανία, το Μεξικό κέρδισε ένα χάλκινο μετάλλιο. Η Αμερική διαδραμάτισε ουσιαστικό ρόλο στη διοίκηση της ΑΙΒΑ. Στις 28 Μαΐου 1947 στο Σικάγο έγινε ο αγώνας «χρυσά γάντια – Αμερική εναντίον Ευρώπης». 21000 θεατές παρακολούθησαν τους Αμερικανούς πυγμάχους να κερδίζουν 7 – 1. Το 1948 39 χώρες και 206 πυγμάχοι έλαβαν μέρος σε τουρνουά που διεξήχθη στο Λονδίνο. Η Χιλή ανέδειξε τους πρώτους Ολυμπιονίκες στη Μελβούρνη το 1956. Το 1964 στο Τόκιο πήραν μετάλλιο το Μεξικό, η Ουρουγουάη και η Βενεζουέλα, ενώ το 1968 στους Ολυμπιακούς του Μεξικού, η Βενεζουέλα κατέκτησε ένα ακόμη μετάλλιο. Η Κούβα, η μετέπειτα μεγάλη δύναμη της πυγμαχίας, κατέκτησε επίσης δύο μετάλλια στους Ολυμπιακούς του Μεξικού. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου οι Κουβανοί πυγμάχοι κέρδισαν τρία χρυσά μετάλλια με τους Μαρτίνες, Κορία και Στίβενς. Η Κολομβία για πρώτη φορά βρίσκεται ανάμεσα στους νικητές κατακτώντας δύο

χάλκινα μετάλλια. Ο Καναδάς και το Πουέρτο Ρίκο ανέδειξαν Ολυμπιονίκες στη Βαρκελώνη, το 1992. Αντιπρόεδρος της AIBA διετέλεσε, μεταξύ άλλων, ο Κουβανός Ουάλντο Σαντιάγκο. Το 1951 ξεκίνησαν οι Παναμερικανικοί Αγώνες Πυγμαχίας. Η Αμερικανική ήπειρος φιλοξένησε πολλές φορές παγκόσμια πρωταθλήματα πυγμαχίας, διεθνή τουρνουά και διοργανώσεις, καθώς και Ολυμπιακούς Αγώνες.

ΑΣΙΑ

Στην Ασία η πυγμαχία υπήρξε άθλημα αυτοάμυνας, δύναμης, αντοχής και πειθαρχίας. Το 1932 ο Φιλιππινέζος Χοσέ Βιγιανουέβα κατέλαβε την Τρίτη θέση στους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες. Το 1964 στο Τόκιο ο Τακάο Σακουράι έγινε ο πρώτος Ολυμπιονίκης στα 54 κιλά. Ο Κορεάτης Τσι Τζινγκ Τζου κέρδισε ασημένιο μετάλλιο το 1968 στο Μεξικό. Οκτώ χρόνια αργότερα, στους Ολυμπιακούς του Μόντρεαλ το 1976, η Ασία κέρδισε μετάλλιο με τον Φου Κονγκ Τζο. Το 1984 ο Κορεάτης Σιν Τζουν Σουπ κατέκτησε το χρυσό στα μεσαία βάρη, ενώ στη Σεούλ ο επίσης Κορεάτης Μπάικ Χιουν Μαν κέρδισε το ασημένιο μετάλλιο στα βαρέα βάρη. Ο Ταϊλανδέζος Νταούι Ουμπονμάχα κατέκτησε ασημένιο στα ελαφρά το 1984 στο Λος Άντζελες. Στη Βαρκελώνη το 1992 ο Τσόνι Τσολσού κέρδισε χρυσό. Ήταν η πρώτη φορά που το μετάλλιο κατέκτησε χώρα της Ασίας και όχι η Κούβα.

Η Ομοσπονδία Πυγμαχίας της Ασίας (FAAB) ιδρύθηκε το 1962. Ο πρόεδρος της FAAB Κατσούτζι Σιμπάτα διετέλεσε επίσης αντιπρόεδρος της AIBA.

ΩΚΕΑΝΙΑ

Το άθλημα εμφανίζεται στην Αυστραλία στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Η πυγμαχία και η πάλη συνδυάζονταν από την αρχή του αιώνα έως το 1953, χρονιά κατά την οποία διαχωρίστηκαν εντελώς. Η Αυστραλία είναι μία από τις χώρες που συμμετείχε σε όλους τους Ολυμπιακούς Αγώνες από το 1908 έως σήμερα. Σπουδαίοι πυγμάχοι από την Αυστραλία υπήρξαν οι : 1908 Λονδίνο: Ρέτζιναλντ Μπάρκερ (αργυρό), 1948 Λονδίνο: Άντριαν Χολμς (4^η θέση), 1956 Μελβούρνη: Κέβιν Τζον Χόγκαρθ (χάλκινο), 1960 Ρώμη: Όλιβερ Τέιλορ (χάλκινο), Άντονι Μάντιγκαν (χάλκινο), 1988 Σεούλ: Γκράαμ Τσένι (ασημένιο). Στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Μόσχας το 1980, ο 15χρονος Τζέιμι Νίκολσον κέρδισε το χάλκινο μετάλλιο. Η Αυστραλία οργανώνει κάθε χρόνο πενήντα εθνικά πρωταθλήματα πυγμαχίας.

Το 1928 ο Τεντ Μόργκαν κέρδισε το χρυσό μετάλλιο για τη Νέα Ζηλανδία. Νεοζηλανδοί πυγμάχοι που κέρδισαν μετάλλια σε Ολυμπιακούς Αγώνες είναι: 1928 Άμστερνταμ: Έντουαρντ (Τεντ) Μόργκαν (χρυσό), 1984 Λος Άντζελες: Κέβιν Μπάρι (ασημένιο), 1992 Βαρκελώνη: Ντέιβιντ Τούα 9χάλκινο).

Ο αγώνας του 20ού αιώνα

Ήταν 8 Μαρτίου 1971, όταν ο Μοχάμετ Άλι(Κάσιους Κλέι) αντιμετώπισε τον παγκόσμιο πρωταθλητή «όλων των κατηγοριών» Τζο Φρέιζιερ στο Madison Square Garden. Διαιτητής ήταν ο Άρθουρ Μερκάντε. Προπονητής του Άλι ήταν ο Άντζελο Ντάντι και του Φρέιζιερ ο Έντι Φατς. Τον αγώνα παρακολούθησαν διάσημοι όπως η Μπάρμπαρα Στρέιζαντ, ο

Μπιλ Κόσμπι και ο Σάμι Ντέιβις Τζούνιορ. Ήταν η πρώτη φορά που διεξήχθη αγώνας ανάμεσα σε αήττητο πρώην πρωταθλητή βαρέων βαρών και επίσης σε αήττητο πρωταθλητή. Ο Μοχάμετ Άλι έχασε τον τίτλο του πρωταθλητή, όχι σε αγώνα, αλλά όταν αρνήθηκε να υπηρετήσει στον στρατό το 1967.

Μοχάμεντ Άλι, γεννημένος επαγγελματίας πρωταθλητής.

Ο Φρέιζιερ ήταν 27 ετών και ο Άλι 29. Τα εισιτήρια είχαν πουληθεί ένα μήνα πριν τον αγώνα και έφταναν στην τιμή ρεκόρ των 150 δολαρίων. Τον αγώνα παρακολούθησαν 20.455 θεατές και 300.000.000 τηλεθεατές, νικητής ανακηρύχθηκε ο Φρέιζιερ. Οι δύο πρωταθλητές συναντήθηκαν δύο φορές ακόμη μετά από τη μεγάλη εκείνη βραδιά.

Σπουδαίοι πυγμάχοι στο πέρασμα του χρόνου

Τζέιμς Φιγκ: Θεωρείται ο πρώτος πρωταθλητής βαρέων βαρών στην ιστορία του αθλήματος. Αποσύρθηκε το 1734. Πολλοί ήταν οι σημαντικοί αθλητές που ακολούθησαν μετά το Φιγκ. Ο

Τζ. Μπράουντον, που αγωνιζόταν από το 1729 έως το 1750, θεωρείται ως ο πατέρας της πυγμαχίας επειδή είναι ο πρώτος που καθιέρωσε κανόνες, ενθάρρυνε τη χρήση γαντιών και οδήγησε άμεσα στη θέσπιση των κανονισμών του Κουίνσμπερι.

Η πυγμαχία συνέχισε να κερδίζει σε δημοτικότητα σε όλον τον 19^ο αιώνα στην Αγγλία. Αθλητές που διακρίθηκαν, ήταν οι Τζέμ Μπέλκερ, Χένρι Πηρς και Τομ Κριμπ. Προς το τέλος του αιώνα εμφανίζονται οι Τομ Σέγιερ και Τζεμ Μείς.

Το 1880 ο Ιρλανδός Ράντι Ράιαν αναδεικνύεται πρωταθλητής βαρέων βαρών. Θα χάσει τη διάκριση από τον Τζ. Σάλιβαν, Αμερικανό πρώτης γενιάς, Ιρλανδικής καταγωγής. Ο Σάλιβαν ήταν αυτός που ανέβασε τη δημοτικότητα της πυγμαχίας στην Αμερική. Δέκα χρόνια αργότερα έχασε τον τίτλο από το συμπατριώτη του Τζέιμς Κορμπέτ ο οποίος αργότερα ηττήθηκε από τον Άγγλο Μπομπ Φριτσίμουνγκ.

Τόμι Φαρ: Ανθρακωρύχος που καταγόταν από την Ουαλία, ο Τόμι Φαρ κέρδισε πολλούς γνωστούς πυγμαχούς της εποχής του, όπως τον Τόμι Λόραν και τον Μπομπ Όλιν. Στις 30 Αυγούστου 1937 προκάλεσε σε αγώνα τον πρωταθλητή Τζόε Λιούις και ηττήθηκε.

Ντον Κότσελ: Σιδηρουργός στο επάγγελμα, ο Κότσελ ξεκίνησε να ασχολείται με την πυγμαχία το 1946 και κέρδισε πολλές νίκες. Σε αγώνα με τον πρωταθλητή Ρόκι Μαρτσιάνο, τον Μαιο του 1955, έχασε αλλά ο Μαρτσιάνο δήλωσε: «Δεν έχω κτυπήσει τόσο πολύ και τόσο δυνατά άλλον άνθρωπο στη ζωή μου».

Χάρι Κούπερ: Γνωστός ως ο «εχθρός μας», προκάλεσε τον Μοχάμετ Άλι το 1963 στο Wembley Stadium. Ο αγώνας έληξε με τον Κούπερ να αιμοφραγεί στο αριστερό μάτι. Τρία χρόνια αργότερα θα αγωνιστούν ξανά μαζί. Και αυτή τη φορά όμως ο αγώνας διακόπηκε λόγω τραυματισμών.

Τζόε Μπούγκνερ: Γεννήθηκε στην Ουγγαρία αλλά η καριέρα του ξεκίνησε στο Λονδίνο το 1967. Κέρδισε γνωστούς Αμερικανούς πυγμάχους όπως οι Τσακ Ουέπνερ και Μακ Φόστερ. Το 1973 ηττήθηκε από τον Μοχάμετ Άλι και τον Τζο Φρέιζιερ. Τον Ιούλιο του 1975 στην Κουάλα Λουμπόρ αντιμετώπισε τον Άλι για τον τίτλο βαρέων βαρών και ηττήθηκε. Επέστρεψε το 1998 και σε ηλικία 48 ετών κέρδισε τον Μποουνκράσερ Σμιθ, πρώην πρωταθλητή της WBA, ο οποίος ήταν τότε 45 ετών.

Ρίτσαρντ Ντυν: Γεννήθηκε στο Χάλιφαξ της Αγγλίας και κατέκτησε τίτλους σε αγώνες το 1975. Την επόμενη χρονιά αντιμετώπισε τον Μιχάμετ Άλι για τον τίτλο της κατηγορίας βαρέων βαρών στο Μόναχο αλλά ηττήθηκε.

Λένοξ Λιούις: Κέρδισε χρυσό μετάλλιο για τον Καναδά στους Ολυμπιακούς του 1988 και στη συνέχεια επέστρεψε στην Αγγλία, τη γενέτειρά του. Το 1992 κέρδισε τον Ρέιζορ Ράντουκ και κατέκτησε τον τίτλο του WBC. Είναι ο παγκόσμιος πρωταθλητής όλων των κατηγοριών, μετά τη νίκη του επί του Μ.Τάισον.

Τεόφιλο Στήβενσον

Ο κορυφαίος πυγμάχος όλων των εποχών στην ερασιτεχνική πυγμαχία γεννήθηκε στις 29 Μαρτίου 1952 στο Πουέρτο

Μάδρε της επαρχίας Λας Τούνας στην Κούβα. Ο Στήβενσον συνδύαζε τη δύναμη με την τεχνική κατά τρόπο ιδανικό και ήταν άριστος χειριστής και των δύο χεριών του.

Ο Τεόφιλο Στήβενσον κυριάρχησε από το 1971 έως το 1986 στη κατηγορία βαρέων βαρών και θεωρείται ο σημαντικότερος Κουβανός πυγμάχος.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1972, σε ηλικία 20 ετών κέρδισε εύκολα με νοκ άουτ τον Ρουμανό Ίον Άλεξ στον ημιτελικό και τον Γερμανό Πέτερ Χούσινγκ στον τελικό. Ο Στήβενσον θεωρήθηκε διάδοχος των κορυφαίων Αμερικανών πυγμάχων Κάσιους Κλέι, Τζο Φρέιζιερ και Τζορτζ Φόρμαν, οι οποίοι ωστόσο έγιναν επαγγελματίες και απέκτησαν πλούτη από τους αγώνες στους οποίους συμμετείχαν.

Ο Στήβενσον αντίθετα έμεινε πάντα πιστός στον ερασιτεχνισμό και θερμός υποστηρικτής του Φιντέλ Κάστρο. Οι Κουβανοί τον ονόμασαν δράκο. Κατέκτησε το παγκόσμιο πρωτάθλημα του 1974 κερδίζοντας όλους τους αντιπάλους του με νοκ άουτ. Το 1976 σε ηλικία 24 ετών, κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μόντρεαλ. Στον ημιτελικό νίκησε τον κορυφαίο Αμερικανό Τζόνι Τερ στον πρώτο γύρο. Μολονότι παράγοντες της επαγγελματικής πυγμαχίας προσπάθησαν να τον πείσουν να γίνει επαγγελματίας, παρέμεινε πιστός στον

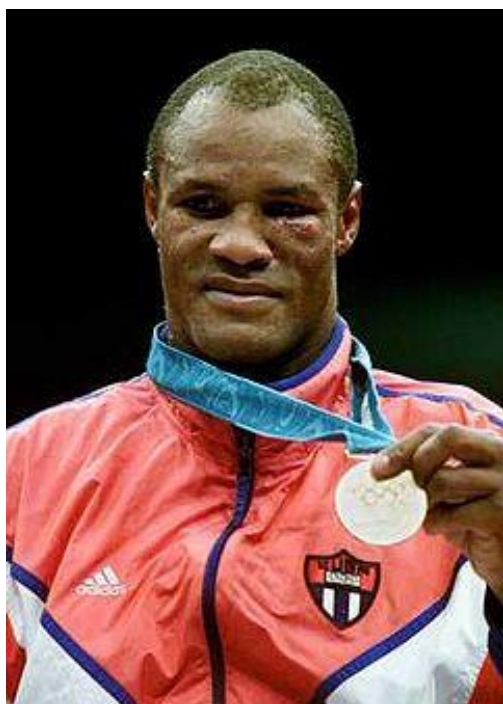
ηγέτη της Κούβας και προτίμησε την απλή ζωή. Το 1978 για μια ακόμη φορά κατέξησε το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα, επιβεβαιώνοντας την αξία του. Ο 28χρονος πια Κουβανός Ολυμπιονίκης έφθασε στο απόγειο της δόξας του στην Ολυμπιάδα της Μόσχας, νικώντας με ευκολία όλους τους αντιπάλους του. Στον τελικό ο Πιότρ Ζάεβ – ο μεγαλύτερος Σοβιετικός πυγμάχος – προσπάθησε να αντισταθεί, αλλά τελικά υπέκυψε στις γροθιές του Στήβενσον, που κατέκτησε το τρίτο του χρυσό μετάλλιο. Η Κούβα δεν έλαβε μέρος στους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες το 1984. Έτσι, οι πολιτικές σκοπιμότητες στέρησαν από τον Στήβενσον την ευκαιρία να γίνει για τέταρτη φορά χρυσός Ολυμπιονίκης. Το 1986, στα 34 χρόνια του, συμμετείχε στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα και κατέκτησε την πρώτη θέση. Η ένδοξη σταδιοδρομία του ολοκληρώθηκε με 190 νίκες – από τις οποίες οι 80 με νοκ άουτ – σε σύνολο 200 αγώνων.

Η κυβέρνηση της Κούβας τίμησε το χρυσό παιδί της προσφέροντάς του αξιώματα στην αθλητική ηγεσία της χώρας, όπως και στον επίσης μεγάλο Ολυμπιονίκη Αλμπέρτο Χουαντορένα. Το 1976, παράλληλα με την αθλητική του σταδιοδρομία, ο Στήβενσον ήταν βουλευτής της περιφέρειας Λας Τούνας. Μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μόντρεαλ, που τον ανέδειξαν σε είδωλο στην πατρίδα του, ο Τεόφιλο Στήβενσον έγινε στόχος των Αμερικανών οργανωτών αγώνων επαγγελματικής πυγμαχίας, οι οποίοι επεδίωκαν τη συνάντηση του Κουβανού πυγμάχου στο ίδιο ρινγκ με τον Μοχάμετ Άλι με έπαθλο τον τίτλο του πρωταθλητή στα βαρέα βάρη. Η άρνηση του Τεόφιλου Στήβενσον υπήρξε ιστορική. Ακόμα και όταν οι Αμερικανοί του πρότειναν ως αμοιβή για τη συμμετοχή του 5 εκ. Δολάρια, ποσό εξωφρενικό για τα δεδομένα της εποχής,

εκείνος απάντησε: «Τι αξίζουν πέντε εκατομμύρια δολάρια μπροστά στην αγάπη πέντε εκατομμυρίων Κουβανών?», γυρίζοντας την πλάτη του στην επαγγελματική πυγμαχία.

Φέλιξ Σαβόν

Ο Σαβόν, ο γίγαντας με το παιδικό πρόσωπο, γεννήθηκε στην ανατολική επαρχία του Γκουαντανάμο και είναι ο πυγμαχός που έχει κατακτήσει τους περισσότερους τίτλους στα επίσημα πρωταθλήματα. Στην εικοσάχρονη πορεία του στον χώρο της πυγμαχίας, ο Σαβόν κατέκτησε τρία χρυσά Ολυμπιακά μετάλλια' το 1992 στη Βαρκελώνη, επικρατώντας του Νιγηριανού Ντέιβιντ Ιζονιτρέι, το 1996 στην Ατλάντα νικώντας τον Καναδό Ντέιβιντ Ντεφιαγκμπόνκαι το 2000 στο Σίδνεϊ απέναντι στο Ρώσο Σουλταναχμέντ Ιμψατζίμοφ. Ο Σαβόν κατέκτησε επίσης πέντε τίτλους παγκόσμιου πρωταθλητή (1986, 1989, 1991, 1993 και 1995) ενώ δύο φορές ηττήθηκε σε τελικούς παγκοσμίων πρωταθλημάτων (1997 και 1999). Θα μπορούσε να είναι ο μοναδικός στην ιστορία της πυγμαχίας που θα είχε κατακτήσει τέσσερις φορές χρυσό μετάλλιο σε Ολυμπιακούς, αν η Κούβα δεν είχε μποϊκοτάρει τους Αγώνες του 1984. Ο Σαβόν απέρριψε κατηγορηματικά την επαγγελματική πυγμαχία διότι θεωρούσε την ερασιτεχνική πυγμαχία ανώτερη από την προπαγάνδα των επαγγελματιών αγώνων. «Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στην επαγγελματική πυγμαχία και στο Ολυμπιακό ιδεώδες», είχε τονίσει χαρακτηριστικά.

Φέλιξ Σαβόν, τρεις φορές χρυσός Ολυμπιονίκης στη κατηγορία βαρέων βαρών.

ΤΟ ΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ ΣΤΗ ΝΕΟΤΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ

Στα χρόνια της νεότερης ιστορίας της χώρας μας, και καθ'όλη τη διάρκεια του 20^{ου} αιώνα, η πυγμαχία γνώρισε αρκετές ενδιαφέρουσες στιγμές, ενώ πολλοί ήταν οι αξιόλογοι αθλητές που κατέκτησαν σημαντικές διακρίσεις.

Η αναβίωση του αθλήματος στον 20^ο αιώνα

Κατά την σύγχρονη εποχή, η πυγμαχία διαδόθηκε στην Ελλάδα μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922, από Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, της Σμύρνης και άλλων πόλεων της Μικράς Ασίας. Ο εκεί ελληνισμός είχε δημιουργήσει ιδιαίτερα αξιόλογη αθλητική υποδομή σε όλα τα αθλήματα, με σημαντικές διακρίσεις σε διεθνές επίπεδο, πολύ πριν αυτό

συμβεί και στον ευρωπαϊκό ελλαδικό χώρο. Κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας (1923 – 1924) έφθασαν πολλοί αθλητές ως πρόσφυγες στην πατρίδα και ανάμεσά τους αρκετοί πυγμάχοι. Το πρώτο τμήμα πυγμαχίας δημιουργήθηκε το 1923 στον Πανελλήνιο Αθλητικό Σύλλογο της Αθήνας.

Το 1924 εγκαταστάθηκε στην ελληνική πρωτεύουσα ο νεαρός πυγμάχος από την Κωνσταντινούπολη Κώστας Περλάτος. Ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα στο άθλημα και κέρδισε δίκαια τον τίτλο του πρώτου δασκάλου της πυγμαχίας στην Ελλάδα. Την ίδια χρονιά (1924) ιδρύθηκε η Ένωση Πυγμαχίας Αθηνών, η οποία διοργάνωσε τους πρώτους πυγμαχικούς αγώνες στην πρωτεύουσα. Αντιπρόεδρος της Ένωσης ήταν ο Δημήτρης Καραμπάτης, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πανιωνίου και πυγμάχος ο ίδιος. Σε αγώνα που διεξήχθη τον Ιανουάριο του 1925, ο Δ. Καραμπάτης κέρδισε τον αντίπαλό του Δημητρίου στον πρώτο γύρο, όπως έγραψε η εφημερίδα Βραδυνή, η οποία είχε καταχωρήσει διαφήμιση για τον αγώνα. Ο Καραμπάτης ήταν επίσης ο εκδότης του αθλητικού περιοδικού **Η πυγμαχία**. Ένας Έλληνας πυγμάχος, ο Εμέ Γνευτός, έλαβε μέρος στους 8^{ους} Ολυμπιακούς Αγώνες που διεξήχθησαν το 1924 στη Παρίσι.

Το 1925 ιδρύθηκε ο πρώτος πυγμαχικός σύλλογος της χώρας, ο Σύλλογος Πυγμαχίας Αθηνών. Τη χρονιά εκείνη ο Κώστας Περλάτος ίδρυσε στην Αθήνα, στην οδό Πανεπιστημίου, την πρώτη σχολή πυγμαχίας, η οποία έφθασε μέσα σε ελάχιστο διάστημα να αριθμεί 52 μαθητές. Στα επόμενα χρόνια, η πυγμαχία θα γνωρίσει μεγάλη εξέλιξη στην Αθήνα. Στην περαιτέρω ανάπτυξη του αθλήματος και στην αύξηση της απήχησής του στη νεολαία της εποχής, συνέβαλε σημαντικά ο

Αγαθοκλής Μπάρκας, ιδιοκτήτης πυγμαχικού κέντρου που στεγαζόταν σε μικρό οίκημα του κέντρου, στη συμβολή των οδών Σόλωνος και Ασκληπιού. Σημαντικοί πυγμάχοι της Αθήνας και του Πειραιά κατά την τελευταία προπολεμική δεκαετία ήταν ο Γιάννης Μυλοποταμιτάκης, ο Γιώργος Πριόβολος, ο Κώστας Ξυδάς, ο Γοζαδίνος, ο Καλαφάτης και ο Δημήτρης Γρίσπος.

Στους 9^{ους} Ολυμπιακούς Αγώνες που διεξήχθησαν στο Άμστερνταμ το 1928 έλαβε μέρος για δεύτερη φορά ένας Έλληνας πυγμάχος. Ήταν ο Γιώργος Κλάδης. Για Τρίτη φορά ένας πυγμάχος θα λάβει μέρος σε Ολυμπιακούς Αγώνες στο Λος Άντζελες, το 1932 ήταν ο Νίκος Μαστορίδης από το νησί της Σύμης.

Στους 11^{ους} Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου (1936) συμμετείχε ο πυγμάχος Ιωάννης Ψιάκης στα 78 κιλά.

Ύστερα από μερικά χρονιά δημιουργικής δραστηριότητας στην Αθήνα, ο Κώστας Περλάτος έφυγε από την πρωτεύουσα και εγκαταστήθηκε στη Θεσσαλονίκη (1932). Εκεί υπήρχε ήδη ένας μικρός αξιόλογος πυρήνας από νεαρούς πυγμάχους, οι οικογένειες των οποίων είχαν φθάσει στη Βόρεια Ελλάδα ως πρόσφυγες κατά την περίοδο 1922 – 1923. Ανάμεσά τους και ο Ευάγγελος Τσοχατζόπουλος, πατέρας του πολιτικού, βουλευτή και υπουργού Άκη Τσοχατζόπουλου.

Ο Περλάτος έδωσε νέα δημιουργική πνοή στην πυγμαχία της Θεσσαλονίκης και έθεσε τις βάσεις της ερασιτεχνικής πυγμαχίας. Για περισσότερα από τριάντα χρόνια ήταν ο στυλοβάτης του αθλήματος στη Βόρεια Ελλάδα. Ο πυγμαχικός σύλλογος της Θεσσαλονίκης, που ιδρύθηκε κατά την προπολεμική περίοδο με πρωτεργάτη τον Κώστα Περλάτο,

ανέδειξε κορυφαίους πρωταθλητές. Σπουδαίοι Βορειοελλαδίτες πυγμάχοι της εποχής ήταν, εκτός από τον Κώστα Περλάτο, ο Γιώργος Αγγελίδης, ο Α. Π. Λεονταρίδης, ο Ντίνος Ουζιέλ, ο Στέφανος Ταυρίδης, ο Κοντίδης, ο Χρήστου, ο Θεοφανίδης, ο Αξούς, καθώς και ο «Αρτέμης» - ο Αρτέμιος Ιωαννίδης – η οικογένεια του οποίου ανέδειξε επτά συνολικά πρωταθλητές.

Κατά την ίδια χρονική περίοδο ανέπτυξε σημαντική δραστηριότητα στη Θεσσαλονίκη η ομάδα της ισραηλιτικής κοινότητας Μακάμπι, η οποία διοργάνωνε τότε πολλούς αγώνες, μετακαλώντας αθλητές και από άλλες πόλεις της Β. Ελλάδας. Ο διωγμός του ισραηλιτικού στοιχείου της Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής οδήγησε, όπως ήταν φυσικό, στη διάλυση της Μακάμπι.

Εν τω μεταξύ είχε αρχίσει να ανατέλλει στο διεθνές πυγμαχικό στερέωμα το αστέρι του μεγαλύτερου Έλληνα πυγμάχου όλων των εποχών, του Αντώνη Χριστοφορίδη. Γεννημένος το 1917 στη Μερσίνα, μια μικρή πόλη της Μ. Ασίας, ο Χριστοφορίδης ξεκίνησε την αθλητική του σταδιοδρομία στην Αθήνα λίγο πριν κλείσει τα 15 του χρόνια. Λίγο αργότερα έφυγε για τη Γαλλία. Στο Παρίσι όπως και σε άλλες γαλλικές πόλεις, διακρίθηκε για το ταλέντο και την τεχνική του, αντιμετωπίζοντας και κερδίζοντας συχνά πυγμάχους οι οποίοι ήταν καθιερωμένοι στην Ευρώπη. Ύστερα από μια σειρά νικηφόρων αγώνων, ο Χριστοφορίδης κατέκτησε το πρωτάθλημα Ελλάδας (1937) καθώς και το πρωτάθλημα Ευρώπης ημιβαρέων βαρών (1938), ενώ σε ηλικία 24 ετών, έγινε κάτοχος της χρυσής ζώνης (1941), μετά από αγώνα που πραγματοποιήθηκε στις ΗΠΑ. Ο

Χριστοφορίδης συνέχισε την ένδοξη πορεία του στις ΗΠΑ και αργότερα εγκαταστήθηκε στην Αθήνα. Πέθανε το 1985.

Η μεταπολεμική περίοδος

Το 1946 ιδρύθηκε η Ελληνική Ομοσπονδία Πυγμαχίας, η οποία αποτελεί τον επίσημο φορέα του αθλήματος και είναι υπεύθυνη για την οργάνωση και την διεξαγωγή του. Η ΕΟΠ αναγνωρίστηκε από το Πρωτοδικείο Αθηνών το 1951. Οι Έλληνες πυγμάχοι αγωνίστηκαν για πρώτη φορά με τους τότε διεθνείς κανονισμούς του αθλήματος το 1949 σε αγώνες των τριών γύρων, ο καθένας από τους οποίους είχε διάρκεια δύο λεπτών. Κάθε χρόνο οργανώνεται από την Ομοσπονδία το Πανελλήνιο Πρωτάθλημα για παιδιά, εφήβους και άνδρες στις έντεκα ισχύουσες κατηγορίες βαρών και σε αγώνες των τεσσάρων γύρων των δύο λεπτών.

Το 1946 ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη ο πρώτος μεταπολεμικός πυγμαχικός σύλλογος, ο ΠΟΕΘ, με πρωτεργάτη και πρώτο προπονητή τον Κ. Περλάτο. Το έργο του συνέχισε ο Παναγιώτης Αντωνόπουλος, ένας ακούραστος όσο και επιτυχημένος προπονητής και στυλοβάτης του αθλήματος της πυγμαχίας στη Θεσσαλονίκη –αρχικά- και σε όλη την Ελλάδα αργότερα, ο οποίος εργάστηκε ως ομοσπονδιακός προπονητής για πολλά χρόνια.

Για ένα διάστημα τεσσάρων περίπου χρόνων, κατά την περίοδο του Εμφυλίου Πολέμου (1946-1949), ο ΠΟΕΘ θα αδρανήσει, όπως άλλωστε και όλη η αθλητική κίνηση στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας. Στο διάστημα 1949-1952 σημειώθηκε κάποια μικρή δραστηριότητα στην πυγμαχία, με

προσωπική πρωτοβουλία αθλητών, οι οποίοι διοργάνωναν αγώνες με εισιτήριο σε αίθουσες της πόλης και σε θερινούς κινηματογράφους. Ανάμεσα στους αξιόλογους πυγμάχους της σύντομης σε διάρκεια εκείνης περιόδου, συγκαταλέγονται οι Ηλιάδης, Λεωνίδα Νεκεφτίδης, Αναστασάκης, Μπουμπουρίδης, Ευθυμιάδης, καθώς και οι εκολαπτόμενοι πυγμάχοι Στράτος και Μάρκος Πάντας. Ο ΠΟΕΘ επανιδρύθηκε το 1953-1954, με προπονητή τον Γιώργο Λοϊζο και αργότερα τον Παναγιώτη Αντονόπουλο. Ανέδειξε στη συνέχεια πολλούς αξιόλογους πυγμάχους, όπως οι Θεόφιλος και Νίκος Ιωαννίδης, ο Μιχάλης Μπογδάνος, ο Βύρων Στοϊμενίδης, ο Χαρίδημος (Χάρης) Αποστολίδης, οι αδελφοί Στράτος και Μάρκος Πάντας, ο Γιώργος Χατζηευστρατίου, οι Αδερφοί Τάκης και Νίκος Θωμαΐδης, οι Μηνάς Καράνταης, Τάκης Γκαρίπης, Λάμπης Ασκαρίδης, Γιάννης Παχατουρίδης, Δημήτρης Κυριαζής και πολλοί άλλοι νεότεροι αθλητές.

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 ο Θεόφιλος Ιωαννίδης (γιος του «Αρτέμη» της προπολεμικής εποχής) ήταν ο εμπνευστής, δημιουργός και προπονητής ενός άρτιου πυγμαχικού τμήματος, το οποίο λειτούργησε για αρκετά χρόνια στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Στον Λάκη (Θεόφιλο) Ιωαννίδη, δικηγόρο και δημοσιογράφο, σήμερα δημοτικό σύμβουλο Θεσσαλονίκης από το 2002, η Ελληνική πυγμαχία- και ιδιαίτερα της Θεσσαλονίκης- οφείλει πολλά. Ο Λάκης Ιωαννίδης έγραψε επίσης ένα μικρό αλλά πολύ χρήσιμο και πρωτοποριακό για την εποχή του βιβλίο με τίτλο **Η τεχνική της πυγμαχίας**.

Γνωστός Έλληνας προπονητής υπήρξε ο Λευτέρης Λειβάδης, ο οποίος ανέδειξε μεταξύ άλλων τους Γιώργο Στεφανόπουλο, Τιγκράν Ουζλιάν, Άγγελο τσιρπίδη και Γιώργο Τσαχάκη. Ο

προπονητής του ΠΟΕΘ Παναγιώτης Αντονόπουλος διετέλεσε προπονητής της Ελληνικής Ομοσπονδίας Πυγμαχίας επί 18 χρόνια περίπου, ενώ ικανός προπονητής ήταν ο Γεώργιος Καπαντεδάκης. Για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 της Εθνικής ομάδας ήταν ο Κουβανός Πίο Εφρέν Μαρτίνες Σίλβα, ο Βλαδίμηρος Ουρκουντίνοφ και ο Πανταζής Μαρκάκης.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΑ

Κορυφαίος Έλληνας πυγμάχος μετά το 1980 υπήρξε ο Αθανάσιος Ηλιάδης με τρομερό αριστερό χέρι που έκανε έναν προπονητή της εθνικής ομάδας της Πολωνίας να τον αποκαλεί «το καταραμένο χέρι», αφού εκείνο το χέρι είχε ρίξει νοκ άουτ δύο από τους πυγμάχους του, σε ισάριθμους αγώνες.

Ο Ηλιάδης συμμετείχε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μόντρεαλ (1976) στα 67 κιλά' στην ίδια κατηγορία κέρδισε χρυσά μετάλλια σε τρεις συνεχόμενες διοργανώσεις των Βαλκανικών Αγώνων.

Στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα πυγμαχίας του 1978 κατέκτησαν την τέταρτη θέση ο Σάκης Ηλιάδης στην κατηγορία των 67 κιλών και ο Χρήστος Κακούρης στην κατηγορία των 63.5 κιλών. Ο Ηλιάδης κέρδισε το τρίτο του χρυσό μετάλλιο σε βαλκανικούς αγώνες στην τελευταία διοργάνωση του θεσμού αυτού, η οποία έγινε στην Αθήνα.

Ο Μάκης Κολέθρας κέρδισε χρυσό μετάλλιο στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα ένοπλων δυνάμεων το 1988. Ο Γιώργος Ιωαννίδης κέρδισε τρεις φορές το χρυσό μετάλλιο στο κύπελλο «Ακρόπολης», μία διοργάνωση με μεγάλο διεθνές κύρος και σημαντικές συμμετοχές, που διεξάγεται κάθε χρόνο στην

ελληνική πρωτεύουσα. Αξιόλογος πυγμάχος της ίδιας εποχής ήταν επίσης ο αδερφός του, Γιάννης.

Ο Τιγκράν Ουζλιάν κέρδισε την 7^η θέση στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα το 1995 και συμμετείχε στην ελληνική αποστολή στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϊ το 2000 στα 60 κιλά. Στην ίδια αποστολή συμμετείχαν ο Αρτούρ Μικαελιάν (54 κιλά) και ο Αντώνης Γιαννούλας (75 κιλά).

Σπουδαίος πυγμάχος υπήρξε επίσης ο Ευάγγελος Οικονομάκος του ΠΑΟ, που συμμετείχε με την ελληνική αποστολή σε δύο Ολυμπιάδες' του Μεξικού (1968) στα 67 κιλά και του Μονάχου (1972) στα 71 κιλά. Ο Οικονομάκος κέρδισε επίσης το χρυσό μετάλλιο στους Μεσογειακούς αγώνες του 1969. Στο Μεξικό αγωνίστηκαν ακόμα ο Στράτος Αλεξόπουλος στα 81 κιλά, ο Άγγελος Θεοτοκάτος στα 54 κιλά, και ο Αθανάσιος Γιαννόπουλος στα 75 κιλά.

Ένας από τους πιο σημαντικούς Έλληνες πυγμάχους των μεταπολεμικών χρόνων ήταν ο Γιώργος Στεφανόπουλος, 5^{ος} Ολυμπιονίκης στο Λος Άντζελες το 1984. Ο Στεφανόπουλος αναδείχθηκε επίσης πρώτος Μεσογειονίκης το 1993 στη Μασσαλία και το 1991 κατέκτησε τη 2^η θέση στους πανευρωπαϊκούς που διεξήχθησαν στη Σουηδία. Το 1993 κατετάγη τρίτος στους πανευρωπαϊκούς της Τουρκίας, ενώ τα έτη 1983, 1987 και 1990 ήταν πρώτος Βαλκανιονίκης.

Γιώργος Στεφανόπουλος, ο μοναδικός Έλληνας Ολυμπιονίκης στη σύγχρονη εποχή.

Ο Γιώργος Μουρλάς κέρδισε χρυσό μετάλλιο στους Μεσογειακούς Αγώνες του 1997 στην Ιταλία. Ο Γιώργος Τσαχάκης κατέκτησε αργυρό στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα το 1989 και ο Αγαθάγγελος Τσιριπίδης ήταν χρυσός πρωταθλητής στους Μεσογειακούς του 1991, λίγο μετά τον επαναπατρισμό του από την πρώην ΕΣΣΔ.

Έλληνες πυγμάχοι στους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες

8^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Παρίσι 1924: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Εμέ Γνευτός.

9^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Άμστερνταμ 1928: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Γιώργος Κλάδης.

10^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Λος Άντζελες 1932: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Νίκος Μαστορίδης.

11^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Βερολίνο 1936: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Ιωάννης Ψιάκης στην κατηγορία των 78 κιλών.

17^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Ρώμη 1960: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Παναγιώτης Κοσταρέλλος στα 54 κιλά.

19^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Μεξικό 1968: Έλαβαν μέρος οι πυγμάχοι Ευστράτιος Αλεξόπουλος στα 81 κιλά, Άγγελος Θεοτοκάτος στα 54 κιλά και Ευάγγελος Οικονομάκος στα 67 κιλά.

20^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Μόναχο 1972: Έλαβαν μέρος οι πυγμάχοι Άγγελος Θεοτοκάτος στα 57 κιλά, Ευάγγελος Οικονομάκος στα 71 κιλά και Αθανάσιος Γιαννόπουλος στα 75 κιλά.

21^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Μόντρεαλ 1976: Έλαβαν μέρος οι πυγμάχοι Γεώργιος Αγριμανάκης στα 63.5 κιλά και Α. Ηλιάδης στα 54 κιλά.

24^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Σεούλ 1988: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Γ. Ιωαννίδης στα 75 κιλά.

25^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Βαρκελώνη 1992: Έλαβε μέρος ο Γεώργιος Στεφανόπουλος στα 62 κιλά.

27^{οι} Ολυμπιακοί Αγώνες Σίδνεϊ 2000: Έλαβε μέρος ο πυγμάχος Αρτούρ Μικαελιάν στα 54 κιλά , ο Τιγκράν Ουζλιάν στα 60 κιλά και ο Α. Γιαννούλας στα 75 κιλά.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΟΥΡΝΟΥΑ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ (25/05/2004 – 30/05/2004)

Οι πυγμαχικοί αγώνες της 28^{ης} Ολυμπιάδας, που θα γίνει στην Αθήνα τον Αύγουστο του 2004, θα διεξαχθούν στην Ολυμπιακή πόλη του Περιστερίου. Το άθλημα θα φιλοξενηθεί στο

Ολυμπιακό Γυμναστήριο Πυγμαχίας Περιστερίου το οποίο έχει χωρητικότητα 8.200 θέσεων.

Με τα χρώματα της Ελλάδας θα αγωνιστούν οι αθλητές: Μάριος Καπερώνης (60 κιλά), Σπύρος Ιωαννίδης (64 κιλά), Θεόδωρος Κοτάκος (64 κιλά), Γιώργος Γαζής (75 κιλά), Ηλίας Παυλίδης (81 κιλά) και Σπύρος Κλαδούχας (91 κιλά).

Λίγους μήνες πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες διεξήχθη στις ολυμπιακές εγκαταστάσεις του Περιστερίου ένα πολύ σημαντικό διεθνές τουρνουά πυγμαχίας. Τη συνολική φροντίδα και οργάνωση είχε η Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων «Αθήνα 2004».

Στο τουρνουά αυτό έλαβαν μέρος περισσότεροι από εκατό πυγμάχοι από 35 χώρες έπειτα από πρόσκληση της AIBA. Οι αθλητές αυτοί έχουν ήδη προκριθεί και θα αγωνιστούν στην Ολυμπιάδα της Αθήνας. Το τουρνουά πραγματοποιήθηκε στο διάστημα από 25 έως 30 Μαΐου και σημείωσε μεγάλη επιτυχία' επικεφαλής της ομάδας των Ελλήνων αθλητών ήταν οι πυγμάχοι που θα αποτελέσουν την ελληνική αποστολή στην Ολυμπιάδα του 2004.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ

Στις 14 Ιουλίου 1924 στο 4^ο συνέδριο της FIBA στο Παρίσι, στη διάρκεια της 8^{ης} Ολυμπιάδας, αποφασίστηκε η διεξαγωγή του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος στη Στοκχόλμη που πραγματοποιήθηκε από τις 11 έως τις 17 Μαΐου 1925. Οι αγώνες διεξήχθησαν σε σκηνή από τσίρκο και υπήρχαν οκτώ κατηγορίες.

Μέχρι σήμερα έχουν διοργανωθεί 35 Ευρωπαϊκά Πρωταθλήματα με τη συμμετοχή πυγμάχων από 50 χώρες. Η Γερμανία είναι η χώρα που κατέχει την πρώτη θέση στη διεξαγωγή πρωταθλημάτων με δεύτερη την Ιταλία.

Μέχρι το 1970 το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα διοργανώνονταν από τη FIBA και την AIBA, ενώ από τη χρονιά αυτή και μετά την οργάνωσή του ανέλαβε η AIBA. Πρωταθλητές Ευρώπης αναδείχθηκαν οι :

1925 Στοκχόλμη (Σουηδία)

50,802 κιλά	Εμίλ Πλαντνέρ	(Γαλλία)
53,525 κιλά	Άρτσι Ρουλ	(Αγγλία)
57,152 κιλά	Όσκαρ Άντρεν	(Σουηδία)
61,237 κιλά	Ζέρφριντ Γιόχανσον	(Σουηδία)
66,678 κιλά	Χέραλντ Νίλσεν	(Δανία)
72,574 κιλά	Φρανκ Κρόλι	(Αγγλία)
79,378 κιλά	Τίγκε Πέτερζεφτ	(Δανία)
+79,378 κιλά	Μπρορ Πέρσον	(Σουηδία)

1927 Βερολίνο (Γερμανία)

50,802 κιλά	Λέναρτ Μπόμαν	(Σουηδία)
53,525 κιλά	Κουρτ Ντάλχοφ	(Γερμανία)
57,152 κιλά	Φραντς Ντίμπερς	(Γερμανία)

61,237 κιλά	Γιάκομπ Ντομγκόργκεν	(Γερμανία)
66,678 κιλά	Ρομάνο Κανέβα	(Ιταλία)
72,574 κιλά	Έντγκαρ Κρίστενσεν	(Νορβηγία)
79,378 κιλά	Χάιν Μέλερ	(Γερμανία)
+79,378 κιλά	Νιλς Ραμ	(Σουηδία)

1930 Βουδαπέστη (Ουγγαρία)

50,802 κιλά	Ίστβαν Ενέκες	(Ουγγαρία)
53,525 κιλά	Γιάνος Σέλες	(Ουγγαρία)
57,152 κιλά	Γκούλα Σάμπο	(Ουγγαρία)
61,237 κιλά	Μάριο Μπιανκίνι	(Ιταλία)
66,678 κιλά	Γιόζεφ Μπεσελμάν	(Γερμανία)
72,574 κιλά	Κλεμέντε Μερόνι	(Ιταλία)
79,378 κιλά	Τίγκε Πέτερσεν	(Δανία)
+79,378 κιλά	Μίχαελ Γιάκομπ Μίχαελσεν	(Δανία)

1934 Βουδαπέστη (Ουγγαρία)

50,802 κιλά	Πάτρικ Πάλμερ	(Αγγλία)
53,525 κιλά	Ίστβαν Ενέκες	(Ουγγαρία)
57,152 κιλά	Ότο Κάστνερ	(Γερμανία)
61,237 κιλά	Μαρίνο Φάκιν	(Ιταλία)

66,678 κιλά Ντέιβιντ Μακκλήβ (Αγγλία)
72,574 κιλά Λάζος Σιγκέτι (Ουγγαρία)
79,378 κιλά Χανς Τσεχετμάιερ (Αυστρία)
+79,378 κιλά Γκούναρ Μπάρλουτ (Φινλανδία)

1937 Μιλάνο (Ιταλία)

50,802 κιλά Βίλμος Ενέκες (Ουγγαρία)
53,525 κιλά Ουλντερίγκο Σέργκο (Ιταλία)
57,152 κιλά Αλεξάντερ Πολούς (Πολωνία)
61,237 κιλά Χέρμπερ Νύρνμπεργκ (Γερμανία)
66,678 κιλά Μίχαελ Μίνιχ (Γερμανία)
72,574 κιλά Χένρικ Τσμιελέφσκι (Πολωνία)
79,378 κιλά Λουίτζι Μουζίνα (Ιταλία)
+79,378 κιλά Όλοφ Τάντμπεργκ (Σουηδία)

1939 Δουβλίνο (Ιρλανδία)

50,802 κιλά Τζέιμς Ινγκλ (Ιρλανδία)
53,525 κιλά Ουλντερίγκο Σέργκο (Ιταλία)
57,152 κιλά Πάτρικ Ντάουντολ (Ιρλανδία)
61,237 κιλά Χέρμπερτ Νύρνμπεργκ (Γερμανία)
66,678 κιλά Αντόνι Κολτσίνσκι (Πολωνία)

72,574 κιλά Άντον Ράαντικ	(Εσθονία)
79,378 κιλά Λουίτζι Μουζίνα	(Ιταλία)
+79,378 κιλά Όλοφ Τάντμπεργκ	(Σουηδία)

1947 Δουβλίνο (Ιρλανδία)

51 κιλά Λουίς Μαρτίνεθ Θαπάτα	(Ισπανία)
54 κιλά Λάσλο Μπόγκατς	(Ουγγαρία)
57 κιλά Κουρτ Κρόιγκερ	(Σουηδία)
60 κιλά Γιόζεφ Βίσερς	(Βέλγιο)
67 κιλά Τζον Ράιαν	(Αγγλία)
75 κιλά Εμ Εσκιντί	(Γαλλία)
81 κιλά Χένρικ Κουεντεμάιερ	(Ολλανδία)
+81 κιλά Τζέροϊντ Ο' Κολμείν	(Ιρλανδία)

1949 Όσλο (Νορβηγία)

51 κιλά Γιάνους Κάσπερτσak	(Πολωνία)
54 κιλά Τζιοβάνι Μπατίστα Τζούντας	(Ιταλία)
57 κιλά Ζακ Μπατάιγ	(Γαλλία)
60 κιλά Μάικλ Μακιούλα	(Ιρλανδία)
67 κιλά Γιούλιους Τόρμα	(Τσεχοσλοβακία)
75 κιλά Λάσλο Παπ	(Ουγγαρία)

81 κιλά Τζιοβάνι Ντι Σένι	(Ιταλία)
+81 κιλά Λάσλο Μπένε	(Ουγγαρία)

1951 Μιλάνο (Ιταλία)

51 κιλά Αριστίντε Ποτσάλι	(Ιταλία)
54 κιλά Βιντσέντζο Νταλόσο	(Ιταλία)
57 κιλά Γιόζεφ Βεντάζα	(Γαλλία)
60 κιλά Μπρούνο Βιζίντιν	(Ιταλία)
63,5 κιλά Χέρμπερτ Σίλινγκ	(Δ. Γερμανία)
67 κιλά Ζίγκμουντ Τσίχλα	(Πολωνία)
71 κιλά Λάσλο Παπ	(Ουγγαρία)
75 κιλά Στινγκ Ζιόλιν	(Σουηδία)
81 κιλά Μαρσέλ Λιμάζ	(Βέλγιο)
+81 κιλά Τζιοβάνι Ντι Σένι	(Ιταλία)

1953 Βαρσοβία (Πολωνία)

51 κιλά Χένρικ Κούκιερ	(Πολωνία)
54 κιλά Ζήνον Ζτεφάνιουκ	(Πολωνία)
57 κιλά Γιόζεφ Κρούτσα	(Πολωνία)
60 κιλά Βλαντιμίρ Γενγκιμπαριάν	(ΕΣΣΔ)
63,5 κιλά Λέτσεκ Ντρόγκοτς	(Πολωνία)

67 κιλά Ζίγκμουντ Τσίχλα	(Πολωνία)
71 κιλά Μπρους Γουέλς	(Αγγλία)
75 κιλά Ντίντερ Βεμόνερ	(Δ. Γερμανία)
81 κιλά Ούλριχ Νίτσκε	(Α. Γερμανία)
+81 κιλά Αλγκιρντάς Σοζικάς	(ΕΣΣΔ)

1955 Βερολίνο (Γερμανία)

51 κιλά Έντγκαρ Μπάζελ	(Δ. Γερμανία)
54 κιλά Ζήνον Στεφάνιουκ	(Πολωνία)
57 κιλά Τόμας Νίκολς	(Αγγλία)
60 κιλά Χάρι Κούσαρτ	(Δ. Γερμανία)
63,5 κιλά Λέτσεκ Ντρόγκοτς	(Πολωνία)
67 κιλά Νικόλας Γκαργκάνο	(Αγγλία)
71 κιλά Ζμπίγκνιεφ Πιετρσικόφσκι	(Πολωνία)
75 κιλά Γκενάντι Σάτκοφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Έριχ Σόπνερ	(Δ. Γερμανία)
+81 κιλά Αλγκιρντάς Σοζικάσι	(ΕΣΣΔ)

1957 Πράγα (Τσεχοσλοβακία)

51 κιλά Μάνφρεντ Χόμπεργκ	(Δ. Γερμανία)
54 κιλά Όλεγκ Γκριγκόριεφ	(ΕΣΣΔ)

57 κιλά Ντίνκαρ Βέλινοφ	(Βουλγαρία)
60 κιλά Καζίμιερζ Πάρτζιορ	(Πολωνία)
63,5 κιλά Βλαντιμίρ Γενγκιμπαριάν	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Μάνφρεντ Γκράους	(Δ. Γερμανία)
71 κιλά Τζιοβάνι «Νίνο» Μπενβενούτι	(Ιταλία)
75 κιλά Ζμπίγκνιεφ Πιετρσικόφσκι	(Πολωνία)
81 κιλά Γκιόργκι Νεγκρέα	(Ρουμανία)
+81 κιλά Αντρέι Αμπράμοφ	(ΕΣΣΔ)

1959 Λουκέρνη (Ελβετία)

51 κιλά Μάνφρεντ Χόμπεργκ	(Δ. Γερμανία)
54 κιλά Χορστ Ράσερ	(Δ. Γερμανία)
57 κιλά Γέρζι Αντάμσκι	(Πολωνία)
60 κιλά Ολάβι Μάκι	(Φινλανδία)
63,5 κιλά Βλαντιμίρ Γενγκιμπαριάν	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Λέτσεκ Ντρόγκοτς	(Πολωνία)
71 κιλά Τζιοβάνι «Νίνο» Μπενβενούτι	(Ιταλία)
75 κιλά Γκενάντι Σάτκοφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Ζμπίγκνιεφ Πιετρσικόφσκι	(Πολωνία)
+81 κιλά Αντρέι Αμπράμοφ	(ΕΣΣΔ)

1961 Βελιγράδι (Γιουγκοσλαβία)

51 κιλά Πάολο Βάκα	(Ιταλία)
54 κιλά Σεργκεί Σίβκο	(ΕΣΣΔ)
57 κιλά Φράνσις Τέιλορ	(Αγγλία)
60 κιλά Ρίτσαρντ ΜακΤάγκαρτ	(Σκωτία)
63,5 κιλά Αλόις Τούμινς	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Ρικάρντας Ταμούλις	(ΕΣΣΔ)
71 κιλά Μπόρις Λαγκούτιν	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Ταντέους Βαλάσεκ	(Πολωνία)
81 κιλά Τζιούλιο Σαράουντι	(Ιταλία)
+81 κιλά Αντρέι Αμπράμοφ	(ΕΣΣΔ)

1963 Μόσχα (ΕΣΣΔ)

51 κιλά Βίκτορ Μπιστρόφ	(ΕΣΣΔ)
54 κιλά Όλεγκ Γκριγκόριεφ	(ΕΣΣΔ)
57 κιλά Στανισλάβ Στεπάσκιν	(ΕΣΣΔ)
60 κιλά Γιάννος Κάιντι	(Ουγγαρία)
63,5 κιλά Γίεριζι Κούλεϊ	(Πολωνία)
67 κιλά Ρικάρντας Ταμούλις	(ΕΣΣΔ)
71 κιλά Μπόρις Λαγκούτιν	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Βαλέρι Ποπτσένκο	(ΕΣΣΔ)

81 κιλά Ζμπίγκνιεφ Πιετρσιξκόφσκι (Πολωνία)
+81 κιλά Γιόζεφ Νέμετς (Τσεχοσλοβακία)

1965 Βερολίνο (Γερμανία)

51 κιλά Χάιντς Φράισταντ (Δ. Γερμανία)
54 κιλά Όλεγκ Γκριγκόριεφ (ΕΣΣΔ)
57 κιλά Στανισλάβ Στεπάσκι (ΕΣΣΔ)
60 κιλά Βίλικτον Μπαράνικοφ (ΕΣΣΔ)
63,5 κιλά Γίεριζι Κούλεϊ (Πολωνία)
67 κιλά Ρικάρντας Ταμούλις (ΕΣΣΔ)
71 κιλά Βίκτορ Αγκέγιεφ (ΕΣΣΔ)
75 κιλά Βαλέρι Ποπτσένκο (ΕΣΣΔ)
81 κιλά Ντάνας Ποπτσνιάκας (ΕΣΣΔ)
+81 κιλά Αλεξάντερ Ιζοσίμοφ (ΕΣΣΔ)

1967 Ρώμη (Ιταλία)

51 κιλά Ούμπερτ Σκρτσίπτσακ (Πολωνία)
54 κιλά Νικολάε Γκίζου (Ρουμανία)
57 κιλά Ρίτσαρντ Πέτεκ (Πολωνία)

60 κιλά Γιόζεφ Γκρούτσιεν	(Πολωνία)
63,5 κιλά Γιεβγκένι Φρόλοφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Μποχουμίλ Νέμετσεκ	(Τσεχοσλοβακία)
71 κιλά Βίκτορ Αγκέγιεφ	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Μάριο Καζάτι	(Ιταλία)
81 κιλά Ντάνας Ποπτσινιάκας	(ΕΣΣΔ)
+81 κιλά Πιερ Μάριο Μπαρούτσι	(Ιταλία)

1969 Βουκουρέστι (Ρουμανία)

48 κιλά Γκιόρκι Γκέντο	(Ουγγαρία)
51 κιλά Κονσταντίν Τσιούκα	(Ρουμανία)
54 κιλά Άουρελ Ντουμιτρέσκου	(Ρουμανία)
57 κιλά Λάσλο Όρμπαν	(Ουγγαρία)
60 κιλά Κάλιστρατ Κούτοφ	(Ρουμανία)
63,5 κιλά Γιεβγκένι Φρόλοφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Γκίντερ Μάιερ	(Δ.Γερμανία)
71 κιλά Βαλέρι Τρεγκούμποφ	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Βλαντιμίρ Ταρασένκοφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Ντάνας Ποπτσινιάκας	(ΕΣΣΔ)
+81 κιλά Ίον Άλεξ	(Ρουμανία)

1971 Μαδρίτη (Ισπανία)

48 κιλά Γκιόργκι Γκέντο	(Ουγγαρία)
51 κιλά Χουάν Φρανθίσκο Ροντρίγκεθ	(Ισπανία)
54 κιλά Τιμπόρ Μπαντάρι	(Ουγγαρία)
57 κιλά Ρίτσαρντ Τόμτσικ	(Πολωνία)
60 κιλά Γιαν Στεφαρίσκι	(Πολωνία)
63,5 κιλά Ούλριχ Μπίερ	(Α.Γερμανία)
67 κιλά Γιάνος Κάιντι	(Ουγγαρία)
71 κιλά Βαλέρι Τρεγκούμποφ	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Γιουόζας Γιουοτσεβίτσους	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Μάτε Πάρλοφ	(Γιουγκοσλαβία)
+81 κιλά Βλαντιμίρ Τσέρνισεφ	(ΕΣΣΔ)

1973 Βελιγράδι (Γιουγκοσλαβία)

48 κιλά Βλαντσιλάβ Σαζίπκο	(ΕΣΣΔ)
51 κιλά Κονσταντίν Γκρουγιέσκου	(Ρουμανία)
54 κιλά Άλντο Κοσεντίνο	(Γαλλία)
57 κιλά Στέφαν Φόρστερ	(Α.Γερμανία)
60 κιλά Σίμιον Κούτοφ	(Ρουμανία)
63,5 κιλά Μάριαν Μπένες	(Γιουγκοσλαβία)
67 κιλά Σάντορ Τσιέφ	(Ουγγαρία)

71 κιλά Ανατόλι Κλιμάνοφ	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Βιατσελάβ Λεμέσεφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Μάτε Πάρλοφ	(Γιουγκοσλαβία)
+81 κιλά Βίκτορ Ουλιάνιτς	(ΕΣΣΔ)

1975 Κατόβιτσε (Πολωνία)

48 κιλά Αλεξάντερ Τσατσένκο	(ΕΣΣΔ)
51 κιλά Βαλντισλάβ Σαζίπκο	(ΕΣΣΔ)
54 κιλά Βίκτορ Ριμπάκοφ	(ΕΣΣΔ)
57 κιλά Τιμπόρ Μπαντάρι	(Ουγγαρία)
60 κιλά Σιμιόν Κούτοφ	(Ρουμανία)
63,5 κιλά Βαλέρι Λιμασόφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Καλέβι Μαριάμαα	(Φινλανδία)
71 κιλά Βιεσλάφ Ρουντκόφσκι	(Πολωνία)
75 κιλά Βιάτσεεσλαβ Λεμέσεφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Ανατόλι Κλιμάνοφ	(ΕΣΣΔ)
+81 κιλά Αντρζέι Μπιεγκάλσκι	(Πολωνία)

1977 Χάλε (Γερμανία)

48 κιλά Χέντρικ Σρεντσίκι	(Πολωνία)
51 κιλά Λέσλεκ Μπλαντζίνσκι	(Πολωνία)

54 κιλά Στέφαν Φόρστερ	(Α.Γερμανία)
57 κιλά Ρίτσαρντ Νοβακόφσκι	(Α.Γερμανία)
60 κιλά Άτσε Ρουσέφσκι	(Γιουγκοσλαβία)
63,5 κιλά Μπόγκνταν Γκάιντα	(Πολωνία)
67 κιλά Βαλέρι Λιμάσοφ	(ΕΣΣΔ)
71 κιλά Βίκτορ Σαφτσένκο	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Λεονίντ Σαμπόσνικοφ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Ντέιβιντ Κβατζάτσε	(ΕΣΣΔ)
+81 κιλά Γιεβγκένι Γκόρτσκοφ	(ΕΣΣΔ)

1979 Κολωνία (Γερμανία)

48 κιλά Σαμίλ Σαμπίροφ	(ΕΣΣΔ)
51 κιλά Χέντρικ Σρεντνίτσκι	(Πολωνία)
54 κιλά Νικοάλι Χράπτσοφ	(ΕΣΣΔ)
57 κιλά Βίκτορ Ριμπάκοφ	(ΕΣΣΔ)
60 κιλά Βίκτορ Ντεμιανένκο	(ΕΣΣΔ)
63,5 κιλά Σέρικ Κονακμπάγιεφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Ερνστ Μύλερ	(Δ.Γερμανία)
71 κιλά Μιοντράγκ Περούνοβιτς	(Γιουγκοσλαβία)
75 κιλά Τάρμο Οουουσιβίρτα	(Φινλανδία)
81 κιλά Άλμπερτ Νικολιάν	(ΕΣΣΔ)
91 κιλά Γιεβγκένι Γκόρτσκοφ	(ΕΣΣΔ)

+91 κιλιά Πήτερ Χούσινγκ (Δ.Γερμανία)

1981 Τάμπερε (Φινλανδία)

48 κιλιά Ισμαήλ Μουστάφοφ (Βουλγαρία)

51 κιλιά Πέταρ Λεσόφ (Βουλγαρία)

54 κιλιά Βίκτορ Μιροσνιτσένκο (ΕΣΣΔ)

57 κιλιά Ρίτσαρντ Νοβακόφσκι (Α.Γερμανία)

60 κιλιά Βίκτορ Ριμπάκοφ (ΕΣΣΔ)

63,5 κιλιά Βασίλι Σίσοφ (ΕΣΣΔ)

67 κιλιά Σερίκ Κονακμπάγιεφ (ΕΣΣΔ)

71 κιλιά Αλεξάντερ Κόσκιν (ΕΣΣΔ)

75 κιλιά Γιούρι Τουρμπέκ (ΕΣΣΔ)

81 κιλιά Αλεξάντερ Κρούπιν (ΕΣΣΔ)

91 κιλιά Αλεξάντερ Γιαγκούπκιν (ΕΣΣΔ)

+91 κιλιά Φραντσέσκο Νταμιάνι (Ιταλία)

1983 Βάρνα (Βουλγαρία)

48 κιλιά Ισμαήλ Μουστάφοφ (Βουλγαρία)

51 κιλιά Πέταρ Λεσόφ (Βουλγαρία)

54 κιλιά Γιούρι Αλεσάντροφ (ΕΣΣΔ)

57 κιλιά Σέρικ Νουρκάζοφ (ΕΣΣΔ)

60 κιλά Εμίλ Τσουπρένσκι	(Βουλγαρία)
63,5 κιλά Βασίλι Σίσοφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Πιότρ Γκάλκιν	(ΕΣΣΔ)
71 κιλά Βαλέρι Λάπτεφ	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Βλαντιμίρ Μέλνικ	(ΕΣΣΔ)
81 κιλά Βιτάλι Κατσανόφσκι	(ΕΣΣΔ)
91 κιλά Αλεξάντερ Γιαγκούπκιν	(ΕΣΣΔ)
+91 κιλά Φραντσέσκο Νταμιάνι	(Ιταλία)

1985 Βουδαπέστη (Ουγγαρία)

48 κιλά Ρενέ Μπράιτμπραθ	(Α.Γερμανία)
51 κιλά Ντίτερ Μπέργκ	(Α.Γερμανία)
54 κιλά Λιούμπιζα Σίμιτς	(Γιουγκοσλαβία)
57 κιλά Σαμσόν Τσατσατριάν	(ΕΣΣΔ)
60 κιλά Εμίλ Τσουπρένσκι	(Βουλγαρία)
63,5 κιλά Ζίγκφριντ Μένερτ	(Α.Γερμανία)
67 κιλά Ιζραέλ Ακοπκοχιάν	(ΕΣΣΔ)
71 κιλά Μίχαελ Τίμ	(Α.Γερμανία)
75 κιλά Χένρι Μάσκε	(Α.Γερμανία)
81 κιλά Νουρμαγκομέντ Σαναβαζόφ	(ΕΣΣΔ)
91 κιλά Αλεξάντερ Γιαγκούπκιν	(ΕΣΣΔ)

+91 κιλά Φέρενς Σομόντι (Ουγγαρία)

1987 Τορίνο (Ιταλία)

48 κιλά Ντσαν Μουντσιάν (ΕΣΣΔ)

51 κιλά Αντρέας Τεβς (Α.Γερμανία)

54 κιλά Αλεξάντερ Κριστόφ (Βουλγαρία)

57 κιλά Μιχαήλ Καζαριάν (ΕΣΣΔ)

60 κιλά Ορζουμπέκ Ναζάροφ (ΕΣΣΔ)

63,5 κιλά Μπορισλάφ Αμπαντσιέφ (Βουλγαρία)

67 κιλά Βασίλι Σίσοφ (ΕΣΣΔ)

71 κιλά Ενρίκο Ρίχτερ (Α.Γερμανία)

75 κιλά Χένρι Μάσκε (Α.Γερμανία)

81 κιλά Γιούρι Βαουλίν (ΕΣΣΔ)

91 κιλά Άρνολντν Βαντερλίντε (Ολλανδία)

+91 κιλά Ούλι Κάντεν (Α.Γερμανία)

1989 Αθήνα (Ελλάδα)

48 κιλά Ισμαήλ Μουστάφοφ (Βουλγαρία)

51 κιλά Γιούρι Αρμπατσάκοφ (ΕΣΣΔ)

54 κιλά Σεραφίμ Τοντόροφ (Βουλγαρία)

57 κιλά Κιρκόρ Κιρκόροφ (ΕΣΣΔ)

60 κιλά Κωνσταντίν Τσιού	(ΕΣΣΔ)
63,5 κιλά Ίγκορ Ρούσνικοφ	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Ζίγκφριντ Μένερτ	(Α.Γερμανία)
71 κιλά Ιζραέλ Ακοπκοχιάν	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Χένρι Μάσκε	(Α.Γερμανία)
81 κιλά Σβεν Λάνγκε	(Α.Γερμανία)
91 κιλά Άρνολτν Βαντερλίντε	(Ολλανδία)
+91 κιλά Ούιλ Καντέν	(Α.Γερμανία)

1991 Γκέτεμποργκ (Σουηδία)

48 κιλά Ισμαήλ Μουστάφοφ	(Βουλγαρία)
51 κιλά Ίστβαν Κόβατς	(Ογγαρία)
54 κιλά Σεραφίμ Τοντόροφ	(Βουλαγαρία)
57 κιλά Πολ Γκρίφιν	(Ιρλανδία)
60 κιλά Βασίλ Νιστόρ	(Ρουμανία)
63,5 κιλά Κωνσταντίν Τσιού	(ΕΣΣΔ)
67 κιλά Ρομπέρτο Βέλιν	(Σουηδία)
71 κιλά Ιζραέλ Κοπκοχιάν	(ΕΣΣΔ)
75 κιλά Σβέν Ότκε	(Γερμανία)
81 κιλά Ντάριους Μιχαλτσέφσκι	(Γερμανία)
91 κιλά Άρνολτν Βαντερλίντε	(Ολλανδία)

+91 κιλά Γιεβγκένι Μπελούσοφ (ΕΣΣΔ)

1993 Προύσα (Τουρκία)

48 κιλά Ντανιέλ Πετρόφ (Βουλγαρία)
51 κιλά Ραβσάν Γκουσέινοφ (Αζερμπαϊτζάν)
54 κιλά Ραϊνκούλ Μαλαχμπέκοφ (Ρωσία)
57 κιλά Σεραφίμ Τοντόροφ (Βουλγαρία)
60 κιλά Γιάτσεκ Μπιέλσκι (Πολωνία)
63,5 κιλά Νουάν Σουλεϊμάνογλου (Τουρκία)
67 κιλά Βιτάλιους Καρπατσιαούσκας (Λιθουανία)
71 κιλά Φράσιτς Βάσταγκ (Ρουμανία)
75 κιλά Ντέρκ Άιγκεμπροντ (Γερμανία)
81 κιλά Ίγκορ Ξινίν (Ρωσία)
91 κιλά Γκεόργκι Καντελάκι (Γεωργία)
+91 κιλά Σβιλέν Ρουσινόφ (Βουλγαρία)

ΠΑΝΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι πρώτοι Παναμερικανικοί Αγώνες έγιναν το 1951 στο Μπουένος Άιρες. Από τότε διοργανώνονται κάθε τέσσερα χρόνια, ένα χρόνο πριν από τους Ολυμπιακούς.

Μέχρι σήμερα έχουν αναλάβει τη διοργάνωσή τους περισσότερες από δέκα χώρες, μεταξύ των οποίων το Μεξικό, η Αργεντινή και οι ΗΠΑ (δύο φορές). Η Κούβα είναι η χώρα που έχει κερδίσει τα περισσότερα μετάλλια από το 1951, ενώ ακολουθούν οι ΗΠΑ και η Αργεντινή.

Το 1963 στο Σάο Πάολο νικητής αναδείχθηκε ο Ρομπέρτο Καμινέρα. Από το 1967 οι Κουβανοί κερδίζουν συνεχώς το τουρνουά. Η μεγαλύτερη επιτυχία σημειώθηκε το 1991 στην Αβάνα, όταν κατέκτησαν έντεκα από τους δώδεκα τίτλους. Το 1987 η Κούβα είχε δέκα νικητές, ενώ το 1983 οκτώ. Η χώρα στέλνει την αφρόκρεμα των πυγμάχων της στους Παναμερικανικούς, τακτική που δεν ακολουθούν οι υπόλοιποι συμμετέχοντες, όπως οι ΗΠΑ που επιλέγουν τους καλύτερους πυγμάχους τους για τους Ολυμπιακούς.

Οι νικητές της διοργάνωσης είναι οι παρακάτω:

1951 Μπουένος Άιρες (Αργεντινή)

51 κιλά	Αλμπέρτο Άνχελ Μπαρένγκι	(Αργεντινή)
54 κιλά	Ρίκα ντο Γκονζάλες	(Αργεντινή)
57 κιλά	Φρανσίσκο Νούνιες	(Αργεντινή)
60 κιλά	Όσκαρ Χουάν Γκαρλάντο	(Αργεντινή)
67 κιλά	Όσκαρ Πιέτα	(Αργεντινή)
75 κιλά	Ουμπαλντό Περέιρα	(Αργεντινή)
81 κιλά	Ρινάλντο Ανσαλόι	(Αργεντινή)
+81 κιλά	Χόρχε Βερτόνε	(Αργεντινή)

1955 Πόλη του Μεξικού (Μεξικό)

51 κιλά	Χιλάριο Κορέα	(Μεξικό)
54 κιλά	Σαλβαδόρ Ενρίγκες	(Βενεζουέλα)
57 κιλά	Οσβάλντο Ινσφράν	(Αργεντινή)
60 κιλά	Μιγέλ Πέντολα	(Αργεντινή)
63,5 κιλά	Χοσέ Φερνάντες	(Αργεντινή)
67 κιλά	Τζόζεφ Ντοράντο	(ΗΠΑ)
71 κιλά	Πολ Ράιτ	(ΗΠΑ)
75 κιλά	Ορβίλ Πιτς	(ΗΠΑ)
81 κιλά	Λουίς Ιγνάσιο	(Βραζιλία)
+81 κιλά	Αλέσι Οτσόα	(Αργεντινή)

1959 Σικάγο (ΗΠΑ)

51 κιλά	Μιγέλ Άνχελ Μπότα	(Αργεντινή)
54 κιλά	Βαλντεμίρο Κλαουντιάνο Πίντο	(Βραζιλία)
57 κιλά	Κάρλος Άρο	(Αργεντινή)
60 κιλά	Άμπελ Ρικάρντο Λαουντόνιο	(Αργεντινή)
63,5 κιλά	Βίνσεντ Σόμο	(ΗΠΑ)
67 κιλά	Αλφρέντο Κορνέχο	(Χιλή)
71 κιλά	Ουίλμερτ Μακλούρ	(ΗΠΑ)
75 κιλά	Αβράο ντε Σούζα	(Βραζιλία)

81 κιλά Έιμος Τζόνσον (ΗΠΑ)
+81 κιλά Άλεν Χάντσον (ΗΠΑ)

1963 Σάο Πάολο (Βραζιλία)

51 κιλά Φλορεάλ Λαρόσα (Ουρουγουάη)
54 κιλά Άβελ Σεσάρ Αλμαράς (Αργεντινή)
57 κιλά Ροσεμίρο Σάντος (Βραζιλία)
60 κιλά Ρομπέρτο Καμινέρο (Κούβα)
63,5 κιλά Αδόλφο Μορέιρα (Αργεντινή)
67 κιλά Μισαέλ Βιλουγρόν (Χιλή)
71 κιλά Ελέσιο Νέβες Μαρτίνς (Βραζιλία)
75 κιλά Λουίς Λεονίδας Σεσάρ (Βραζιλία)
81 κιλά Φρεντ Λιούις (ΗΠΑ)
+81 κιλά Λι Καρ (ΗΠΑ)

1967 Γουίνιπεγκ (Καναδάς)

51 κιλά Φρανσίσκο Ροντρίγκες (Βενεζουέλα)
54 κιλά Χουβένσιο Μαρτίνες (Μεξικό)
57 κιλά Μιγέλ Γκαρσία Αράντα (Αργεντινή)
60 κιλά Ενρίκο Μπλάνκο (Κούβα)
63,5 κιλά Τζέιμς Ουόλινγκτον Τζούνιορ (ΗΠΑ)

67 κιλά	Άντρες Μολίνα Κασανόλα	(Κούβα)
71 κιλά	Ρολάντο Γκάρμπεϊ Γκάρμπεϊ	(Κούβα)
75 κιλά	Χόρχε Αουμάδα	(Αργεντινή)
81 κιλά	Άρθουρ Γκρέι Ρέντεν	(ΗΠΑ)
+81 κιλά	Φόρεστ Ουόρντ	(ΗΠΑ)

1971 Κάλι (Κολομβία)

48 κιλά	Ραφαέλ Καρμπονέλ	(Κούβα)
51 κιλά	Φρανσίσκο Ροντριγκες	(Βενεζουέλα)
54 κιλά	Πέδρο Φλόρες	(Μεξικό)
57 κιλά	Χουάν Φρανσίσκο Γκαρσία	(Μεξικό)
60 κιλά	Λούις Νταβίλα	(Πουέρτο Ρίκο)
63,5 κιλά	Ενρίκε Ρεγιφέρος Μπλάνκο	(Κούβα)
67 κιλά	Εμίλιο Κορέα Βαϊγιάντ	(Κούβα)
71 κιλά	Ρολάντο Γκάρμπεϊ Γκάρμπεϊ	(Κούβα)
75 κιλά	Φαουστίνο Κινάλες	(Βενεζουέλα)
81 κιλά	Ρέιμοντ Νάρβιλ Ράσελ	(ΗΠΑ)
+81 κιλά	Ντουέιν Ντέιβιντ Μπόμπικ	(ΗΠΑ)

1975 Πόλη του Μεξικού (Μεξικό)

48 κιλά	Χόρχε Ερνάντες Παδρόν	(Κούβα)
---------	-----------------------	---------

51 κιλά	Ραμόν Ντουβαλόν Καριόν	(Κούβα)
54 κιλά	Ορλάντο Μαρτίνες Ρομέρο	(Κούβα)
57 κιλά	Ντέιβιντ Λι Άρμστρονγκ	(ΗΠΑ)
60 κιλά	Κρις Κλαρκ	(Καναδάς)
63,5 κιλά	Ρέι Τσαρλς «Σούγκαρ» Λέοναρντ	(ΗΠΑ)
67 κιλά	Κλίντιν Τζάκσον	(ΗΠΑ)
71 κιλά	Ρολάντο Γκάρμπεϊ Γκάρμπεϊ	(Κούβα)
75 κιλά	Αλεχάντρο Μοντόγια	(Κούβα)
81 κιλά	Ορέστες Πεδρόσο	(Κούβα)
+81 κιλά	Τεόφιλο Στήβενσον Λορέντζο	(Κούβα)

1979 Σαν Χουάν (Πόρτο Ρίκο)

48 κιλά	Έκτορ Ραμίρες	(Κούβα)
51 κιλά	Αλμπέρτο Μερκάδο	(Πουέρτο Ρίκο)
54 κιλά	Τζάκι Μπήρντ	(ΗΠΑ)
57 κιλά	Μπέρναντ Τέιλορ	(ΗΠΑ)
60 κιλά	Αδόλφο Όρτα Μαρτίνες	(Κούβα)
63,5 κιλά	Λεμιούλ Στηπλς	(ΗΠΑ)
67 κιλά	Αντρές Αλντάμα Καμπρέρα	(Κούβα)
71 κιλά	Χοσέ Άνχελ Μολίνα	(Πουέρτο Ρίκο)
75 κιλά	Χοσέ Γκόμες Μουστελιέρ	(Κούβα)

81 κιλά Τόνι Τάκερ (ΗΠΑ)
+81 κιλά Τεόφιλο Στήβενσον Λορέντζο (Κούβα)

1983 Καρακάς (Βενεζουέλα)

48 κιλά Ραφαέλ Ράμος (Πουέρτο Ρίκο)
51 κιλά Πέδρο Ορλάντο Ρέγιες (Κούβα)
54 κιλά Μανουέλ Βίλτσες Σουάρες (Βενεζουέλα)
57 κιλά Αδόλφο Όρτα Μαρτίνες (Κούβα)
60 κιλά Πέρνελ Ουίτακερ (ΗΠΑ)
63,5 κιλά Καντελάριο Ντουβεργέλ (Κούβα)
67 κιλά Λούις Χάουαρντ (ΗΠΑ)
71 κιλά Ορέστες Σολάνο (Κούβα)
75 κιλά Μπερνάρντο Κόμας (Κούβα)
81 κιλά Πάμπλο Ρομέρο (Κούβα)
91 κιλά Αουρέλιο Τόγιο (Κούβα)
+91 κιλά Χόρχε Γκονζάλες (Κούβα)

1987 Ινδιανάπολη (ΗΠΑ)

48 κιλά Λούις Ρολόν (Πυέρτο Ρίκο)
51 κιλά Αλμπέρτο Ρεγκαγιάδο (Κούβα)
54 κιλά Μάνουελ Μαρτίνες (Κούβα)

57 κιλά Κέλσι Ερόν Μπανκς	(ΗΠΑ)
60 κιλά Χούλιο Γκονζάλες Βαγιαδέρες	(Κούβα)
63,5 κιλά Καντελάριο Ντουβεργκέλ	(Κούβα)
67 κιλά Χουάν Κάρλος Λεμούς Γκαρσία	(Κούβα)
71 κιλά Ορέστες Σολάνο	(Κούβα)
75 κιλά Άνχελ Εσπινόσα Κάπο	(Κούβα)
81 κιλά Πάμπλο Ρομέρο	(Κούβα)
91 κιλά Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά Χόρχε Γκονζάλες	(Κούβα)
1991 Αβάνα (Κούβα)	
48 κιλά Ροχέλιο Μαρσέλο Γκαρσία	(Κούβα)
51 κιλά Χοσέ Ράμος	(Κούβα)
54 κιλά Ενρίκε Καριόν	(Κούβα)
57 κιλά Αρνάλντο Μέσα	(Κούβα)
60 κιλά Χούλιο Γκονζάλες Βαγιαδέρες	(Κούβα)
63,5 κιλά Στίβ Τζόνστον	(ΗΠΑ)
67 κιλά Χουάν Ερνάντες Σιέρα	(Κούβα)
71 κιλά Χουάν Κάρλος Λέμους Γκαρσία	(Κούβα)
75 κιλά Ραμόν Γκάρμπεϊ	(Κούβα)
81 κιλά Ορέστες Σολάνο	(Κούβα)
91 κιλά Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)

+91 κιλά Ρομπέρτο Μπαλάντο Μέντες (Κούβα)

1995 Μαρ Ντελ Πλάτα (Αργεντινή)

48 κιλά Αλεξάντερ Βάσκες (Βενεζουέλα)
51κιλά Χουάν Γκουσμάν (Πουέρτο Ρίκο)
54 κιλά Χουάν Αντόνιο Νεσπάνιε (Κούβα)
57 κιλά Αρνάνλντο Μέσα (Κούβα)
60 κιλά Χούλιο Γκονζάλες Βαγιαδέρες (Κούβα)
63,5 κιλά Χαβιέρ Ουόλτερ Κρούτσε (Αργεντινή)
67 κιλά Ντέιβιντ Ράιντ (ΗΠΑ)
71 κιλά Αλφρέδο Ντουβελγκέρ (Κούβα)
75 κιλά Αρειέλ Ερνάντες Ασκή (Κούβα)
81 κιλά Αντόνιο Τάρβερ (ΗΠΑ)
91 κιλά Φέλιξ Σάβον Φάμπρε (Κούβα)
+91 κιλά Λεονάρτο Μαρτίνες Φις (Κούβα)

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ

Το πρώτο Ασιατικό Πρωτάθλημα έγινε στην Μπανγκόκ το 1963. Μέχρι το 1992 διεξήχθησαν δεκαέξι πρωταθλήματα με 1500 πυγμάχους από έντεκα ομοσπονδίες. Η συμμετοχή στο πρωτάθλημα ήταν πάντοτε άμεσα συνδεδεμένη με την

πολιτική κατάσταση κάθε χώρας. Έτσι η Βόρεια Κορέα από το 1982 ως το 1989 δεν αγωνιζόταν με τη Νότια Κορέα, ενώ η πυγμαχία είχε καταργηθεί στην Κίνα από το 1956 έως το 1986, όπως άλλωστε και στο Ιράν. Έως το 1992 η Νότια Κορέα είχε κερδίσει 76 από τα 179 συνολικά χρυσά μετάλλια' ακολουθούν η Ταϊλάνδη (22), η Ιαπωνία (18) και το Ιράν (16).

Περισσότερα από δεκαπέντε κράτη έχουν φιλοξενήσει έως σήμερα τους αγώνες, ενώ η Ταϊλάνδη έχει αναλάβει πέντε φορές τη διοργάνωσή τους. Οι νικητές είναι οι παρακάτω:

1963 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά Τόνγκι	(Νότια Κορέα)
51 κιλά Νασέρ Αγκάι	(Ιράν)
54 κιλά Άντονι Βιγιανουέβα	(Φιλιππίνες)
57 κιλά Τουν Τιν	(Βιρμανία)
60 κιλά Κανεμάρου Σιρατόρι	(Ιαπωνία)
63,5 κιλά Νιγιόμ Πράσερτσομ	(Ταϊλάνδη)
67 κιλά Χαμάντα	(Ιαπωνία)
71 κιλά Κότσι Μασούντα	(Ιαπωνία)
75 κιλά Μοχμάντ	(Πακιστάν)
81 κιλά Αλί Μπακράτ	(Πακιστάν)
+81 κιλά Ραχμάν	(Πακιστάν)

1965 Σεούλ (Νότια Κορέα)

48 κιλά	Γιανγκ Σο	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Τσουνγκ Σιν Τσο	(Νότια Κορέα)
54 κιλά	Ουάν	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Κιρν Σουνγκ Έουν	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Ναβάρο	(Φιλιππίνες)
63,5 κιλά	Παρκ Κου ΙΙ	(Νότια Κορέα)
67 κιλά	Μαν Γι	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Τάικ Γι	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Κιρν	(Νότια Κορέα)

1967 Κολόμπο (Σρι Λάνκα)

48 κιλά	Χάτα Καουραναράτνε	(Σρι Λάνκα)
51 κιλά	Πραπάν Ντουανγκτσαούμ	(Ταϊλάνδη)
54 κιλά	Τσανγκ Κιου Τσουλ	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Κιρν Σουνγκ Έουν	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Λι	(Νότια Κορέα)
63,5 κιλά	Νιγιόμ Πρασερτσόμ	(Ταϊλάνδη)
67 κιλά	Παρκ Κου ΙΙ	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Σάτο	(Ιαπωνία)
75 κιλά	Μοχμάντ	(Πακιστάν)
81 κιλά	Αμπάσι	(Ιράν)
+81 κιλά	Χαραμί	(Ιράν)

1970 Μανίλα (Φιλιππίνες)

48 κιλá	Μανόλο Βισέρα	(Φιλιππίνες)
51 κιλá	Μασατόσι	(Ιαπωνία)
54 κιλá	Μιρ Σαμάντ	(Πακιστάν)
57 κιλá	Κιμ Σουνγκ Έουν	(Νότια Κορέα)
60 κιλá	Κιμ Χιουν Τσι	(Νότια Κορέα)
63,5 κιλá	Εουχένιο Βαλμοσίνα	(Φιλιππίνες)
67 κιλá	Τζου	(Νότια Κορέα)
71 κιλá	Τζούντζι Ουατανάμπε	(Ιαπωνία)
75 κιλá	Αρίφ Μαλίκ	(Πακιστάν)
81 κιλá	Χιουνγκ Τσουν Παρκ	(Νότια Κορέα)
+81 κιλá	Σαρβάρ Σα	(Πακιστάν)

1971 Τεχεράνη (Ιράν)

48 κιλá	Λι Σουκ Ουν	(Νότια Κορέα)
51 κιλá	Τσαντέρ Ναραγιανάν	(Ινδία)
54 κιλá	Κο Σιούνγκ Κουν	(Νότια Κορέα)
57 κιλá	Νοσράτ Βακίλ Μονφαρέντ	(Ιράν)
60 κιλá	Τσαϊγκάβ Αλταντσουτζάγκ	(Μογγολία)
63,5 κιλá	Σρισούκ Μπαντόφ	(Ταϊλάνδη)

67 κιλά	Τσουν Γιουνγκ Ξι Έουν	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Γκασέμι	(Ιράν)
75 κιλά	Ουίλιαμ Γκόμις	(Ινδονησία)
81 κιλά	Μεχτάμπ Σινγκ	(Ινδία)
+81 κιλά	Μάζρα Σούλι	(Ιράν)

1973 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά	Λικασίτ	(Ταϊλάνδη)
51 κιλά	Νέτε Μανέε	(Ταϊλάνδη)
54 κιλά	Ναμβιτσιτ	(Ταϊλάνδη)
57 κιλά	Τζαμπάρ Φελί	(Ιράν)
60 κιλά	Κιμ Τάι Χο	(Νότια Κορέα)
63,5 κιλά	Πρας Πεσρί	(Ταϊλάνδη)
67 κιλά	Φρανς βαν Μπρόνκχορστ	(Ινδονησία)
71 κιλά	Σανγκνουάλ Ραμπιέμπ	(Ταϊλάνδη)
75 κιλά	Κιμ Σουνγκ Τσουλ	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Μεχτάμπ Σινγκ	(Ινδία)
+81 κιλά	Ρεζαντουέ	(Ιράν)

1975 Γιοκοχάμα (Ιαπωνία)

48 κιλά	Κιμ Τζουνγκ Τσουλ	(Νότια Κορέα)
---------	-------------------	---------------

51 κιλά	Γιούκιο Ναγκάι	(Ιαπωνία)
54 κιλά	Σεϊκί Ισιγκάκι	(Ιαπωνία)
57 κιλά	Γιου Τζονγκ Μαν	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Καζντάβ Αλντανκουγιάγκ	(Μογγολία)
63,5 κιλά	Καμέντα	(Ιαπωνία)
67 κιλά	Γιοσιφούμι Σέκι	(Ιαπωνία)
71 κιλά	Γιαμαγκούσι	(Ιαπωνία)
75 κιλά	Κιμ Σουνγκ Τσουλ	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Σουζούκι	(Ιαπωνία)
+81 κιλά	Παρβίζ Μπάντιπα	(Ιράν)

1977 Τζακάρτα (Ινδονησία)

48 κιλά	Κούτσι Κόμπα	(Ιαπωνία)
51 κιλά	Ισίτα Κούκι	(Ιαπωνία)
54 κιλά	Γουάνγκ Τσουλ Σουν	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Γιου Τζονγκ Μαν	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Γιουνγκ Σάε Χο	(Νότια Κορέα)
63,5 κιλά	Τσενάντα Τσετίσα	(Ινδονησία)
67 κιλά	Χασάν Εμπραϊμ Ζαντέ	(Ιράν)
71 κιλά	Μοχάμαντ Αζαρχαζίν	(Ιράν)
75 κιλά	Καρίμ Σαμαντί	(Ιράν)

81 κιλά Μπένι Μανιάνι (Ιράν)

+81 κιλά Παρβίζ Μπάντπα (Ιράν)

1980 Βομβάη (Ινδία)

48 κιλά Αλί Μπουξ (Πακιστάν)

51 κιλά Κιμ ΙΙ Ουόν (Νότια Κορέα)

54 κιλά Τίνο Μονιάγκα (Ινδονησία)

57 κιλά Ραβσάλ Οτγκονμπαγιάρ (Μογγολία)

60 κιλά Γκαλγκαντόρι Μπατμπιλέγκ (Μογγολία)

63,5 κιλά Γιασουχίκο Σολίμα (Ιαπωνία)

67 κιλά Μανσολίρ Σαντέγκι (Ιράν)

71 κιλά Παρκ ΙΙ Τσουν (Νότια Κορέα)

75 κιλά Παρκ Γιονγκ Κιουν (Νότια Κορέα)

81 κιλά Μπάντρι Σινγκ (Ινδία)

91 κιλά Καούρ Σινγκ (Ινδία)

1982 Σεούλ (Νότια Κορέα)

48 κιλά Γιουνγκ Μο Χου (Νότια Κορέα)

51 κιλά Κλιτσάν Κουανμουάνγκ (Ταϊλάνδη)

54 κιλά Ουαντσάι Πόνγκσρι (Ταϊλάνδη)

57 κιλά Παρκ Κι Τσουλ (Νότια Κορέα)

60 κιλά	Τζασλάλ Λ. Πραντάν	(Ινδία)
63,5 κιλά	Κιμ Ντονγκ Κιλ	(Νότια Κορέα)
67 κιλά	Γιονγκ Μπέουμ Τσουνγκ	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Έιν Τζιν Κιμ	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Λι Ναμ Εουί	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Ανάντ Ινακαρακέτ	(Ταϊλάνδη)
91 κιλά	Καούρ Σινγκ	(Ινδία)
+91 κιλά	Κιμ Χιουν Χο	(Νότια Κορέα)

1983 Οκινάουα (Ιαπωνία)

48 κιλά	Ο Κουάνγκ Σου	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Παρκ Τζέι Σουκ	(Νότια Κορέα)
54 κιλά	Παρκ Χιουνγκ Οκ	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Λεοπόλντο Καντάνσιο	(Φιλιππίνες)
60 κιλά	Γιούκιο Αράι	(Ιαπωνία)
63,5 κιλά	Νίσι Χιαραρανάκα	(Ιαπωνία)
67 κιλά	Αν Γιουνγκ Σου	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Λι Χάε Γιουνγκ	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Τσιχάρου Ογκιουάρα	(Ιαπωνία)
81 κιλά	Λι Χο Σου	(Νότια Κορέα)

1985 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά	Σουπάμπ Μπουρνόντ	(Ταϊλάνδη)
51 κιλά	Κουαντσάι Σμαραντζίτ	(Ταϊλάνδη)
54 κιλά	Καμουάν Τσανπένγκ	(Ταϊλάνδη)
57 κιλά	Λι Τσον Γκιλ	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Λεοπόλντο Καντάνσιο	(Φιλιππίνες)
63,5 κιλά	Μπουμ Χανγκ Τζιν	(Νότια Κορέα)
67 κιλά	Κιουνγκ Σουπ Σονγκ	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Παρκ Σι Χουν	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Κι Χο Χονγκ	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Μιν Μπιουνγκ Γιαόνγκ	(Νότια Κορέα)
91 κιλά	Ισμαήλ Χαλίλ Σαλμάν	(Ιράκ)
+91 κιλά	Χιουν Μαν Μπάικ	(Νότια Κορέα)

1987 Κουβέιτ (Κουβέιτ)

48 κιλά	Ο Κουανγκ Σου	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Κουάνγκ Χουν Χιουνγκ	(Νότια Κορέα)
54 κιλά	Γιουνγκ Μο Χο	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Παρκ Γιουν Σουπ	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Ναμτζίλ Μπαγιαρσαϊχάν	(Μογγολία)
63,5 κιλά	Κιμ Κι Ταέκ	(Νότια Κορέα)

67 κιλά	Κιουνγκ Σουπ Σονγκ	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Παρκ Σι Χουν	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Χουσεϊν Σα Σιέντ	(Πακιστάν)
81 κιλά	Μιν Μπιουνγκ Γιαόνγκ	(Νότια Κορέα)
91 κιλά	Χιουν Μαν Μπάικ	(Νότια Κορέα)
+91 κιλά	Αλί Αλ Μπαλού Τσι	(Κουβέιτ)

1989 Πεκίνο (Κίνα)

48 κιλά	Τσο Ντονγκ Τζιν	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Χαν Ουάνγκ Χιουν	(Νότια Κορέα)
54 κιλά	Ουάνγκ Κιουνγκ Σουπ	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Λι Χουν	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Ναμτζίλ Μπαγιαρσαϊχάν	(Μογγολία)
63,5 κιλά	Νεργκούι Ενχμπάτ	(Μογγολία)
67 κιλά	Μιν Ναμ Χιον	(Πακιστάν)
71 κιλά	Γιου Τσανγκ Χιουν	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Τσουνγκ Ντονγκ Γουάν	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Παρκ Σε Τσανγκ	(Νότια Κορέα)
91 κιλά	Τσάε Σουνγκ Μπάε	(Νότια Κορέα)
+91 κιλά	Ισμαήλ Χαλίλ Σαλμάν	(Ιράκ)

1991 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά	Σονγκσάκ Κεάντο	(Ταϊλάνδη)
51 κιλά	Βισσάι Κάντπο	(Ταϊλάνδη)
54 κιλά	Ρομπέρτο Τζαλνάιζ	(Φιλιππίνες)
57 κιλά	Νάρα Λεαμπλουάκ	(Ταϊλάνδη)
60 κιλά	Απιτσάτ Νουντκλάνγκ	(Ταϊλάνδη)
63,5 κιλά	Άρλο Τσαβέζ	(Φιλιππίνες)
67 κιλά	Τσαϊναρόνγκ Κανχά	(Ταϊλάνδη)
71 κιλά	Σαραμπί Ζαντέ	(Ιράν)
75 κιλά	Ονγκ-Αρτ Πρασέρτσουνγκ	(Ταϊλάνδη)
81 κιλά	Γιο Ντα Κο	(Νότια Κορέα)
91 κιλά	Τσάε Σουνγκ Μπάε	(Νότια Κορέα)
+91 κιλά	Κουλ Ουάνθ Σινγκ	(Ινδία)

1992 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά	Ροντ Βελάσκο	(Φιλιππίνες)
51 κιλά	Βισσάι Κάντπο	(Ταϊλάνδη)
54 κιλά	Λι Γκουάνγκ Σικ	(Βόρεια Κορέα)
57 κιλά	Ντουκ Κιου Παρκ	(Νότια Κορέα)
60 κιλά	Ρονάλντο Τσάβες	(Φιλιππίνες)
63,5 κιλά	Κιμ Τζάε Κιουνγκ	(Νότια Κορέα)

67 κιλά	Τζιν Τσουλ Τσουν	(Νότια Κορέα)
71 κιλά	Χέντρικ Σιγκμανγκουνσούνγκ	(Ινδονησία)
75 κιλά	Λι Σέουνγκ Μπάε	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Ασγκάρ Αλί	(Πακιστάν)
91 κιλά	Τσάε Σουνγκ Μπάε	(Νότια Κορέα)
+91 κιλά	Σιουνγκ Ουόν Τζουνγκ	(Νότια Κορέα)

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΩΚΕΑΝΙΑΣ

Το Πρωτάθλημα Ωκεανίας διεξάγεται από το 1969 και έως σήμερα έχουν συμμετάσχει 1107 πυγμάχοι από δεκαέξι ομοσπονδίες. Τις περισσότερες φορές οι αγώνες φιλοξενήθηκαν από την Αυστραλία ενώ ακολουθούν η Ταϊτή και η Δυτική Σαμόα. Πρώτη σε τίτλους χώρα είναι η Αυστραλία και ακολουθούν η Νέα Ζηλανδία με 40 και η Δυτική και η Αμερικανική Σαμόα με 10 τίτλους η καθεμία.

Πρωταθλητές αναδείχθηκαν οι παρακάτω:

1969 Σίδνεϊ (Αυστραλία)

51 κιλά	Λέον Νίσον	(Αυστραλία)
54 κιλά	Κέρι Κέις	(Αυστραλία)
57 κιλά	Κέβιν Τσέστερ	(Αυστραλία)
60 κιλά	Μάρτιν Ρος	(Αυστραλία)
63,5 κιλά	Βίκτορ Μακλιούρ	(Αυστραλία)
67 κιλά	Στηβ Τάλιβαν	(Αμερικανική Σαμόα)

71 κιλά	Έρικ Τσάμπερλεν	(Αυστραλία)
75 κιλά	Πία Νομααέα	(Αμερικανική Σαμόα)
81 κιλά	Κόρο Τόο	(Αμερικανική Σαμόα)
+81 κιλά	Πήτερ Ουίτλ	(Αυστραλία)

1972 Ταϊτή (Γαλλική Πολυνησία)

48 κιλά	Πήτερ Τάλμποτ	(Αυστραλία)
51 κιλά	Τόμας Κάρνι	(Αυστραλία)
54 κιλά	Ζαν Τόμας	(Ταϊτή)
57 κιλά	Πάτρικ Ράιαν	(Νέα Ζηλανδία)
60 κιλά	Μορίς Απεάνγκ	(Ταϊτή)
63,5 κιλά	Ζακ Ταβάε	(Ταϊτή)
67 κιλά	Τζέφρι Ράκλι	(Νέα Ζηλανδία)
71 κιλά	Ντένις Μέισον	(Αυστραλία)
75 κιλά	Λούκι Αλεφόζιο	(Αμερικανική Σαμόα)
81 κιλά	Ουίλιαμ Μπερν	(Νέα Ζηλανδία)
+81 κιλά	Μαξ Νένα	(Ταϊτή)

1973 Νουμέα (Νέα Καληδονία)

48 κιλά	Ρότζερ Τονγκ Νίβα	(Ταϊτή)
51 κιλά	Τζιμ Σλάτερ	(Αυστραλία)

54 κιλά	Ουίλιαμ Μαλχόλαντ	(Αυστραλία)
57 κιλά	Μάικλ Τίμοθι Ο' Μπράιεν	(Αυστραλία)
60 κιλά	Μορίς Απεάνγκ	(Ταϊτή)
63,5 κιλά	Ουίγκνσε Χμάε	(Νέα Καληδονία)
67 κιλά	Ρον Τζάκσον	(Νέα Ζηλανδία)
71 κιλά	Λανς Ρέβιλ	(Νέα Ζηλανδία)
75 κιλά	Ρέιμοντ Νεμπάιες	(Νέα Καληδονία)
81 κιλά	Στηβ Άκζελ	(Αυστραλία)
+81 κιλά	Βίνσεντ Καφόα	(Νέα Καληδονία)

1974 Ταϊτή (Γαλλική Πολυνησία)

48 κιλά	Ρότζερ Ρίτσενς	(Αυστραλία)
51 κιλά	Ρόμπερτ Ουίλιαμς	(Αυστραλία)
54 κιλά	Τουτνάτ Σογκόλιρ	(Παπούα Νέα Γουινέα)
57 κιλά	Ντέρεκ Ουίλσον	(Νέα Ζηλανδία)
60 κιλά	Ράφαελ Λεκάιλ	(Ταϊτή)
63,5 κιλά	Ντέιβιντ Σαράγκο	(Αυστραλία)
67 κιλά	Τζον Μοντγκόμερι	(Αυστραλία)
71 κιλά	Τζόβεζα Κερέζι	(Φίτζι)
75 κιλά	Μπένι Πάικ	(Αυστραλία)
81 κιλά	Ουίλιαμ Μπερν	(Νέα Ζηλανδία)

+81 κιλά Μάλκομ Τσάλενορ (Αυστραλία)

1979 Ντούμπο (Αυστραλία)

48 κιλά Ουίλιαμ Τζόνσον (Αυστραλία)

54 κιλά Ρίτσαρντ Πίτμαν (Νήσοι Κουκ)

57 κιλά Γκάρνι Ουίλιαμς (Αυστραλία)

60 κιλά Έντουαρτ Ντέιλι (Αυστραλία)

63,5 κιλά Γκραντ Σκίφφε (Νέα Ζηλανδία)

67 κιλά Φρεντ Ταφούα (Νέα Ζηλανδία)

71 κιλά Τζέιμς Σπένσερ (Αυστραλία)

75 κιλά Άντριου Στάνκοβιτς (Νέα Ζηλανδία)

81 κιλά Μπένι Πάικ (Αυστραλία)

91 κιλά Τζορτζ Στάνκοβιτς (Νέα Ζηλανδία)

1982 Όκλαντ (Νέα Ζηλανδία)

48 κιλά Τσανγκ Χσι Χσινγκ (Ταϊβάν)

51 κιλά Ντάνιελ Μούργκα (Αυστραλία)

54 κιλά Κρεγκ Πέβι (Αυστραλία)

57 κιλά Τόνι Τζόουνς (Αυστραλία)

60 κιλά Μάικλ Σκάις (Νέα Ζηλανδία)

63,5 κιλά Άφλου Λόουν (Νέα Ζηλανδία)

67 κιλά	Στηβεν Ρένγουικ	(Νέα Ζηλανδία)
71 κιλά	Ντέιβιντ Χολ	(Αυστραλία)
75 κιλά	Πατ Χέιλγουιντ	(Αυστραλία)
81 κιλά	Κέβιν Μπάρι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά	Μάικλ Κένι	(Νέα Ζηλανδία)

1983 Σίδνεϊ (Αυστραλία)

48 κιλά	Τζον Σάδερλαντ	(Αυστραλία)
51 κιλά	Τζέφρι Φένεκ	(Αυστραλία)
57 κιλά	Σέιν Νοξ	(Αυστραλία)
60 κιλά	Ρενάτο Κορνέτ	(Αυστραλία)
63,5 κιλά	Ουίλφρεντ Γκέντσεν	(Αυστραλία)
67 κιλά	Τρόι Ουότερς	(Αυστραλία)
71 κιλά	Ρίτσαρντ Φιντς	(Αυστραλία)
75 κιλά	Μπρέντον Κάνον	(Αυστραλία)
81 κιλά	Κέβιν Μπάρι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά	Μάικλ Κένι	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά	Νέβιλ Ρασίκ	(Αυστραλία)

1984 Ταϊπέι (Ταϊβάν)

48 κιλά	Μπερτ Χάρις	(Αυστραλία)
---------	-------------	-------------

51 κιλά	Τζέφρι Φένεκ	(Αυστραλία)
54 κιλά	Τζο Γκλόβερ	(Αυστραλία)
57 κιλά	Σέιν Νοξ	(Αυστραλία)
60 κιλά	Ρενάτο Κορνέτ	(Αυστραλία)
63,5 κιλά	Ντένις Φράνκλιν	(Αυστραλία)
67 κιλά	Τρόι Ουότερς	(Αυστραλία)
71 κιλά	Ρίτσαρντ Φιντς	(Αυστραλία)
75 κιλά	Μπρέντον Κάνον	(Αυστραλία)
81 κιλά	Κέβιν Μπάρρι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά	Μάικλ Κένι	(Νέα Ζηλανδία)

1985 Μελβούρνη (Αυστραλία)

48 κιλά	Τσανγκ Χσι Χσινγκ	(Ταϊβάν)
51 κιλά	Ουέν Τσινγκ Τσεν	(Ταϊβάν)
54 κιλά	Σέιν Μπάκλεϊ	(Νέα Ζηλανδία)
57 κιλά	Τζον Ουόλας	(Νέα Ζηλανδία)
60 κιλά	Ντέιβιντ Κλένσι	(Αυστραλία)
63,5 κιλά	Ρενάτο Κορνέτ	(Αυστραλία)
67 κιλά	Ουίλφρεντ Γκέντσεν	(Αυστραλία)
71 κιλά	Ρόκι Αματάτζι	(Νέα Ζηλανδία)
75 κιλά	Τζέφρι Χάρντινγκ	(Αυστραλία)
81 κιλά	Άρμιν Μπέισικ	(Νέα Ζηλανδία)

91 κιλά Τζίμι Πο	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά Κέβιν Μπάρι	(Νέα Ζηλανδία)

1986 Άπια (Δυτική Σαμόα)

48 κιλά Λιν Μινγκ Τσια	(Ταϊβάν)
51 κιλά Τσουνγκ Πάο Μινγκ	(Ταϊβάν)
54 κιλά Τάουα Μπράουν	(Αμερικανική Σαμόα)
57 κιλά Άλαν Ουόρεν	(Αυστραλία)
60 κιλά Σιαόσι Μισιονάρε	(Αμερικανική Σαμόα)
63,5 κιλά Ντέιβιντ Κλένσι	(Αυστραλία)
67 κιλά Ντάρεν Όμπα	(Αυστραλία)
71 κιλά Σεέσε Φίντοου	(Δυτική Σαμόα)
75 κιλά Φουλού Φααλένουου	(Δυτική Σαμόα)
81 κιλά Ραέλι Ραέλι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά Εμέλιο Λέτι	(Δυτική Σαμόα)
+91 κιλά Ταουλάου Φάλε	(Τόνγκα)

1987 Αβάρουα (Νησιά Κουκ)

48 κιλά Λιν Μινγκ Τσια	(Ταϊβάν)
51 κιλά Τσουνγκ Πάο Μινγκ	(Ταϊβάν)
54 κιλά Τάουα Μπράουν	(Αμερικανική Σαμόα)

57 κιλά Ντάρελ Χιλς	(Αυστραλία)
60 κιλά Έρνι Αρτάνγκο	(Αυστραλία)
63,5 κιλά Απελαλόνε	(Νέα Ζηλανδία)
67 κιλά Ταουβέλα Λόουν	(Νέα Ζηλανδία)
71 κιλά Πολ Ντιουκ	(Αυστραλία)
75 κιλά Αβετόνε Αρίου	(Δυτική Σαμόα)
81 κιλά Ραέλι Ραέλι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά Μικαέλε Μασόε	(Αμερικανική Σαμόα)
+91 κιλά Πιερ Νένα	(Ταϊτή)

1988 Παπεετέ (Γαλλική Πολυνησία)

48 κιλά Λιου Χσιν Χουνγκ	(Ταϊβάν)
51 κιλά Έντι Γιουνάν	(Αυστραλία)
54 κιλά Μάρκους Πριό	(Αυστραλία)
57 κιλά Λι Ντάρελ Χιλς	(Αυστραλία)
60 κιλά Άλαν Ουόρεν	(Αυστραλία)
63,5 κιλά Γκράαμ Τσένι	(Αυστραλία)
67 κιλά Ντάρεν Όμπα	(Αυστραλία)
71 κιλά Σέιν Ντιλέινι	(Αυστραλία)
75 κιλά Τζέιμιεν Ράιτ	(Αυστραλία)
81 κιλά Μέλντον Ορ	(Αυστραλία)

91 κιλά Σιόνε Ταλιαούλι (Τόνγκα)

+91 κιλά Ονόρε Αβάε (Ταϊτή)

1989 Όκλαντ (Νέα Ζηλανδία)

48 κιλά Κρίστοφερ Μπράιαντ (Αυστραλία)

51 κιλά Πολ Ουίλς (Αυστραλία)

54 κιλά Έντι Γιουνάν (Αυστραλία)

57 κιλά Τζέιμς Νηλ Νίκολσον (Αυστραλία)

60 κιλά Τζάστιν Σκοτ Ράουσελ (Αυστραλία)

63,5 κιλά Στεφάν Τζέιμς Σκρλιτζιανς (Αυστραλία)

67 κιλά Γκράαμ Τσένι (Αυστραλία)

71 κιλά Σιλίλο Φιγκότα (Αυστραλία)

75 κιλά Γκρεγκ Ουόρντ (Αυστραλία)

81 κιλά Νάιτζελ Άντερσον (Νέα Ζηλανδία)

91 κιλά Μικαέλε Μασόε (Αμερικανική Σαμόα)

+91 κιλά Μάικλ Κένι (Νέα Ζηλανδία)

1990 Νουκουαλόφα (Βασίλειο της Τόνγκα)

51 κιλά Στήβεν Χρηστοδούλου (Αυστραλία)

54 κιλά Τζέιμς Λάουντουφ (Αυστραλία)

57 κιλά Τζέιμς Νηλ Νίκολσον (Αυστραλία)

60 κιλά Τζάστιν Σκοτ Ράουσελ	(Αυστραλία)
63,5 κιλά Σάναν Τέιλορ	(Αυστραλία)
67 κιλά Γράαμ Τσένι	(Αυστραλία)
71 κιλά Ντάρεν Όμπα	(Αυστραλία)
75 κιλά Μπόμπ Γκάσιο	(Νέα Ζηλανδία)
81 κιλά Σιόνε Ταλιαλούι	(Τόνγκα)
91 κιλά Ντέιβιντ Τούα	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά Σαμισόνι Πόουα	(Τόνγκα)

1992 Άπια (Δυτική Σαμόα)

51 κιλά Ρόμπερτ Λόιντ Πέντεν	(Αυστραλία)
54 κιλά Σιόνε Παλάκι	(Τόνγκα)
57 κιλά Τζέιμς Νηλ Νίκολσον	(Αυστραλία)
60 κιλά Τάστιν Σκοτ Ράουσελ	(Αυστραλία)
63,5 κιλά Σάναν Τέιλορ	(Αυστραλία)
67 κιλά Στέφαν Τζέιμς Σκρίτζιανς	(Αυστραλία)
71 κιλά Ντάρεν Όμπα	(Αυστραλία)
75 κιλά Τζάσταν Τζόν Κρόφορντ	(Αυστραλία)
81 κιλά Μίκαελ Μάσοε	(Αμερικανική Σαμόα)
91 κιλά Ντέιβιντ Τούα	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά Τόνι Φίζο	(Νέα Ζηλανδία)

1993 Άπια (Δυτική Σαμόα)

48 κιλά Άαρον Έβερετ	(Αυστραλία)
51 κιλά Αούρι Πάτι	(Δυτική Σαμόα)
54 κιλά Κέβιν Ντέιλι	(Αυστραλία)
57 κιλά Ντάνι Μάστερες	(Νήσοι Κουκ)
60 κιλά Καλόλο Φιάουι	(Νέα Ζηλανδία)
63,5 κιλά Τόνι Φράσες	(Δυτική Σαμόα)
67 κιλά Λίντεν Χόσκιγκ	(Αυστραλία)
71 κιλά Μασελίνο Μασόε	(Δυτική Σαμόα)
75 κιλά Μάρκ Μπαρτζέρο	(Αυστραλία)
81 κιλά Τάσταν Τζον Κρόφορντ	(Αυστραλία)
91 κιλά Τίπα Τασέφα	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά Εμίλιο Λέτι	(Δυτική Σαμόα)

1994 Πορτ Βίλα (Βανουάτου)

48 κιλά Άαρον Έβερετ	(Αυστραλία)
51 κιλά Χουσεϊν Χουσεϊν	(Αυστραλία)
54 κιλά Ρόμπερτ Λόιντ Πέντεν	(Αυστραλία)
57 κιλά Τζέιμς Σουάν	(Αυστραλία)
60 κιλά Τζόζεφ Ζαμπάκλι	(Αυστραλία)

63,5 κιλά Τρέβορ Σέιλερ	(Νέα Ζηλανδία)
67 κιλά Ρίτσαρντ Ράουλις	(Αυστραλία)
71 κιλά Μπόμπ Γκάσιο	(Δυτική Σαμόα)
75 κιλά Σάμ Λέουι	(Νέα Ζηλανδία)
81 κιλά Τάσταν Τζον Κρόφορντ	(Αυστραλία)
91 κιλά Ντάνιελ Ράουσελ	(Αυστραλία)
+91 κιλά Εμίλιο Λέτι	(Δυτική Σαμόα)

1995 Τόνγκα (Βανουάτου)

48 κιλά Μάικλ Τζούνι	(Αυστραλία)
51 κιλά Σέρτζιν Ουσέινοφ	(Αυστραλία)
54 κιλά Χουσεϊν Χουσεϊν	(Αυστραλία)
57 κιλά Ρόμπερτ Λόιντ Πέντεν	(Αυστραλία)
60 κιλά Χένρι Κούνσι	(Παπούα Νέα Γουινέα)
63,5 κιλά Λι Τράουτς	(Αυστραλία)
67 κιλά Ρίτσαρντ Ράουλις	(Αυστραλία)
71 κιλά Σέιν Χίπς	(Νέα Ζηλανδία)
75 κιλά Ρόμπερτ Μαρίνοβιτς	(Αυστραλία)
81 κιλά Σάμ Λέουι	(Νέα Ζηλανδία)
91 κιλά Γκαρθ ντα Σίλβα	(Νέα Ζηλανδία)
+91 κιλά Παέα Βόλφγκραμ	(Τόνγκα)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΑΙΒΑ

Το πρώτο Παγκόσμιο Κύπελλο Πυγμαχίας της ΑΙΒΑ διεξήχθη στο Madison Square Garden της Νέας Υόρκης τον Οκτώβριο του 1979.

Πρωταθλητές αναδείχθηκαν οι εξής πυγμάχοι:

1979 Νέα Υόρκη (ΗΠΑ)

48 κιλά	Ρίτσαρντ Σαντοβάλ	(ΗΠΑ)
51 κιλά	Αλμπέρτο Μερκάδο	(Πουέρτο Ρίκο)
54 κιλά	Τζάκι Μπηρντ	(ΗΠΑ)
57 κιλά	Μπέρναρντ Τέιλορ	(ΗΠΑ)
60 κιλά	Βίκτορ Ντεμιανένκο	(Ρωσία)
63,5 κιλά	Σέρικ Κονακμπάγιεφ	(Ρωσία)
67 κιλά	Εντ Γκριν	(ΗΠΑ)
71 κιλά	Τζέιμς Σούλερ	(ΗΠΑ)
75 κιλά	Βλαντιμίρ Σιν	(Ρωσία)
81 κιλά	Τόνι Τάκερ	(ΗΠΑ)
91 κιλά	Τόνι Ταμπς	(ΗΠΑ)

1981 Μόντρεαλ (Καναδάς)

48 κιλά	Ιβαΐλο Μαρίνοφ	(Βουλγαρία)
51 κιλά	Ομάρ Σαντιεστεμπάν	(Κούβα)
54 κιλά	Μιγέλ Ματουράνα	(Κολομβία)
57 κιλά	Αδόλφο Όρτα Μαρτίνες	(Κούβα)
60 κιλά	Άνχελ Ερέρα Βέρα	(Κούβα)
63,5 κιλά	Βασίλι Σίσοφ	(Ρωσία)
67 κιλά	Σέρικ Κονακμπάγιεφ	(Ρωσία)
71 κιλά	Σον Ο' Σάλιβαν	(Καναδάς)
75 κιλά	Χοσέ Γκόμες Μουστελιέρ	(Κούβα)
81 κιλά	Αλεξάντερ Κρούπιν	(Ρωσία)
91 κιλά	Καρλ Ουίλιαμς	(ΗΠΑ)
+91 κιλά	Βαλέρι Αμπατζιάν	(Ρωσία)

1983 Ρώμη (Ιταλία)

48 κιλά	Κιμ Κουάνγκ Σουν	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Πέδρο Ορλάντο Ρέγιες	(Κούβα)
54 κιλά	Μαουρίτσιο Στέκα	(Ιταλία)
57 κιλά	Χεσούς Σογιέτ	(Κούβα)
60 κιλά	Ραμόν Γκουάρ	(Κούβα)
63,5 κιλά	Καντελάριο Ντουβεργκέλ	(Κούβα)
67 κιλά	Λουτσιάνο Μπρούνο	(Ιταλία)

71 κιλά	Βαλέρι Λάπτεφ	(Ρωσία)
75 κιλά	Σιν Τζουν Σουπ	(Νότια Κορέα)
81 κιλά	Βιτάλι Κατσανόφσκι	(Ρωσία)
91 κιλά	Αλεξάντερ Γιαγκούμπκιν	(Ρωσία)
+91 κιλά	Φραντσέσκο Νταμιάνι	(Ιταλία)

1985 Σεούλ (Νότια Κορέα)

48 κιλά	Ο Κουάνγκ Σου	(Νότια Κορέα)
51 κιλά	Χοσέ Ρινκόνες	(Βενεζουέλα)
54 κιλά	Μουν Σουνγκ Κιλ	(Νότια Κορέα)
57 κιλά	Χουάν Μολίνα	(Πουέρτο Ρίκο)
60 κιλά	Τόρστεν Κοχ	(Α. Γερμανία)
63,5 κιλά	Κιμ Κι Ταέκ	(Νότια Κορέα)
67 κιλά	Ισραέλ Ακοπκοχιάν	(Ρωσία)
71 κιλά	Παρκ Σουν Χι	(Νότια Κορέα)
75 κιλά	Χένρι Μάσκε	(Α. Γερμανία)
81 κιλά	Νουρμαγκομέντ Σαναβάζοφ	(Ρωσία)
91 κιλά	Αλεξάντερ Γιαγκούμπκιν	(Ρωσία)
+91 κιλά	Βιατσεσλάφ Γιάκοβλεφ	(Ρωσία)

1987 Βελιγράδι (Γιουγκοσλαβία)

48 κιλά Κρασιμίρ Τσολακόφ
51 κιλά Κιμ Κουάνγκ Σουν
54 κιλά Μανουέλ Μαρτίνες
57 κιλά Αρνάλντο Μέσα
60 κιλά Χούλιο Γκονζάλες Βαλαντάρες
63,5 κιλά Βιατσεσλάφ Γιανόφσκι
67 κιλά Ζίγκφριντ Μένερτ
71 κιλά Ενρίκο Ρίχτερ
75 κιλά Άνχελ Εσπινόσα Κάπο
81 κιλά Γιούρι Βάουλιν
91 κιλά Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε
+91 κιλά Ούλι Κάντεν

1990 Αβάνα (Κούβα) / Δουβλίνο (Ιρλανδία) / Βομβάη (Ινδία)

48 κιλά Έρικ Γκρίφιν	(ΗΠΑ)
51 κιλά Ρίκο Γκούμπατ	(Α. Γερμανία)
54 κιλά Ενρίκε Καριόν	(Κούβα)
57 κιλά Αρνάλντο Μέσα	(Κούβα)
60 κιλά Χούλιο Γκονζάλες Βαγιαδέρες	(Κούβα)
63,5 κιλά Καντελάριος Ντουβεργκέλ	(Κούβα)
67 κιλά Χουάν Ερνάντες Σιέρα	(Κούβα)

71 κιλά	Χουάν Κάρλος Λεμούς Γκαρσία	(Κούβα)
75 κιλά	Ορέστες Σολάνο	(Κούβα)
81 κιλά	Ρομπέρτο Αλβάρες	(Κούβα)
91 κιλά	Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά	Ρομπέρτο Μαπλάντο Μέντες	(Κούβα)

1994 Μπανγκόκ (Ταϊλάνδη)

48 κιλά	Ντσαν Μουντσιάν	(Αρμενία)
51 κιλά	Ραβσάν Γκουσέινοφ	(Αζερμπαϊτζάν)
54 κιλά	Αλεξάντερ Κριστόφ	(Βουλγαρία)
57 κιλά	Φαλκ Χούστε	(Γερμανία)
60 κιλά	Μάρκο Ρούντολφ	(Γερμανία)
63,5 κιλά	Οκτάι Ουρκάλ	(Γερμανία)
67 κιλά	Ναρινάμ Ατάγιεφ	(Ουζμπεκιστάν)
71 κιλά	Φράνσις Βάσταγκ	(Ρουμανία)
75 κιλά	Αρκάντι Τοπάγιεφ	(Καζακστάν)
81 κιλά	Ροστιολάφ Ζαουλίτσνι	(Ουκρανία)
91 κιλά	Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά	Ρομπέρτο Μαπλάντο Μέντες	(Κούβα)

ΑΓΩΝΕΣ ΡΕΒΑΝΣ – ΑΙΒΑ

1983 Ρένο (ΗΠΑ) / Τόκιο (Ιαπωνία)

48 κιλά	Ραφαέλ Σάιντς	(Κούβα)
51 κιλά	Στηβ Μακρόι	(ΗΠΑ)
54 κιλά	Φλόιντ Φείβορς	(ΗΠΑ)
57 κιλά	Αδόλφο Όρτα Μαρτίνες	(Κούβα)
60 κιλά	Πέρνελ Ουιτάκερ	(ΗΠΑ)
63,5 κιλά	Κάρλος Γκαρσία	(Κούβα)
67 κιλά	Μαρκ Μπρέλαντ	(ΗΠΑ)
71 κιλά	Σο Ο' Σάλιβαν	(Καναδάς)
75 κιλά	Μπερνάρντο Κόμας	(Κούβα)
81 κιλά	Πάμπλο Ρομέρο	(Κούβα)
91 κιλά	Γουίλι ντε Γουίτ	(Καναδάς)

1984 Λος Άντζελες (ΗΠΑ)

48 κιλά	Ραφαέλ Σάιντς	(Κούβα)
51 κιλά	Πέδρο Ορλάντο Ρέγιες	(Κούβα)
54 κιλά	Φλόιντ Φείβορς	(ΗΠΑ)
57 κιλά	Αδόλφο Όρτα Μαρτίνες	(Κούβα)
60 κιλά	Πέρνελ Ουιτάκερ	(ΗΠΑ)
63,5 κιλά	Κάρλος Γκαρσία	(Κούβα)
67 κιλά	Μαρκ Μπρέλαντ	(ΗΠΑ)

71 κιλά Φρανκ Τέιτ	(ΗΠΑ)
75 κιλά Μπερνάρντο Κόμας	(Κούβα)
81 κιλά Ρίκι Γούμακ	(ΗΠΑ)
91 κιλά Γουίλι ντε Γουίτ	(Καναδάς)
+91 κιλά Τάιρελ Μπινγκς	(ΗΠΑ)

1989 Καζαμπλάνκα (Μαρόκο)

48 κιλά Ιβαίλο Μαρίνοφ	(Βουλγαρία)
54 κιλά Μανουέλ Μαρτίνες	(Κούβα)
57 κιλά Αρνάλντο Μέσα	(Κούβα)
60 κιλά Αντρέας Ζίλοφ	(Α. Γερμανία)
63,5 κιλά Γκράαμ Τσένι	(Αυστραλία)
67 κιλά Ζίγκφριντ Μένερτ	(Α. Γερμανία)
71 κιλά Τιμ Λιτλς	(ΗΠΑ)
75 κιλά Άνχελ Εσπινόσα Κάπο	(Κούβα)
81 κιλά Μάρκους Μποτ	(Δ. Γερμανία)
91 κιλά Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)

1990 Βερολίνο (Γερμανία)

48 κιλά Έρικ Γκρίφιν	(ΗΠΑ)
51 κιλά Ρίκο Κουμπάτ	(Α. Γερμανία)

54 κιλά	Ενρίκε Καριόν	(Κούβα)
57 κιλά	Αϊράτ Χαμάτοφ	(Ρωσία)
60 κιλά	Χούλιο Γκονζάλες Βαγιαδέρες	(Κούβα)
63,5 κιλά	Καντελάριο Ντουβεργκέλ	(Κούβα)
67 κιλά	Φράσιτς Βάσταγκ	(Ρουμανία)
71 κιλά	Τόρστεν Σμιτς	(Α. Γερμανία)
75 κιλά	Σβεν Ότκε	(Δ. Γερμανία)
81 κιλά	Σβεν Λάνγκε	(Α. Γερμανία)
91 κιλά	Φέλιξ Σαβόν Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά	Ρομπέρτο Μπαλάντο Μέντες	(Κούβα)

1992 Τάμπα (ΗΠΑ)

48 κιλά	Έρικ Γκρίφιν	(ΗΠΑ)
51 κιλά	Ίστβαν Κόβατς	(Ουγγαρία)
54 κιλά	Βλαντισλάφ Αντόνοφ	(Κιργιστάν)
57 κιλά	Αρνάλντο Μέσα	(Κούβα)
60 κιλά	Όσκαρ ντε λα Χόγια	(ΗΠΑ)
63,5 κιλά	Βέρνον Φόρεστ	(ΗΠΑ)
67 κιλά	Χουάν Ερνάντες Σιέρα	(Κούβα)
71 κιλά	Ραούλ Μάρκες	(ΗΠΑ)
75 κιλά	Αλεξάντερ Λεμπζιάκ	(Κιργιστάν)
81 κιλά	Τόρστεν Μέι	(Γερμανία)

91 κιλά Φέλιξ Σάβον Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά Λάρι Ντόναλντ	(ΗΠΑ)

1994 Δουβλίνο (Ιρλανδία)

48 κιλά Ντάνιελ Πετρόφ	(Βουλγαρία)
51 κιλά Ντέμιεν Κέλι	(Ιρλανδία)
54 κιλά Αλεξάντερ Κριστόφ	(Βουλγαρία)
57 κιλά Σεραφίμ Τοντόροφ	(Βουλγαρία)
60 κιλά Ντιοσβέλις Πιμεντέλ	(Κούβα)
63,5 κιλά Έκτορ Βινέντ Τσαρόν	(Κούβα)
67 κιλά Χουάν Ερνάντες Σιέρα	(Κούβα)
71 κιλά Αλφρέντο Ντουβεργκέλ	(Κούβα)
75 κιλά Αριέλ Ερνάντες Ασκή	(Κούβα)
81 κιλά Ραμόν Γκάρμπεϊ	(Κούβα)
91 κιλά Φέλιξ Σάβον Φάμπρε	(Κούβα)
+91 κιλά Ρομπέρτο Μπαλάντο Μέντες	(Κούβα)

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ

Η πυγμαχία εντάθηκε στους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες στην τρίτη Ολυμπιάδα που διεξήχθη το 1904 στο Σεντ Λούις των ΗΠΑ.

Οι λόγοι για τους οποίους το άθλημα δεν συμπεριλαμβανόταν στο Ολυμπιακό πρόγραμμα των Αγώνων του 1896 και του 1900 παραμένουν άγνωστοι. Η πυγμαχία Ολυμπιακού επιπέδου παρουσιάζει διαφορές από την επαγγελματική. Η πιο εμφανής από αυτές είναι ότι οι επαγγελματίες πυγμάχοι φορούν προστατευτικά κράνη στο κεφάλι και ο αγώνας διέπεται από αυστηρότερους κανονισμούς.

Στους πυγμαχικούς αγώνες που διεξάγονται στο πλαίσιο των Ολυμπιακών συμμετέχουν μόνο άνδρες οι οποίοι αγωνίζονται σε έντεκα διαφορετικές κατηγορίες βάρους. Απαραίτητη προϋπόθεση συμμετοχής ενός πυγμάχου είναι η ηλικία του να κυμαίνεται από 17 έως 34 ετών. Πυγμάχοι που αγωνίζονται σε επαγγελματικά πρωταθλήματα δεν έχουν δικαίωμα συμμετοχής στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

3^η Ολυμπιάδα 1904- Σεντ Λούις (ΗΠΑ)

Οι Ηνωμένες Πολιτείες κατέκτησαν τις επτά πρώτες θέσεις στην πυγμαχία. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Φίνεγκαν (ΗΠΑ), Μπύρκ (ΗΠΑ)

54 Κιλά Κιρκ (ΗΠΑ), Φίνεγκαν (ΗΠΑ)

57 Κιλά Κιρκ (ΗΠΑ), Χάλερ (ΗΠΑ), Γκίλμορ (ΗΠΑ)

60 Κιλά Σπέιτσερ (ΗΠΑ), Ίγκαν (ΗΠΑ), Χόρν (ΗΠΑ)

67 Κιλά Γιαγκ (ΗΠΑ), Σπέιτσερ (ΗΠΑ), Ίγκαν (ΗΠΑ)

75 Κιλά Μάγερ (ΗΠΑ), Σπράντλεϊ (ΗΠΑ)

+81 Κιλά Μπέργκερ (ΗΠΑ), Μάγερ (ΗΠΑ), Μάικλς (ΗΠΑ)

Ο Όλιβερ Κιρκ κατάφερε να κερδίσει χρυσό σε δύο κατηγορίες της ίδιας Ολυμπιάδας' στην κατηγορία πετεινού και στην κατηγορία φτερού. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι μεσολάβησε μεγάλο διάστημα μεταξύ των δύο αγώνων, με αποτέλεσμα ο αθλητής να αλλάξει βάρος και κατηγορία.

4^η Ολυμπιάδα 1908- Λονδίνο (Μ.Βρετανία)

Οι Άγγλοι πυγμάχοι κατέκτησαν και τα πέντε χρυσά μετάλλια στην Ολυμπιάδα αυτή, που έμεινε στην ιστορία ως «αγγλοαμερικανική διαμάχη»

54 Κιλά Τόμας (Μ.Βρετανία), Κόντον (Μ.Βρετανία), Γουέμπ (Μ.Βρετανία)

57 Κιλά Γκάν (Μ.Βρετανία), Μόρις (Μ.Βρετανία), Ρόντιν (Μ.Βρετανία)

60 Κιλά Γκρέις (Μ.Βρετανία), Σπίλερ (Μ.Βρετανία), Τζόνσον (Μ.Βρετανία)

75 Κιλά Ντάγκλας (Μ.Βρετανία), Μπέικερ (Αυστραλία), Φάιλο (Μ.Βρετανία)

+81Κιλά Όλνταμ (Μ.Βρετανία), Έβανς (Μ.Βρετανία), Πάρκς (Μ.Βρετανία)

5^η Ολυμπιάδα 1912- Στοκχόλμη (Σουηδία)

Ένας σουηδικός νόμος απαγόρευσε τη διεξαγωγή της πυγμαχίας, χαρακτηρίζοντάς την επικίνδυνο άθλημα.

6^η Ολυμπιάδα 1916- Βερολίνο (Γερμανία)

Οι πολιτικές εξελίξεις στην Ευρώπη (Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος) δεν επέτρεψαν τη διεξαγωγή αυτής της Ολυμπιάδας.

7^η Ολυμπιάδα 1920- Αμβέρσα (Βέλγιο)

Στο Άθλημα της πυγμαχίας εντυπωσίασαν ο 22χρονος Αμερικανός από το Ντένβερ του Κολοράντο Έντουαρντ Ίγκαν καθώς και ο Βρετανός Χάρι Μόλιν.

Ο Χάρι Μόλιν ήταν ο πρώτος πυγμάχος που κέρδισε δύο χρυσά Ολυμπιακά μετάλλια. Ο 28χρονος αστυνομικός κέρδισε στα μεσαία βάρη τίτλο στην Αμβέρσα και τέσσερα χρόνια αργότερα έγινε για δεύτερη φορά Ολυμπιονίκης στο Παρίσι.
.Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 Κιλά Τζενάρα (ΗΠΑ), Πέτερσεν (Δανία), Κάτιμπερτσον (Μ.Βρετανία), Αλμπέρ (Γαλλία)

54 Κιλά Γουόκερ (Ν.Αφρική), Γκρέιαμ (Καναδάς), Μακένζι (Μ.Βρετανία), Χέμπραντς (Βέλγιο)

57 Κιλά Φρίτς (Γαλλία), Γκασέ (Γαλλία), Γκαρτσένα (Ιταλία), Ζίβιτς (ΗΠΑ)

60 Κιλά Μόσπερκ (ΗΠΑ), Γιόχανσεν (Δανία), Νιούτον (Καναδάς), Μπέλαντ (Ν.Αφρική)

67 Κιλά Σνάιντερ (Καναδάς), Άιρλαντ (Μ.Βρετανία), Κόλμπεργκ (ΗΠΑ), Κλάρκ (ΗΠΑ)

75 Κιλά Μάλιν (Μ.Βρετανία), Έλιοτ (Μ.Βρετανία), Μπέκεν (Βέλγιο), Μπλάκ (Καναδάς)

81 Κιλά Ίγκαν (ΗΠΑ), Σερντάλ (Νορβηγία), Φρανκς (Μ.Βρετανία), Μπράου (Μ.Βρετανία)

+81 Κιλά Ράουσον (Μ.Βρετανία), Πέτερσεν (Δανία), Ελουρέ (Γαλλία), Σπλένγκερ (ΗΠΑ)

8^η Ολυμπιάδα 1924- Παρίσι (Γαλλία)

Στην όγδοη Ολυμπιάδα τόσο οι Αμερικανοί όσο και οι Βρετανοί κέρδισαν από δύο χρυσά μετάλλια. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

50,8 κιλά Μπάρμπα (ΗΠΑ), Μακένζι (Μ. Βρετανία), Φι (ΗΠΑ), Καστελένγκι (Ιταλία)

53,5 κιλά Σμιθ (Ν. Αφρική), Τρίπολι (ΗΠΑ), Κες (Γαλλία), Άντρεν (Σουηδία)

57 κιλά Φιλντς (ΗΠΑ), Σάλας (ΗΠΑ), Κουαρντούτσι (Αργεντινή), Ντεβερνιέ (Βέλγιο)

61,2 κιλά Νίλσεν (Δανία), Κοπέλο (Αργεντινή), Μποϊλστάιν (ΗΠΑ), Τολέ (Γαλλία)

66,6 κιλά Ντελάρζ (Βέλγιο), Μέντες (Αργεντινή), Λιούις (Καναδάς), Ντουέρ (Ιρλανδία)

72,5 κιλά Μάλιν (Μ. Βρετανία), Έλιοτ (Μ. Βρετανία), Μπέκεν (Βέλγιο), Μπλακ (Καναδάς)

79,3 κιλά Μίτσελ (Μ. Βρετανία), Πέτερσεν (Δανία), Σερντάλ (Νορβηγία), Σαράουντι (Ιταλία)

+79,3 κιλά Πόρατ (Νορβηγία), Πέτερσεν (Δανία), Πόρτσιο (Αργεντινή), Μπεστ (Ολλανδία)

9^η Ολυμπιάδα 1928 – Άμστερνταμ (Ολλανδία)

Στην Ολυμπιάδα αυτή οι Ιταλοί κέρδισαν δύο χρυσά μετάλλια, ενώ οι Αμερικανοί και οι Άγγλοι δεν κατέκτησαν κανένα χρυσό. Προβλήματα δημιουργήθηκαν σε ορισμένες περιπτώσεις εξαιτίας εσφαλμένων αποφάσεων των κριτών.

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

50,8 κιλά Κότσις (Ουγγαρία), Άπελ (Γαλλία), Καβανιόλι (Ιταλία), Λέμπανον (Αφρική)

53,5 κιλά Ταμανίνι (Ιταλία), Ντέιλι (ΗΠΑ), Ισάακς (Ν. Αφρική), Τρέινορ (Ιρλανδία)

57 κιλά Κλάβερεν (Ολλανδία), Περάλτα (Αργεντινή), Νιτβάιν (ΗΠΑ), Μπικέ (Γαλλία)

61 κιλά Ορλάντι (Ιταλία), Χαλάικο (ΗΠΑ), Μπέργκεν (Σουηδία), Νίσλεν (Δανία)

66,8 κιλά Μόργκαν (Ν. Ζηλανδία), Λαντίνι (Αργεντινή), Σμάιλι (Καναδάς), Γκαλατό (Γαλλία)

72,5 κιλά Τοσκάνι (Ιταλία), Χέρμανεκ (Τσεχοσλοβακία), Στεάρτ (Βέλγιο), Μαλίν (Μ. Βρετανία)

79,3 κιλά Αβεντάνο (Αργεντινή), Πιστούλα (Γερμανία), Μίον (Ολλανδία), Κόρκιντεϊλ (Ν. Αφρική)

+79,3 κιλά Ζουράδο (Αργεντινή), Ραμ (Σουηδία), Μίκαελσεν (Δανία), Σερσοντάλ (Νορβηγία)

10^η Ολυμπιάδα 1932 – Λος Άντζελες (ΗΠΑ)

Στους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες ανέβηκε πρώτη φορά διαιτητής στο ρινγκ, καθώς κρίθηκε ότι έτσι μπορούσε να ελέγχει καλύτερα την αγωνιστική συμπεριφορά των αντιπάλων. Χαρακτηριστικό είναι πως στην προηγούμενη Ολυμπιάδα ένας πυγμάχος είχε δαγκώσει τον αντίπαλό του. Στην 10^η Ολυμπιάδα πρωταγωνίστησαν οι Αμερικανοί Έντουαρτ Φλιν και Κάρμεν Μπαρθ. Ο Αργεντινός Ολυμπιονίκης στα βαρέα Σαντιάγο Λόβελ συνεπλάκη με συμπατριώτες του κατά την επιστροφή της ομάδας με το πλοίο, με αποτέλεσμα να φυλακιστεί όταν έφθασε στην πατρίδα του. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

50,8 κιλά Ένεκες (Ουγγαρία), Καμπάλιας (Μεξικό), Σαλίκα (ΗΠΑ), Πάρντοε (Μ. Βρετανία)

54 κιλά Γκουίν (Καναδάς), Τσιγκλάρσι (Γερμανία), Βιλανουέβα (Φιλιππίνες), Λαγκ (ΗΠΑ)

57 κιλά Ρομπλέδο (Αργεντινή), Σλαϊνκόφερ (Γερμανία), Κάρλσον (Σουηδία), Αλεσάντρι (Ιταλία)

61,2 κιλά Στίβενς (Ν. Αφρική), Άλκβσιτ (Σουηδία), Μπορ (ΗΠΑ), Μπιανκίνι (Ιταλία)

66,6 κιλά Φλιν (ΗΠΑ), Κάμπε (Γερμανία), Όλμπεργκ (Φινλανδία), Μακλίβ (Μ. Βρετανία)

72,5 κιλά Μπαρθ (ΗΠΑ), Αζάρ (Αργεντινή), Πιρς (Ν. Αφρική), Μισελό (Γαλλία)

79,3 κιλά Κάρστενς (Ν. Αφρική), Ρόζι (Ιταλία), Γιόργκενσεν (Δανία), Μέρφι (Ιρλανδία)

+79,3 κιλά Λόβελ (Αργεντινή), Ροβάτι (Ιταλία), Φέρι (ΗΠΑ), Μόνχαν (Καναδάς)

11^η Ολυμπιάδα 1936 – Βερολίνο (Γερμανία)

Κατά την Ολυμπιάδα του 1936 στο Βερολίνο, οι πυγμαχικοί αγώνες διεξήχθησαν σε δύο ρινγκ.

Στην Ολυμπιάδα αυτή οι Γερμανοί Βίλι Κάιζερ και Χέρμπερτ Ρούντσε κέρδισαν δύο χρυσά μετάλλια. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

50,8 κιλά Κάιζερ (Γερμανία), Μάτα (Ιταλία), Λάουρι (ΗΠΑ), Καρλομάνιο (Αργεντινή)

53,5 κιλά Σέρτσιο (Ιταλία), Ουίλσον (ΗΠΑ), Ορτίς (Μεξικό), Κέντερμπερ (Σουηδία)

57,1 κιλά Καζανόβας (Αργεντινή), Κάτεραλ (Ν. Αφρική), Μάινερ (Γερμανία), Φρίγκες (Ουγγαρία)

61,2 κιλά Χάραγκι (Ουγγαρία), Στεπούλοφ (Εσθονία), Άγκρεν (Σουηδία), Κοπς (Δανία)

66,6 κιλά Σούβιο (Φινλανδία), Μούραχ (Γερμανία), Πέτερσεν (Δανία), Τριτ (Γαλλία)

72,5 κιλά Ντεσπό (Γαλλία), Τίλερ (Νορβηγία), Βιλάρεαλ (Αργεντινή), Κμιελέφσκι (Πολωνία)

79,3 κιλά Μισελό (Γαλλία), Φογκτ (Γερμανία), Ριζιλιόνε (Αργεντινή), Λέμπραντ (Ν. Αφρική)

+79,3 κιλά Ρατζ (Γερμανία), Λόβελ (Αργεντινή), Νίλσεν (Νορβηγία), Νάγκι (Ουγγαρία)

Εξαιτίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1939 – 1945) δεν πραγματοποιήθηκαν η 12^η και η 13^η Ολυμπιάδα.

14^η Ολυμπιάδα 1948 – Λονδίνο (Μ. Βρετανία)

Ο Ούγγρος αθλητής Λάσλο Παπ υπήρξε ο πρώτος μεγάλος πυγμάχος της περιόδου που ακολούθησε μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην Ολυμπιάδα που διεξήχθη το 1948 στο Λονδίνο, Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Πέρες (Αργεντινή), Μπαντινέλι (Ιταλία), Χαν (Κορέα), Μάιντλοκ (Τσεχοσλοβακία)

54 κιλά Τσικ (Ουγγαρία), Ζούντας (Ιταλία), Βενέγκας (Πουέρτο Ρίκο), Ντομένες (Ισπανία)

58 κιλά Φορμέντι (Ιταλία), Σέπαρντ (Ν. Αφρική), Αντκίεβιτς (Πολωνία), Νούνες (Αργεντινή)

62 κιλά Ντρέιερ (Ν. Αφρική), Βίσερς (Βέλγιο), Βαντ (Δανία), Σμιθ (ΗΠΑ)

67 κιλά Τόρμα (Τσεχοσλοβακία), Χέρινγκ (ΗΠΑ), Οτάβιο (Ιταλία), Πριζ (Ν. Αφρική)

73 κιλά Παπ (Ουγγαρία), Ράιτ (Μ. Βρετανία), Φοντάνα (Ιταλία), Μακόεν (Ιρλανδία)

80 κιλά Χάντερ (Ν. Αφρική), Σκοτ (Μ. Βρετανία), Σία (Αργεντινή), Χολμς (Αυστραλία)

+80 κιλά Ιγκλέσιας (Αργεντινή), Νίλσον (Σουηδία), Άρθουρ (Ν. Αφρική), Μίλερ (Ελβετία)

15^η Ολυμπιάδα 1952 - Ελσίνκι (Φινλανδία)

Οι αγώνες της πυγμαχίας διεξήχθησαν στις δύο κλειστές αίθουσες των μεγάρων εκθέσεων του Ελσίνκι.

Διακρίθηκε ο μεγάλος Αμερικανός πυγμάχος Φλόιντ Πάτερσον στην κατηγορία μεσαίων βαρών και ο Ούγγρος Λάσλο Παπ, ο οποίος είχε επίσης κατακτήσει μετάλλιο στην προηγούμενη Ολυμπιάδα. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Μπρουκς (ΗΠΑ), Μπάτζελ (Γερμανία), Μπουλάκοφ (Σ. Ένωση), Τόουελ (Ν. Αφρική)

54 κιλά Χαμαλάινεν (Φινλανδία), Μακνέλι (Ιρλανδία), Γκαρμπούζοφ (Σ. Ένωση), Καγκ (Κορέα)

57 κιλά Ζαχάρα (Τσεχοσλοβακία), Καπράρι (Ιταλία), Λέισινγκ (Ν. Αφρική), Βεντάγια (Φινλανδία)

60 κιλά Μπολονιέζι (Ιταλία), Αντκίεβιτς (Πολωνία), Φιάτ (Ρουμανία), Πακάνεν (Φινλανδία)

63,5 κιλά Άντκινς (ΗΠΑ), Μέντνοφ (Σ. Ένωση), Μαλένιους (Φινλανδία), Βιζιντίν (Ιταλία)

67 κιλά Τσούχλα (Πολωνία), Σέρμπακοφ (Σ. Ένωση), Χάιντεμαν (Γερμανία), Γιόργκενσεν (Δανία)

71 κιλά Παπ (Ουγγαρία), Σάλκβικ (Ν. Αφρική), Χερέρα (Αργεντινή), Τίσιν (Σ. Ένωση)

75 κιλά Πάτερσον (ΗΠΑ), Τίτα (Ρουμανία), Γκεοργκίεφ (Βουλγαρία), Σιόλιν (Σουηδία)

81 κιλά Λι (ΗΠΑ), Πασέντζα (Αργεντινή), Πέροφ (Σ. Ένωση), Σιλιάντερ (Φινλανδία)

+81 κιλά Σάντερς (ΗΠΑ), Γιόχανσον (Σουηδία), Κόσκι (Φινλανδία), Νιέμαν (Ν. Αφρική)

Ο Πάτερσον, ο Γιόχανσον και ο Σάντερς ακολούθησαν το δρόμο του επαγγελματισμού. Ο Σάντερς έχασε τη ζωή του από τραυματισμό σε επαγγελματικό αγώνα.

16^η Ολυμπιάδα 1956 – Μελβούρνη (Αυστραλία)

Στην Ολυμπιάδα αυτή θριάμβευσαν για τρίτη φορά οι Βρετανοί Τέρενς Σπρινκς και Ρίτσαρντ Μακτάγκαρτ. Στην κατηγορία βαρέων βαρών πρωταγωνίστησε ο Γερμανός Βόλφγκανγκ Μπέρεντ, ενώ ο Λάσλο Παπ κέρδισε το τρίτο χρυσό μετάλλιο. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Σπινκς (Μ. Βρετανία), Ντομπρέσκου (Ρουμανία), Κάλντγουελ (Ιρλανδία), Λιμπέρ (Γαλλία)

54 κιλά Μπέρεντ (Α. Γερμανία), Σονγκ (Κορέα), Μπαριέντος (Χιλή), Γκίλροϊ (Ιρλανδία)

57 κιλά Σαφρόνοφ (Σ. Ένωση), Νίκολς (Μ. Βρετανία), Χαμαλάινεν (Φινλανδία), Νεβιέτσκι (Πολωνία)

60 κιλά ΜακΤάγκαρτ (Μ. Βρετανία), Κούρσατ (Δ. Γερμανία), Μπαρν (Ιρλανδία), Λαγκέτκο (Σ. Ένωση)

63,5 κιλά Γενγκιμπαργιάν (Σ. Ένωση), Νέντσι (Ιταλία), Ντουμιτρέσκου (Ρουμανία), Λούμπσερ (Ν. Αφρική)

67 κιλά Λίνκα (Ρουμανία), Τιντ (Ιρλανδία), Καργκάνο (Μ. Βρετανία), Χόγκαρθ (Αυστραλία)

71 κιλά Παπ (Ουγγαρία), Τόρες (ΗΠΑ), Μακόρμακ (Μ. Βρετανία), Πιετζικόφσκι (Πολωνία)

75 κιλά Σάτκοφ (Σ. Ένωση), Τάπια (Χιλή), Σάπρον (Γαλλία), Ζάλαζαρ (Αργεντινή)

81 κιλά Ραντεμάχερ (ΗΠΑ), Μούκιν (Σ. Ένωση), Μπέκερ (Ν. Αφρική), Μποτζάνο (Ιταλία)

17^η Ολυμπιάδα 1960 – Ρώμη (Ιταλία)

Ο μεγάλος πρωταγωνιστής των αγώνων ήταν ο 18χρονος Αμερικανός από το Λούισβιλ του Κεντάκι, Κάσιους Κλέι. Το χρυσό μετάλλιο που κέρδισε ο Κλέι στους Ολυμπιακούς της Ρώμης τού αφαιρέθηκε επειδή αρνήθηκε να στρατευθεί στον πόλεμο του Βιετνάμ. Αργότερα έγινε μουσουλμάνος και ονομάστηκε Μοχάμετ Άλι.

Ολυμπιονίκες στη Ρώμη αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Τέρεκ (Ουγγαρία), Σίβκο (Σ. Ένωση), Ελ Γκούντι (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), Τανάμπε (Ιαπωνία)

54 κιλά Γκριγκόριεφ (Σ. Ένωση), Ζαμπαρίνι (Ιταλία), Μπέντινγκ (Πολωνία), Τέιλορ (Αυστραλία)

57 κιλά Μούσο (Ιταλία), Αντάμσκι (Πολωνία), Λιμόνεν (Φινλανδία), Μέιερς (Ν. Αφρική)

60 κιλά Πάτζιορ (Πολωνία), Λοπόπολο (Ιταλία), Λαουντόνιο (Αργεντινή), Τάγκαρτ (Μ. Βρετανία)

63,5 κιλά Νέμετσεκ (Τσεχοσλοβακία), Κουόρτι (Γκάνα),
Ντάνιελς (ΗΠΑ), Κάπσριτσικ (Πολωνία)

67 κιλά Μπενβενούτι (Ιταλία), Ράντονιακ (Σ. Ένωση), Ντρόγκος
(Πολωνία), Λόνιτ (Μ. Βρετανία)

71 κιλά Κλαρ (ΗΠΑ), Μπόσι (Ιταλία), Φίσερ (Μ. Βρετανία),
Λαγκούτιν (Σ. Ένωση)

75 κιλά Κρουκ (ΗΠΑ), Βάλασεκ (Πολωνία), Φεοφάνοφ (Σ.
Ένωση), Μονέα (Ρουμανία)

81 κιλά Κλέι (ΗΠΑ), Πιερτσικόφσκι (Πολωνία), Μάντιγκαν
(Αυστραλία), Σαράουντι (Ιταλία)

+81 κιλά Πίκολι (Ιταλία), Μπέκερ (Ν. Αφρική), Νέμετς
(Τσεχοσλοβακία), Ζίγκμουτ (Α. Γερμανία)

18^η Ολυμπιάδα 1964 – Τόκιο (Ιαπωνία)

Στην πυγμαχία πρωταγωνίστησε ο 20χρονος Αμερικανός Τζ.
Φρέιζιερ, ο οποίος καταγόταν από το Μπομόντ της Νότιας
Καρολίνας. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

51 κιλά Ατζόρι (Ιταλία), Όλεκ (Πολωνία), Κάρμπντι (ΗΠΑ),
Σορόκιν (Σ. Ένωση)

54 κιλά Σακουράι (Ιαπωνία), Τσουνγκ (Κορέα), Μεντόσα
(Μεξικό), Ροντρίγκες (Ουρουγουάη)

57 κιλά Στεπάσκιν (Σ. Ένωση), Βιλανούεβα (Φιλιππίνες),
Μπράουν (ΗΠΑ), Σουλτς (Α. Γερμανία)

60 κιλά Γκρούτζιεν (Πολωνία), Μπαρρανίκοφ (Σ. Ένωση), Χάρις
(ΗΠΑ), Μάκορτ (Ιρλανδία)

63,5 κιλά Κούλεϊ (Πολωνία), Φρόλοφ (Σ. Ένωση), Μπλάι (Γκάνα), Γκάλια (Τυνησία)

67 κιλά Κάσπερτσικ (Πολωνία), Τάμουλις (Σ. Ένωση), Μπερτίνι (Ιταλία), Πούρχονεν (Φινλανδία)

71 κιλά Λαγκούτιν (Σ. Ένωση), Γκάρμπεϊ (Κούβα), Μπάλντουιν (ΗΠΑ), Μέγερ (Δ. Γερμανία)

75 κιλά Ποπεντσένκο (Σ. Ένωση), Σουλτσ (Δ. Γερμανία), Βάλε (Ιταλία), Βάλεσεκ (Πολωνία)

81 κιλά Πίντο (Ιταλία), Κισέλιοφ (Σ. Ένωση), Νικόλοφ (Βουλγαρία), Πιετρικόφσκι (Πολωνία)

+81 κιλά Φρέιζερ (Ιταλία), Χούμπερ (Δ. Γερμανία), Ρος (Ιταλία), Γεμελιάνοφ (Σ. Ένωση)

19^η Ολυμπιάδα 1968 – Πόλη του Μεξικού (Μεξικό)

Ο Αμερικανός πυγμάχος Τζορτζ Φόρμαν πρωταγωνίστησε στην κατηγορία βαρέων βαρών σε αυτή την Ολυμπιάδα.

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Ροντρίγκες (Βενεζουέλα), Λι (Ν. Κορέα), Μάρμπλεϊ (ΗΠΑ), Σκούπτσακ (Πολωνία)

51 κιλά Ντελγκάδο (Μεξικό), Όλετς (Πολωνία), Ολιβέιρα (Βραζιλία), Ρβαμπβόγκο (Ουγκάντα)

54 κιλά Σοκόλοφ (Σ. Ένωση), Μουκβάγκα (Ουγκάντα), Τσαγκ (Ν. Κορέα), Μαριόκα (Ιαπωνία)

57 κιλά Ρόλδαν (Μεξικό), Ρόμπινσον (ΗΠΑ), Μιχαΐλοφ (Βουλγαρία), Βαρουίγκι (Κένυα)

60 κιλά Χάρις (ΗΠΑ), Γκρούτζιεν (Πολωνία), Κούτσοφ (Ρουμανία), Βούιν (Γιουγκοσλαβία)

63,5 κιλά Κούλεϊ (Πολωνία), Ρεγκουεφιέρος (Κούβα), Νίλσον (Φινλανδία), Ουάλινγκτον (ΗΠΑ)

67 κιλά Βόλκε (Α. Γερμανία), Μπεσάλα (Καμερούν), Γκουιλότι (Αργεντινή), Μουσαλίμοφ (Σ. Ένωση)

71 κιλά Λαγκούτιν (Σ. Ένωση), Γκαρμπέι (Κούβα), Μπάλντουιν (ΗΠΑ), Μέγερ (Δ. Γερμανία)

75 κιλά Φίνεγκαν (Μ. Βρετανία), Κισέλεφ (Σ. Ένωση), Τζόουνς (ΗΠΑ), Σαραγόσα (Μεξικό)

81 κιλά Πόζινακ (Σ. Ένωση), Μονέα (Ρουμανία), Ντράγκαν (Πολωνία), Στάνκοφ (Βουλγαρία)

+81 κιλά Φόρμαν (ΗΠΑ), Τσεπούλις (Σ. Ένωση), Μπαμπίνι (Ιταλία), Ρότσα (Μεξικό)

Ο Τζορτζ Φόρμαν ήταν τότε μόλις 19 ετών. Το 1974, έχοντας μεταπηδήσει στην επαγγελματική πυγμαχία, στέφθηκε παγκόσμιος πρωταθλητής βαρέων βαρών, κερδίζοντας με νοκ άουτ τον Τζ. Φρέιζιερ. Στις 30 Οκτωβρίου της ίδιας χρονιάς (1974), αήττητος μέχρι τότε, έχασε τον τίτλο στον όγδοο γύρο με νοκ άουτ από τον Μοχάμετ Άλι (Κάσιους Κλέι), σε αγώνα που έγινε στην Κινσάσα του Ζαΐρ. Ο Φόρμαν ήταν τότε 25 ετών και ο Άλι 32. Ο Φόρμαν διεκδίκησε ξανά τον τίτλο από τον Εβάντερ Χόλιφιλντ το 1991, σε ηλικία 42 ετών, χάνοντας στα σημεία (12 γύροι). Θα σημειώσει παγκόσμιο ρεκόρ '' όταν μετά από πέντε χρόνια, και σε ηλικία 47 ετών, θα στεφθεί παγκόσμιος πρωταθλητής «όλων των κατηγοριών»,

κερδίζοντας μετά από αγώνα δέκα γύρων τον Μάικ Μουρ, που ήταν τότε 26 ετών. Έχασε τον τίτλο τον επόμενο χρόνο από τον Σάνον Μπριγκς (1997).

20^η Ολυμπιάδα 1972 - Μόναχο (Δ. Γερμανία)

Στην Ολυμπιάδα αυτή μεγάλη δύναμη αναδείχθηκε η Κούβα, η οποία κατέκτησε χρυσά μετάλλια στην κατηγορία των 54 κιλών (πετεινού) με τον Μαρτίνες και στην κατηγορία των 67 κιλών (ημιμεσαία) με τον Κορέα. Ανέτειλε επίσης το άστρο του 20χρονου Τεόφιλο Στήβενσον, που θα κυριαρχήσει στα βαρέα βάρη. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Γκεντό (Ουγγαρία), Κιμ (Β. Κορέα), Έβανς (Μ.Βρετανία), Ροδρίγκεθ (Ισπανία)

51 κιλά Κονσταντίνοφ (Βουλγαρία), Ρουαπβόγκο (Ουγκάντα), Μπλαζίνσκι (Πολωνία), Ροντρίγκες (Κούβα)

54 κιλά Μαρτίνες (Κούβα), Σαμόρα (Μεξικό), Καρέρας (ΗΠΑ), Τέρπιν (Μ. Βρετανία)

57 κιλά Κουζνετσόφ (Σ. Ένωση), Βαρουίγκε (Κένυα), Μπότος (Ουγγαρία), Ρόχας (Κολομβία)

60 κιλά Ζεπάνσκι (Πολωνία), Ορμπάν (Ουγγαρία), Μπουγκούα (Κένυα), Πέρες (Κολομβία)

63,5 κιλά Σιλς (ΗΠΑ), Αγκέλοφ (Βουλγαρία), Ντάμποργκ (Νιγηρία), Βουίν (Γιουγκοσλαβία)

67 κιλά Κορέα (Κούβα), Καϊντι (Ουγγαρία), Μουρούγκα (Κένυα), Βαλντέζ (ΗΠΑ)

71 κιλά Κότις (Δ. Γερμανία), Ρουντκόφσκι (Πολωνία), Μίντερ (Μ. Βρετανία), Τιέμπολντ (Α. Γερμανία)

75 κιλά Λεμέτσεφ (Σ. Ένωση), Βίρτανεν (Φινλανδία), Αμαρτέι (Γκάνα), Τζόνσον (ΗΠΑ)

81 κιλά Πάρλοφ (Γιουγκοσλαβία), Καρίγιο (Κούβα), Γκόρτακ (Πολωνία), Ικχουρία (Νιγηρία)

+81 κιλά Στήβενσον (Κούβα), Άλεξ (Ρουμανία), Χάσινγκ (Δ. Γερμανία), Τομσέν (Σουηδία)

21^η Ολυμπιάδα – Μόντρεαλ (Καναδάς)

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Ερνάντες (Κούβα), Λι (Κορέα), Μαλντονάδο (Πορτογαλία), Πουλταράτ (Ταϊλάνδη)

51 κιλά Ράντολφ (ΗΠΑ), Ντουβάλον (Κούβα), Μπλαζίνσκι (Πολωνία), Τορζιάν (Σ. Ένωση)

60 κιλά Ντέιβις (ΗΠΑ), Κάτοφ (Ρουμανία), Ρουζέφσκι (Γιουγκοσλαβία), Σόλομιν (Σ. Ένωση)

63,5 κιλά Λέοναρντ (ΗΠΑ), Αλντάμα (Κούβα), Κόλεφ (Βουλγαρία), Τσέρμπα (Πολωνία)

67 κιλά Μπάκφελντ (Α. Γερμανία), Γκαμάρο (Βενεζουέλα), Σκρίσεκ (Δ. Γερμανία), Ζίλμερμαν (Ρουμανία)

71 κιλά Ρουμπίσκι (Πολωνία), Κάτσαρ (Γιουγκοσλαβία), Γκάρμπεϊ (Κούβα), Σαβτσένκο (Σ. Ένωση)

75 κιλά Σπινκς (ΗΠΑ), Ρίτσεφ (Σ. Ένωση), Μαρτίνες (Κούβα), Ναστάτς (Ρουμανία)

81 κιλά Λ. Σπινκς (ΗΠΑ), Σόρια (Κούβα), Νταφινιότου (Ρουμανία), Γκόρτατ (Πολωνία)

+81 κιλά Στήβενσον (Κούβα), Σιμόν (Ρουμανία), Χιλ (Βερμούδες), Τέιτ (ΗΠΑ)

22^η Ολυμπιάδα 1980 – Μόσχα (Ρωσία)

Οι Κουβανοί πυγμάχοι κυριάρχησαν στην Ολυμπιάδα του Μόντρεαλ. Ο Στήβενσον κέρδισε όλους τους αντιπάλους του με νοκ άουτ και αναδείχθηκε Ολυμπιονίκης για τρίτη φορά. Στον μεγάλο αθλητή της Κούβας προσφέρθηκαν τότε δύο εκατομμύρια δολάρια για να γίνει επαγγελματίας' ο ίδιος ωστόσο αρνήθηκε και δήλωσε ότι η νίκη ανήκει στην Κούβα. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Σαμπίροφ (Σ. Ένωση), Ράμος (Μεξικό), Μουστάροφ (Βουλγαρία), Λι (Κορέα)

51 κιλά Λέσοφ (Βουλγαρία), Μιροσνιτσένκο (Σ. Ένωση), Ράσελ (Ιρλανδία), Βάραντι (Ουγγαρία)

54 κιλά Χερνάντες (Κούβα), Πινάγκο (Βενεζουέλα), Άντονι (Γουιάνα), Σιπέρε (Ρουμανία)

57 κιλά Φινκ (Α. Γερμανία), Όρτα (Κούβα), Κοζεντόφσκι (Πολωνία), Ριμπάκοφ (Σ. Ένωση)

60 κιλά Χερέρα (Κούβα), Ντεμιανένκο (Σ. Ένωση), Άντατς (Πολωνία), Ναβακόφσκι (Α. Γερμανία)

63,5 κιλά Ολίβα (Ιταλία), Κονακμπάεφ (Σ. Ένωση), Αγκουιλάρ (Κούβα), Γουίλις (Μ. Βρετανία)

67 κιλά Αλντάμα (Κούβα), Μουγκάμπι (Ουγκάντα), Κρούγκερ (Α. Γερμανία), Τσέρμπα (Πολωνία)

71 κιλά Σ. Μαρτίνες (Κούβα), Σαβτσένκο (Σ. Ένωση), Ριμπίσκι (Πολωνία), Σιλάνγκι (Ρουμανία)

81 κιλά Κάτσαρ (Γιουγκοσλαβία), Σρεκ (Πολωνία), Μπάους (Α. Γερμανία), Ρόγιας (Κούβα)

+81 κιλά Στήβενσον (Κούβα), Ζάεφ (Σ. Ένωση), Φάλγκανελ (Α. Γερμανία), Λεβάι (Ουγγαρία)

23^η Ολυμπιάδα 1984 – Λος Άντζελες (ΗΠΑ)

Το 1984, στην Ολυμπιάδα του Λος Άντζελες, εντάχθηκε η κατηγορία υπερβαρέων βαρών (+91 κιλά) ορίστηκε επίσης ότι οι πυγμάχοι έπρεπε να φορούν κράνος κατά τη διάρκεια του αγώνα. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Γκονζάλες (ΗΠΑ), Τοντίσκο (Ιταλία), Μπολιβάρ (Βενεζουέλα), Μουίλα (Τζαμάικα)

51 κιλά ΜακΚρόρι (ΗΠΑ), Ρεντζεπόφσκι (Γιουγκοσλαβία), Μπιλάλι (Κένυα), Καν (Τουρκία)

54 κιλά Στέκα (Ιταλία), Λόπεζ (Μεξικό), Νολάσκο (Δομινικανή Δημοκρατία), Γουόλτερς (Καναδάς)

57 κιλά Τέιλορ (ΗΠΑ), Κονεγκβάσιε (Νιγηρία), Αϊκάς (Τουρκία), Περάζα (Βενεζουέλα)

60 κιλά Γουιτάκερ (ΗΠΑ), Ορτίζ (Πουέρτο Ρίκο), Τσαν (Ν. Κορέα), Εμπάνγκα (Καμερούν)

63,5 κιλά Πέιτζ (ΗΠΑ), Ουμονμάχα (Ταϊλάνδη), Φούλγκερ (Ρουμανία), Πούζοβιτς (Γιουγκοσλαβία)

67 κιλά Μπρελάντ (ΗΠΑ), Αν (Ν. Κορέα), Μπρούνο (Ιταλία), Νίμαν (Φινλανδία)

71 κιλά Τέιτ (ΗΠΑ), Σάλιβαν (Καναδάς), Τιζό (Γαλλία), Ζελόνκα (Δ. Γερμανία)

75 κιλά Σιν (Ν. Κορέα), Χιλ (ΗΠΑ), Γκονζάλες (Πουέρτο Ρίκο), Ζάουι (Αλγερία)

81 κιλά Γιοσίποβιτς (Γιουγκοσλαβία), Μπάρι (Ν. Ζηλανδία), Χόλιφιλντ (ΗΠΑ), Μούσα (Αλγερία)

91 κιλά Τίλμαν (ΗΠΑ), Ντεβίτ (Καναδάς), Μουσόνε (Ιταλία), Λιντ (Ολλανδία)

+91 κιλά Μπιγκς (ΗΠΑ), Νταμιάνι (Ιταλία), Άζις (Γιουγκοσλαβία), Γουελς (Μ. Βρετανία)

24^η Ολυμπιάδα 1988 – Σεούλ (Νότια Κορέα)

Οι ΗΠΑ κατέκτησαν τρία χρυσά μετάλλια. Στη διάρκεια των αγώνων πυγμαχίας δημιουργήθηκε σκάνδαλο εξαιτίας της μεροληψίας των κριτών της Κορέας υπέρ των αθλητών της χώρας τους. Αρκετές χώρες αποχώρησαν από τους αγώνες πυγμαχίας. Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Χριστόφ (Βουλγαρία), Καρβάγιαλ (ΗΠΑ), Ισασέγκι (Ουγγαρία), Σεράντες (Φιλιππίνες)

51 κιλά Κιμ (Ν. Κορέα), Τέους (Α. Γερμανία), Γκονζάλς (Μεξικό), Σκριάμπιν (Σ. Ένωση)

54 κιλά Μακίνεϊ (ΗΠΑ), Χριστόφ (Βουλγαρία), Μούλσαν (Ταϊλάνδη), Ρότσα (Κολομβία)

57 κιλά Παρίζι (Ιταλία), Ντουμιτρέσκου (Ρουμανία), Λι (Ν. Κορέα), Ασίικ (Μαρόκο)

60 κιλά Ζούλοφ (Α. Γερμανία), Κράμνε (Σουηδία), Έλις (ΗΠΑ), Ένκμπατ (Μογγολία)

63,5 κιλά Γιανόφσκι (Σ. Ένωση), Τσένι (Αυστραλία), Τζίιες (Δ. Γερμανία), Μίρμπεργκ (Σουηδία)

67 κιλά Βάνγκκιλα (Κένυα), Μπντουάνι (Γαλλία), Γκουλντ (ΗΠΑ), Ντούντακ (Πολωνία)

71 κιλά Παρκ (Ν. Κορέα), Τζόουνς (ΗΠΑ), Γούντχαλ (Μ. Βρετανία), Ντόουνι (Καναδάς)

75 κιλά Μάσκε (Α. Γερμανία), Μάρκους (Καναδάς), Σιεντ (Πακιστάν), Σάντε (Κένυα)

81 κιλά Μάιναρντ (ΗΠΑ), Τσαναβάζοφ (Σ. Ένωση), Σκάρο (Γιουγκοσλαβία), Πέτριτς (Πολωνία)

91 κιλά Μέρσερ (ΗΠΑ), Μπάικ (Ν. Κορέα), Γκόλοτα (Πολωνία), Βαντερλίντε (Ολλανδία)

+91 κιλά Λιούις (Καναδάς), Μπούου (ΗΠΑ), Μιροσνιτσένκο (Σ. Ένωση), Ζερένκιεβιτς (Πολωνία)

25^η Ολυμπιάδα 1992 – Βαρκελώνη (Ισπανία)

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι αθλητές:

48 κιλά Μαρσέλο (Κούβα), Μποζίνοφ (Βουλγαρία), Κουάστ (Γερμανία), Βελάσκο (Φιλιππίνες)

51 κιλά Τσόι (Β. Κορέα), Γκονζάλες (Κούβα), Κόβατς (Ουγγαρία), Όστιν (ΗΠΑ)

54 κιλά Κασαγιόρ (Κούβα), Μακιούλοχ (Ιρλανδία), Ασίκ (Μαρόκο), Λι (Ν. Κορέα)

57 κιλά Τιούς (Γερμανία), Ρέγιες (Ισπανία), Σολτάνι (Αλγερία), Παλιάνι (Κοινοπολιτεία)

60 κιλά Ν. Λα Χόγια (ΗΠΑ), Ρούντολφ (Γερμανία), Χονγκ (Ν. Κορέα), Μπαγιαρσαϊκάν (Μογγολία)

63,5 κιλά Βίνεντ (Κούβα), Λεντούς (Καναδάς), Κιάλ (Φινλανδία), Ντοροφτέι (Ρουμανία)

67 κιλά Κάρουθ (Ιρλανδία), Χερνάντεζ (Κούβα), Ασεβέντο (Πουέρτο Ρίκο), Τσενγκλάι (Ταϊλάνδη)

71 κιλά Γκαρσία (Κούβα), Ντέλιμπας (Ολλανδία), Ριντ (Μ. Βρετανία), Μιζέι (Ουγγαρία)

75 κιλά Χερνάντεζ (Κούβα), Μπηρντ (ΗΠΑ), Τζόνσον (Καναδάς), Λι (Ν. Κορέα)

81 κιλά Μάι (Γερμανία), Ζαουλτσίνι (Κοινοπολιτεία), Μπέρρες (Ουγγαρία), Μπάρτνικ (Πολωνία)

91 κιλά Σαβόν (Κούβα), Ιζονριτέι (Νιγηρία), Βαν Ντερ Λίντε (Ολλανδία), Τούα (Νέα Ζηλανδία)

+91 κιλά Μπαλάντο (Κούβα), Ιγκμπινέγκου (Νιγηρία), Ρουσίνοφ (Βουλγαρία), Νίλσεν (Δανία)

26^η Ολυμπιάδα 1996 – Ατλάντα (ΗΠΑ)

Στην Ολυμπιάδα αυτή τιμήθηκε το αγώνισμα της πυγμαχίας. Ο τελευταίος λαμπαδηδρόμος Αλ Έντερ παρέδωσε τη δάδα στον πυγμάχο Εβάντερ Χόλιφιλντ και στην Ελληνίδα Ολυμπιονίκη Παρασκευή Πατουλίδου, οι οποίοι με τη σειρά τους την παρέδωσαν στην Τζάνετ Έβανς, Ολυμπιονίκη της κολύμβησης, που ανέβηκε στο βήθρο του βωμού με τη φλόγα. Εκεί, ο ζωντανός θρύλος της πυγμαχίας Κάσιους Κλέι άναψε με δυσκολία τη φλόγα στο βωμό, καθώς είχε ήδη προσβληθεί από πάρκινσον. Η αποθέωση του Κλέι ήταν συγκινητική.

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Μπογίλοφ (Βουλγαρία), Βελάσκο (Φιλιππίνες), Κιρούχιν (Ουκρανία)

51 κιλά Ρομέρο (Κούβα), Ντζουμαντίλοφ (Καζακστάν), Πακέεφ (Ουκρανία)

57 κιλά Καμσίνγκ (Ταϊλάνδη), Τοντόροφ (Βουλγαρία), Τσακόν (Αργεντινή)

60 κιλά Σολτανί (Αλγερία), Τόντσεφ (Βουλγαρία), Κάουτεν (ΗΠΑ)

63,5 κιλά Βίνεντ (Κούβα), Ουρκάλ (Γερμανία), Νιγιαζιμέντοφ (Καζακστάν)

67 κιλά Σαϊτοφ (Ρωσία), Χερνάντεζ (Κούβα), Σιμιόν (Ρουμανία)

71 κιλά Ριντ (ΗΠΑ), Ντουβεργκέλ (Κούβα), Τουλαγκάνοφ (Ουζμπεκιστάν)

75 κιλά Χερνάντεζ (Κούβα), Μπεϊλέρογλου (Τουρκία), Μπαχαρί (Αλγερία)

81 κιλά Γίροφ (Καζακστάν), Μπα Λι (Ν. Κορέα), Τάρβερ (ΗΠΑ)

91 κιλά Σαβόν (Κούβα), Ντεφιαγκμπόν (Καναδάς), Τζόουνς (ΗΠΑ)

+91 κιλά Κλίτχο (Ουκρανία), Βόφλγκραμ (Τόνγκα), Λεζίν (Ρωσία)

27^η Ολυμπιάδα 2000 – Σίδνεϊ (Αυστραλία)

Η Κούβα πρωταγωνίστησε για μια ακόμη φορά στους αγώνες πυγμαχίας, συγκεντρώνοντας τέσσερα χρυσά μετάλλια.

Ολυμπιονίκες αναδείχθηκαν οι:

48 κιλά Άσλουμ (Γαλλία), Μούνιοθ (Ισπανία), Κιμ (Β. Κορέα), Ρομέρο (Μεξικό)

51 κιλά Πόνλιντ (Ταϊλάνδη), Γιουμαντίλοφ (Καζακστάν), Τομάς (Γαλλία), Σιντορένκο (Ουκρανία)

54 κιλά Ριγκοντό (Κούβα), Μαλαχμπέκοφ (Ρωσία), Ντανιλτσένκο (Ουκρανία), Βίνσον (ΗΠΑ)

57 κιλά Σαταρχάνοφ (Καζακστάν), Χουάρες (ΗΠΑ), Ταμζαμάνι (Μαρόκο), Ντζαμαλουντίνοφ (Ρωσία)

60 κιλά Κίντελαν (Κούβα), Κοτέλνιουκ (Ουκρανία), Μπεζαράνο (Μεξικό), Μαλέτιν (Ρωσία)

63,5 κιλά Αμπντουλάγιεφ (Ουζμπεκιστάν), Γουίλιαμς (ΗΠΑ), Λούνα (Κούβα), Αλαλού (Αλγερία)

67 κιλά Σαϊτοφ (Ρωσία), Ντοτσένκο (Ουκρανία), Γκρούσακ (Μολδαβία), Σιμιόν (Ρουμανία)

71 κιλά Ιμπραϊμοφ (Καζακστάν), Σίμιον (Ρουμανία), Τονγκμπουράν (Ταϊλάνδη), Τέιλορ (ΗΠΑ)

75 κιλά Γουτιέρες (Κούβα), Γκαϊνταρμπέκοφ (Ρωσία),
Αλεκπέροφ (Αζερμπαϊτζάν), Ερντέι (Ουγγαρία)

81 κιλά Λέμπζιακ (Ρωσία), Κρατζ (Τσεχία), Φέντσουκ
(Ουκρανία), Μιχαήλοφ (Ουζμπεκιστάν)

91 κιλά Σαβόν (Κούβα), Ιμπζάγκιμοφ (Ρωσία), Κόμπερ
(Γερμανία), Κχαντουρία (Γεωργία)

+91 κιλά Χάρισον (Μ. Βρετανία), Ντιλνταμπέκοφ (Καζακιστάν),
Σαϊντοφ (Ουζμπεκιστάν), Βιντόζ (Ιταλία).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΠΑΥΛΙΝΗ, τ.Γενικού Επιθεωρητή της Γυμναστικής

-ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ- Επανάκδοση υπο της εθνικής
Ακαδημίας Σωματικής Αγωγής Θεσσαλονίκης. ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ
ΟΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ ΚΩΝ. ΜΕΛΕΝΙΚΟΥ 11 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1977.

ΘΩΜΑ ΒΑΣ.ΓΙΑΝΝΑΚΗ, Καθηγητού Εθνικής Ακαδημίας Φυσικής
Αγωγής

-ΑΡΧΑΙΟΓΝΩΣΙΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ 1979

-Freeman Charles. The ancient Greeks, 1947

-Faulkner Neil, A Visitor's Guide to the ancient Olympics, 2012

-Glubok, Shirley, Olympic Games in ancient Greece, 1976

-Kennett David, Olympia: warrior athletes of Ancient Greece,
1959

-Peach, Susan and Millard Anne. The Greeks. Usborne. London
England. Brook, 1990

-Powell, Anton and Steele, Philip. The Greek News, Cambridge,
Massachusetts. 1996

-Schofield, Louise. Ancient Greece. Time Life Books. 1997